

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A VAMPIRE VIXEN NOVEL

BLOOD VOWS

GARNET DAGGER MAFIA BOOK 3
STEPHANIE HUDSON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAN YEMİNLERİ

VAMPIR VIXEN ROMANI

GARNET DAGGER MAFYA
KİTAP 3

STEPHANIE HUDSON

Kan Yemini: Bir Vampir Vixen Romanı
Garnet Dagger Mafya #3

Telif Hakkı © 2025 Stephanie Hudson
Yayıncı: Hudson Indie Ink
www.hudsonindieink.com

Yazarların manevi hakları saklıdır.

Yazar Stephanie Hudson ve yayıncının telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan
Bu yayının, yapay zeka (AI) teknolojilerini herhangi bir eser/görüntü/metin/video üretmek üzere "eğitmek" amacıyla
kullanılması açıkça yasaktır.

Yazar, bu eserin üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanım lisansına ilişkin tüm
hakları saklı tutar.

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Bu e-kitap başkalarına satılamaz veya verilemez. Bu e-kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, her alıcı için ek bir
kopya satın alınız. Bu e-kitabı satın almadan okuyorsanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa,
lütfen en sevdiğiniz kitap satıcısına gidip kendi kopyanızı satın alınız. Bu e-kitabın hiçbir bölümü, kitap
incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere
herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Yazarın emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Tüm hakları saklıdır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya
da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve
bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markalar, izin alınmadan kullanılmıştır.

Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya
bunlar tarafından desteklenmemiştir.

Blood Vows/Stephanie Hudson – 1. baskı.

ADANMA

Bu kitabı, kaos içindeki yaratıcı ortağım, en sevgili arkadaşım Elizabeth M Ritchie'ye (Liz) ithaf ediyorum.

On yıldan fazla bir süredir, kahkahalar, gözyaşları ve hayatın bize sunduğu her türlü sürprizle birlikte yürüdük. Sen benim dayanağım, danışmanım ve ben kendime inanmadığımda bile bana her zaman inanan ses oldun.

Yıllarca hayalini kurduktan sonra, bu yıl nihayet birlikte yeni bir maceraya atıldık: The Rift Series, iki yaratıcı zihnin tek bir dünyada birleşmesi. Seninle çalışmak sihir gibiydi ve birlikte inşa ettiğimiz şeyden sonsuz gurur duyuyorum.

Sarsılmaz desteğin, sadakatin ve ailem gibi hissettiğim dostluğun için teşekkür ederim. Yazılmış ve yazılmamış her bölümde bana destek olduğun için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Sevgilerimle, Stephanie.

İÇİNDEKİLER

1. [Zihinleri Meşgul Eden Sorular](#)
2. [Lanetli Cazibe](#)
3. [Sessizce Takip Edildi](#)
4. [Duyguları Kilitlemek](#)
5. [Talep Eden Gölgeler](#)
6. [Beklenmedik Rahatlık](#)
7. [Monte Cristo Kontu](#)
8. [Aksam Yemeği Oyunları](#)
9. [Canavarda Güzelliği Görmek](#)
10. [Söylenmemiş Sözler](#)
11. [Fısıldanan Gerçeğin Hayaleti](#)
12. [Lanetli Mükemmellik](#)
13. [Fırtına Koparken](#)
14. [Gerçeğe Bir Sans](#)
15. [Parcalanan Cırtlıklar](#)
16. [Gök Gürültüsü Sessizleştğinde](#)
17. [Yalanlarla Lanetlenmiş](#)
18. [İki Yaralı Ruh Çarpıştığında](#)
19. [Arzu Alevlendiğinde](#)
20. [Kanla Başlar](#)
21. [Karanlık Her Şeyi Yutarsa](#)
22. [Bir İntikam Hikayesi](#)
23. [Bir Ailenin Ölümü](#)
24. [Kan ve Korku Yoluyla](#)
25. [Kızıl Kristal Çağırısı](#)
26. [Erebus'un Lekesi](#)
27. [Üçlü Kadere Mahkum](#)
28. [Kızıl Çağrı](#)
29. [Bir Annenin Deliliği](#)
30. [Tamamen](#)
31. [Küçük Alev](#)
32. [Yalanlar Catladığında](#)
- [Teşekkür Yazar](#)
- [Hakkında](#)
- [Stephanie Hudson'ın Diğer Eserleri](#)

AKILLARI MEŞGUL EDEN SORULAR

Adım Vasileios... Vasileios Erebus."

İnanamıyordum.

Soyadını söylediği anda nefesim kesildi, ama o kapıyı kapatıp beni bu şok edici haberle baş başa bıraktığı için bunu duymadı. O... *o onların kardeşi*ydi.

Elbette, onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum, çünkü aileleri hakkında soru sorma fırsatım pek olmamıştı. Yine de, benim korkunç çocukluğumu öğrendikten sonra, bu onların daha açık olmalarını sağlayabilir diye düşünürdünüz. Kendi işlevsiz aileleri hakkında ve daha da önemlisi, bir erkek kardeşleri olduğu gerçeği hakkında konuşmak için.

Kendi geçmişim hakkında onlara karşı açık ve dürüst davranmadığım için, bunu söylemek kolaydı sanırım. Beni buraya getiren adam tarafından terörize edildikten sonra, köşeye sıkıştığım da bu konuyu bir kez konuşmuştum. Kurtarıcım bir anda kaçırılan kişiye dönüşmüştü.

Son birkaç gecedir rüyalarımı takip ettiği ve beni kaçırma tehdidi çok gerçekçi hale geldiği için buna şaşırmadım.

Yine de, onun beni kaçırma şeklinin, bir öncekinden çok daha iyi bir deneyim olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Özellikle de, sonunda

hayatımdan endişe duyarak, intikam peşinde olan çılgın bir vampir mafya patronuyla uğraşmak zorunda kaldığımı düşünürsek.

Ama kardeşleri daha önce benim sorularım olduğunu düşünüyorsa, çok yanılıyorlardı, çünkü şimdi kafam allak bullak olmuştu ve sayamayacağım kadar çok sorum vardı! Öncelikle, o uzaklaşmış bir kardeş miydi, yoksa varlığından bile haberdar olmadıkları biri miydi?

Cevaplarım yoktu ve açıkça görülüyordu ki, o da bana cevap vermek istemiyordu. Hiç şüphesiz, kaldığım süre boyunca sessiz ve itaatkar kalmamı umarak beni bu odaya koymuştu. Mutfakta canavarın maskesinin altında beklenmedik bir yumuşaklık görmemiş olsaydım, sessiz kalabilirdim.

O, kısa sürede bir muamma haline gelmiş, davranışları ve bana bakışları gibi birçok yönünü sorgulamama neden olmuştu. Açıkça, benim bir amaç için bir araç olmam gerekiyordu. Cadının çalıştığı adamın bu olduğunu ve nihai amacının beni kullanarak hançeri ele geçirmek olduğunu anlamak için dahi olmak gerekmiyordu.

Tabii ki sorular gelmeye devam etti, tuvaleti bulduktan sonra bile kendime sorduğum sorular. Her şeyden önce, ölüm kokusunu yıkamaya karar verdim, umarım bu kokuyu da silip süpürür diye umuyordum. Kaçırانların hak ettiklerini bulduklarını görmek beni üzmüyordu. Ama yine de, tüm bu olanlar hayatımın geri kalanında yeni kabuslar görmeme yetecek kadar fazlaydı.

O zaman bile, sanki beni daha da büyük bir dehşetten korumak istercesine, bana bakmamam konusunda uyardığını hatırlıyorum. Neden böyle bir şey yapsın ki? Kabuslarımı yaratan adam neden beni başka kabuslardan korumak istesin ki?

Hiç mantıklı gelmiyordu.

Pencerelere baktım ve İngiltere'de olduğuma inanamadım. Elbette çoğu insan dünyayı gezip yeni yerler görmeyi hayal ederdi, ama *ben hiç böyle bir hayal kurmamıştım*. İstatistiksel olarak konuşursak, benim gibi biri için bu asla gerçekleşmeyecek bir şeydi, özellikle de bu kadar uzun süre zar zor geçindiğim düşünülürse.

Ve yine de, işte buradaydım, İngiltere'de, dünyanın öbür ucunda, okyanusun diğer tarafında, bu durumdan nasıl kurtulacağımı merak ediyordum. Benim durumumdaki başka biri, kilitli olmayan kapıyı kaçmak için bariz bir yol olarak görebilirdi. Ama bana kaçma şansımın olmadığını söylediği o rahat tavırdan, bunun boş bir tehdit olmadığını anladım. Çünkü ses tonunda korkutma taktiği gibi gelmeyen bir şey vardı. Bu, sanki taşa yazılmış gibi, kesin bir gerçek gibi geliyordu. Beni kilitli tutmak isteseydi, bunu yapardı.

Korkunun, ihtiyacı olan tek kafes olduğunu, beni herhangi bir kilit kadar sıkı tutacağını biliyor olmalıydı ve haklı da olacaktı. Bu düşünce, beni gözetlerken yakalarsa ne yapacağını merak etmeme neden oldu.

Evin belirli bir tarafına yaklaşmamam gerektiğini çok net bir şekilde belirtmişti. Orasının onun özel kanadı olduğunu varsaydım, ama ya öyle değilse? Bu düşünce beni rahatsız etti

. Başka ne saklıyor olabilirdi? Başka kaçırdıkları da var mıydı?

Ben sadece bir tanesi miydım?

Kulağa saçma geliyordu, biliyordum. Sonuçta, tek istediği şey hançerdi. Ve kendi itirafına göre, kardeşlerinin pazarlık yapabilecekleri tek değerli şey bendim, onların Moirai Theia dedikleri kişi.

Onların kaderi.

Bu, onun beni ne zamandır tanıdığını merak etmeme neden oldu. O cadıyı terk ettiğim, oradan kaçtığım, korkmuş ve lanetlediğim ilk günden beri beni izliyor muydu? Kardeşlerin benim onlar için önemli olduğuma inanmalarını sağlamak için ona bunu yapmasını isteyen oydu mu, böylece beni istediğini elde etmek için kullanabilecekti.

Tabii ki, hala hiçbir cevabım yoktu. Ve cevapları bilen tek kişi, benim biraz korktuğum kişiydi. Kurallara uyarsam bana zarar vermeyeceğini söylemişti. Ama elbette, tüm zamanımı bu odada kilitli kalmamı bekleyemezdi.

Yine de, önce duş almadan bu teoriyi test etmeye niyetim yoktu. Banyo, evin geri kalanıyla uyumluydu, en azından şu ana kadar gördüğüm kadarıyla. Lüks ve moderndi, ama yine de bir malikanenin eski dünya cazibesine uygun bir şekilde tasarlanmıştı.

Aslında, başka bir yüzyıla aitmiş gibi görünüyordu, her ayrıntısı eski dünyanın zenginliğini ve gizli sırlarını fısıldıyordu. Yumuşak krem ve gri tonlarında, çıplak ayaklarımın altında serin olan cıvalı mermer, zemini kaplıyordu. Dantelli geniş kemerli pencerenin altında, pencerenin camı yaşlılıktan lekelenmiş ve dalgalıydı, sadece ay ışığının parçaları içeri sızabiliyordu.

Koyu renkli ahşap paneller duvarların yarısına kadar uzanıyor, mum dumanı rengindeki sıva ile birleşiyordu. Havada lavanta kokusu ve hafif metalik bir koku vardı. Süslü muslukları çevirdim ve su, kalp atışı gibi taştan yankılanan derin ve düzenli bir sesle akmaya başladı. Yıldızlı aynalar, antika apliklerden gelen yumuşak ışığın titremesini yansıtıyordu ve ben, o aynadan kaç kişinin hayatının yansıdığını merak etmeden edemedim.

Şüphesiz, daha az hırpalanmış ve acınası hayatlar.

İhtiyacım olan her şeyin zaten orada olduğunu söylerken yalan söylememişti. Ancak, geceyi silip atmaya, o gecenin anılarını silmeye o kadar odaklanmıştım ki, dolabı henüz kontrol etmemiştim. Cildimi yıpranana kadar yıkarken, o adamın ellerinin üzerimde olduğu anı midemi bulandırdı ve ilk kez, kardeşlerinin beni kurtarmaya geldiği an için inanılmaz derecede minnettar hissettim.

İronik olarak, tüm sorular ve gecenin olayları hala kafamda dönüp durmasına rağmen, duştan çıktığımda, onun haklı olduğu ortaya çıktı. Adrenalinim azalırken, duygusal ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm. Aldığım dayak düşünülürse, bu şaşırtıcı değildi.

Ama Tal ve Victor'u da düşündüm, şüphesiz çok endişeleneceklerini biliyordum. Bundan sonra ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Onlara fidye için ulaşacak mıydı? Ödeyecekleri bedel hançer mi olacaktı?

Peki ya ödemek istemezlerse? O zaman ne olacak? Lanetle sevmek zorunda kaldıkları kız için bu bedel çok yüksek olursa ne olacak? Çünkü hançerin onlar için ne kadar önemli olduğunu zaten bizzat biliyordum. Peki, gerçekten savaşa girmeye hazırlar mıydı? Ya da savaş tehdidini göze almaya hazırlar mıydı? Bilmiyordum. Ama her iki sonucu da korkutuyordu, çünkü nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sonu kötü olacaktı.

Bencilce, evet, beni kurtarmak için her şeyi vereceklerine inanmak istedim. Ama bencil olmayan tarafım, bunu yapmaları halinde bunun onlar için ne kadar tehlikeli olacağını sorgulamaktan kendini alamadı. Anladığım kadarıyla, o hançer yanlış ellere geçerse, sonuç felaket olabilir.

Düşmana güvendiğim için kendimi aptal hissettim. Ama duygularımın doruk noktasında, kendimi tutamadım. Stacey'nin o fotoğrafını görmüş ve paniklemiştim. Yapmam gereken şey, birine söylemekti. O tuvaletten çıkıp, onların bu işi halledeceğine güvenmeliydim.

Ama yapmadım.

Onların yalan söylediğini, onlara güvenemeyeceğimi düşünmüştüm. Oysa gerçekte, o fotoğraf Stacey kurtarılmadan önce çekilmiş olmalıydı ve ben bir aptal gibi buna kanmıştım.

Kocaman, yumuşacık bir havluya sarınarak yatak odasına geri döndüm ve sonunda daha önce fark etmediğim ayrıntıları fark ettim.

Sanki zamanda geriye gitmiş gibi hissettim. Hava durgundu ve eski bir şeyin hafif izlerini taşıyordu. Yaşlı ahşap, mum dumanı ve ona yapışmış olduğunu düşündüğüm bir parça sandal ağacı gibi. Mobilyalar koyu maun ağacından oyulmuştu, her parça ağır ve süslüydü, sanki unutulmuş bir yüzyıldan kurtarılmış gibi. Odayı büyük bir dört direkli yatak domine ediyordu, yüksek çerçevesi şeffaf, hayalet gibi perdelerle sarılmıştı.

Şöminenin üzerinde, zamanla matlaşmış yüzeyi, apliklerde yanan mumların yumuşak titremesini yansıtan yaldızlı bir ayna asılıydı. Duvarlar, kitaplarla dolu raflarla kaplıydı, kitapların sırtları yıpranmış ve solmuştu, ama her biri, onun vazgeçemediği anılar gibi özenle bakılmıştı.

Ancak, incelendiğinde, her biri farklı dillerde olduğu için benim için işe yaramazdı.

Perdeler kalındı, koyu bordo kumaş üzerine altın rengi zambak desenleri işlenmişti, bu desenler asalet ve gizli günahları fısıldıyordu. Köşedeki zengin kadife şezlongla uyumluydular, hem konfor hem de kontrol için tasarlanmış bir odada bekleyebileceğiniz türden bir şeydi.

Gölgelerde yaşayan birine yakışmayacak kadar büyüleyici ve çökmüş bir güzelliği vardı. Ama yine de, onunla ilgili hiçbir şey, benim anladığımı sandığım dünyaya tam olarak uymuyor gibiydi. Bu oda da bir istisna değildi. Nefesini tutmuş gibi, canlı hissettiriyordu... bekliyor, *izliyordu... tıpkı benim gibi.*

Pencereler, elmas desenli karmaşık kurşun tasarımlarla süslenmişti ve her bir cam, yukarıda asılı duran eski bir avizenin titreyen ışığını yakalıyordu.

Üfleme cam fenerleriyle çok güzel bir antik havası vardı, en azından mum ışığını taklit eden yumuşak ampullerle modernize edilmişti. Işıkları, tıpkı gerçek alevler gibi duvarlarda dans ediyordu. Aslında, şimdi merak ediyorum, o mumları kim yakmıştı? Buraya ilk geldiğimde karanlık mıydı? Hatırlayamıyorum.

Kalın kırmızı İran halıları zemini kaplıyordu, renkleri koyu maun mobilyalar ve kırmızı-altın rengi yatak takımlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Oda çok büyüktü, neredeyse küçük bir daire gibiydi. Bir tarafta, şömineye doğru açılmış bir koltuk ve alçak bir sehpa bulunan sakin bir oturma alanı, diğer tarafta ise iki sandalyeli küçük bir yemek masası vardı.

Aynı ahşaptan oyulmuş devasa gardiropolar diğer duvarı kaplıyordu ve aynalı kapakları zamanla lekelenmişti. Açmak için çok ağır görünüyorlardı, ancak denediğimde menteşeler yağlanmış metalin çıkardığı hafif bir sesle kolayca açıldı.

İçeride, elbiseler düzgünce sıralanmış olarak asılıydı, ama hiçbirine ihtiyacım olmayacağını bildiğim için kapıyı kapatıp hızla ilerledim. Bu sefer omuzlarıma kadar uzanan büyük bir şifonyere geldim. Birini açtım ve ahşap hafifçe gıcırdadı, eski eklemler itiraz ediyordu. İçinde, etiketleri hâlâ takılı olan, düzgünce katlanmış yığınlar halinde yepyeni giysiler buldum. Düz gömlekler, kot pantolonlar, yumuşak kazaklar, hepsi en iyi kalitede. Ancak desen yoktu, siyah, beyaz ve grinin güvenli tonlarının ötesinde renkler yoktu.

Sanki bunları satın alan kişi, kimin için satın aldığını bilmiyordu ve bu yüzden mümkün olan en güvenli seçenekleri seçmişti. Ya da belki de bunları satın alan kişi, kişiliğin izlerini silmek istiyordu. Kumaşın altındaki kişiyi yansıtmadan önce canlılığı ortadan kaldırmak istiyordu.

Dolabın dibinde kutusu açılmamış halde duran spor ayakkabılar bile düz beyazdı. Yanlarında bir çift siyah ayakkabı duruyordu, sade ama zarif, yukarıda asılı olan tüm elbiselerle uyumlu. Beni en çok şaşırtan şey, her bedenin doğru olmasıydı.

Bir şekilde, o biliyordu.

Bir çekmecede pijamalar buldum ve sonunda biraz renk gördüm, sanki yataarken giydiğim şeyin önemi yokmuş gibi, çünkü o bunları görmeye hiç niyetli değildi. Bordo renkli bir takım seçtim, malzemesi ağırlı cildime tereyağı gibi yumuşaktı. Desen yoktu, dantel yoktu, dikkat çekecek hiçbir şey yoktu. Sadece rahatlık, saf ve süslemesiz. Parmağımla kumaşı okşadım, ne kadar yumuşak olduğuna hayran kaldım ve bir an için nerede olduğumu unuttum.

Giyindikten sonra, perdeleri kapatarak, dışarıdaki zifiri karanlığı ve morarmış ve dövülmüş yüzümün soluk yansımasını dışarıda bıraktım. Sabaha kadar morarmış olacağımı biliyordum. Banyo aynasında gördüğüm görüntü, beni irkilmeye yetecek kadar yeterliydi. Yüzüme su değmemesi için dikkat ettim, onun sardığı bandajları bozmamaya özen gösterdim, ancak

bileklerimdeki bandajlar hala nemliydi ve ağırlı cildime yapışmıştı. Çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ellerimi ıslatmadan saçımdaki ve boynumdaki kanı yıkamanın bir yolu yoktu.

O ince kırmızı damlaların giderden aşağı akışını izlediğimi hatırlıyorum, bu görüntü beni mutfağa, onun kendi başına yıkamaya çalıştığı ana geri götürdü.

O, benim kanımı görünce neredeyse... nasıl desem... rahatsız olmuş gibiydi. Sanki bu onu etkilemiş gibi. Hâlâ onun güçlü ve emin elinin, kumaşı yumruğunda sıkıldığı, parmaklarının arasından pembe lekeli su sızdığı görüntüsü gözümün önündeydi. Her hareketi dikkatli, bilinçli ve titizdi, sanki anlamadığı bir görevi yerine getiren bir adam gibi.

Yine de o kocaman ve nasırlı eller, beklenmedik bir şekilde nazikti. Aynı şey onun geri kalanı için de geçerliydi. O bir dağ gibiydi, başım göğsüne zar zor ulaşıyordu, ama yine de bana onun gibi birine yakışmayacak bir özenle davranmıştı.

Bu, o sert dış görünüşünü kırmanın en ufak bir şansı bile olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Çünkü belli ki, bir şekilde, beni umursuyordu. Belki bunu itiraf edecek kadar değil, ama gösterecek kadar. Öyle olmasaydı, beni bu odaya atıp kapıyı kilitlerdi. Ya da daha kötüsü, sözünü tutup beni evin altındaki bir hücreye koyardı. Her iki durumda da, onun pazarlık kozu olarak hayatta kalırdım, ama o bunu yapmadı.

Onun hakkında bildiğimi sandığım her şeye aykırı bir şekilde davranmıştı. Rüyalarımın işkencecisi benim kurtarıcım olmuştu ve bu tür bir ironi benim gözümünden kaçmadı.

Mumları söndürdükten sonra yatağa uzandım ve şamdanların ışıklarını açık bırakıp bırakmamayı düşünmeye başladım. İtiraf etmeliyim ki, pencerelerin ötesinde rüzgâr uğuldayarak eski camları sarsarken, gecenin olayları zihnimde dönüp duruyordu. Bu yüzden uyuyamıyordum. Bu imkansızdı. Adrenalin patlamasının etkisi geçiyordu ya da tamamen yorgunluktan dolayı, vücudum pes etmeyi reddediyordu. Muhtemelen başımı yastığa koyar koymaz bayılacağımı düşünmüştü, ama gerçek hiç de öyle değildi.

Zihnim çok doluydu. Vücudum çok ağrıyordu. Ve kafam, aldığım darbelerden dolayı zonkluyordu. Ve sadece bir parçam, ağı kesici gibi basit bir şey için çılgılık atıyordu.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım uyku gelmiyordu. Orada ne kadar uzun süre yatarsam, başımdaki ağrı o kadar şiddetli oluyor, gözlerimin arkasında bir uyarı davulu gibi zonkluyordu. Sonunda pes ettim, ellerimi kalın çarşafın üzerine vururken dudaklarımdan hayal kırıklığı sesi çıktı.

"Ah!" Mutfaka giden yolu hatırladığımdan emindim. Belki de bandajlarımı sarmak için kullandığı tenekesini bulabilirdim. İçinde bir şeyler olmalıydı, belki ağı kesici ya da zonklamayı hafifletecek herhangi bir şey. Orada beni bulursa ne olacağını merak ederek tereddüt ettim.

Bu düşünce beni ürperti.

Yine de, acı ve susuzluk korkuyu yeniyordu. Ağzım kül gibi hissediyordu. Suyu ihtiyacım vardı, ama buradaki musluk suyunun güvenli olup olmadığını bile bilmiyordum. Güvenli olmayan yerler olduğunu duymuştum ve bu yer, eski boruları ve daha da eski sırlarıyla, pek güvenilir bir yer gibi görünmüyordu.

Aşağıda büyük bir buzdolabı gördüğümü hatırlıyordum. Elbette şişelenmiş suyu vardı...
Elbette.

Eğer yoksa, oraya vardığımda bununla ilgilenirdim. Önce ağrı kesiciler. Bu tartışmaya açık değildi. Başım çatlayacak gibi hissediyordum.

Sonunda, yorganı geri attım, yumuşak kumaş tenime dokunarak fısıldadı. Kapıya doğru yürüdüm, çıplak ayaklarım İran halısı üzerinde sessizce yürüdü ve elim kapı kolunda durdum. Soğuk metal avucuma bastırdı, bir an için beni yere bağladı.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çevirip sessizce koridora çıktım.

Düşmanımın bilinmeyen evine giriyordum. Rüyalarımın
işkencecisi.

Beni kaçıran kişi...

Kurtarıcım.

2 LANETLİ CAZİBE

VASILEIOS

Sessizlik.

İçimdeki fırtına dinince geriye kalan tek şey buydu.

Ateşin önündeki sandalyeye oturup, alevlerin kıvrılıp yukarı doğru tırmanışını, duvarları huzursuz hayaletler gibi yalayan gölgeleri izledim. Ellerim hâlâ lekeliydi, derimin çatlaklarında onun kanının soluk izleri gizliydi ve kokusu, ölmeyi reddeden bir anı gibi havada asılı kalmıştı.

Yıkanmışım, ama yine de onu üzerimde hissediyordum.

İçimde.

Onun sesi. Onun korkusu. Dokunuşumla kalbinin hızla atışı. Hepsi yankılanıyor, isteyerek kabul ettiğim bir lanet gibi zihnimde dönüp duruyordu. Kendime bunun gerekli olduğunu, onun bir amaç için bir araç olduğunu söylemişim, ama bu yalan çürümeye başlamıştı.

İçimdeki karanlık sessizlikte mırıldanıyordu, huzursuz ve aç bir şekilde. Asla gerçekten sessiz değildi, sadece bekliyordu, onunla ilgili duymak istemediğim düşünceleri fısıldıyordu. Ona anlamayı, hançeri,

onu almaya gelecek kardeşleri hatırlatmaya çalıştım. Onun sadece yem, anahtar, ihtiyacımız olan silah olduğunu ve daha fazlası olmadığını.

Ama sonra başka bir ses daha duyuldu, zayıf ama ısrarcı, yüzyıllardır duymadığım bir ses. Neden benim intikamım için onun acı çekmesi gerektiğini sordu. Neden onun nefes alıp almadığını umursadığımı sordu. Neden ona öyle dokunduğumu sordu, dikkatli, saygılı, sanki kırılacağından korkuyormuşum gibi.

Çünkü o çoktan kırılmıştı.

Ve yine de o kısa anlarda bana korkusuzca bakmıştı. Bakışlarında güvensizlik veya dehşetten daha fazlası vardı.

Kesinlikle cesurdu; bunu ona kabul ederdim.

Neden ona bizim dünyamızı vermiyoruz... Karanlığım alaycı bir şekilde, bir kez olsun güç ve ona olan açgözlülüğümüzden çok daha değerli bir şeyle beslenmek istedi.

"Siktir!" diye bağırdım ve öfke ve hayal kırıklığıyla bardağımı ateşe attım, onun benim ihtiyacım olmayan lanet bir karmaşıklık olduğunu biliyordum!

Fedakarlık ettiğim her şey beni bu noktaya getirmişti ve şimdi bunu kaybetme riskini göze alamazdım. Bu kadar yakınken... intikamımı almaya bu kadar yakınken.

Hayır, onun beni daha fazla etkilemesine izin veremezdim. Bu da onu uzak tutmam gerektiği anlamına geliyordu.

Evet, ben de öyle yapardım, karanlığım lanet olsun. Acısıyla uluyabilir ve ona olan ihtiyacıyla istediği kadar sızlanabilir, ama bir kez olsun onu dinlemeyecektim. Onun beni domine etmesine izin vermeyecektim.

Karşı koyacağım bir cazibe.

Peki ya kendi caziben? Sesi zihnimde yankılanarak dişlerimi sıkmamı sağladı.

"Hayır! Ona boyun eğmeyeceğim... bekle, bu da ne..." Sessizliği bozan bir ses duyduğumda, geceye sordum. Yumuşak ama belirgin, eski ahşabın dikkatli adımlarla kayarken çıkardığı bir gıcırta.

Gözlerimi kapattım ve nefes verdim, istemeden de olsa ağızımda bir gülümseme belirdi.

Demek küçük tavşan sonunda dolaşmaya karar vermişti.

Tabii ki öyle yapacaktı.

Onun varlığını koridorda ilerlerken hissedebiliyordum, hafif ve tereddütlü, zihnimin kenarında bir fısıltı gibi. Gölgelerim kıpırdadı, onu takip etmek, etrafını sarmak, ait olduğu yerde tutmak için sabırsızlanıyordu.

Ama ben hareket etmedim. Henüz değil.

Bir yanım, onun aradığı şeyi bulmasını istiyordu, o şey ne olursa olsun. Diğer yanım ise, korku onu geri çekmeden önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu.

Öne eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım, ateşin ışığı ellerimi altın ve kırmızı tonlarında boyadı.

O belaydı ve aslanın inine doğru yürüyordu. Yine de onu uyarmaya kendimi ikna edemedim.

Çünkü bunun neresi eğlenceliydi ki?

Ev sessizdi, sadece uzaktan rüzgârın kemiklerinde dolaştığı fısıltısı duyuluyordu. Tam boyuma kalktım, bir an daha ateşin ışığının kenarında durduktan sonra kapıya doğru yürüdüm. Sessizliğin ağırlığı ikinci bir deri gibi üzerime baskı yapıyordu.

O gelene kadar tek tesellim.

Bu gizli düşüncüyü zihnimden silip attım ve bakışlarımı sertleştirdim.

Gölgelerim emir almadan beni takip etti, yere yayıldı, karanlık koridorlarda önümde süzüldü. Duman gibi hareket ettiler, sessiz, sabırlı, havayı koklayarak onu aradılar. Ve işte oradaydı. Onu görmeden çok önce, hafif, insani ve tatlı kokusu bana ulaştı.

Sabun ve ten.

Kan ve korku.

Beklediğimden daha uzağa gitmişti. Cesur mu, aptal mı... *Belki de ikisi birden.*

Onu mutfakta buldum, eski asılı fenerlerden süzülen loş kehribar rengi ışıkla yıkanmış halde. Yavaş hareket ediyordu, adımları dikkatliydi, sanki zemin onu aldatacakmış gibi. Yumuşak bordo kumaş vücuduma yapışmıştı, vücudum bunu fark etmeden duramadı. Sanki uzun zamandır öldüğünü sandığım parçalarım, ben istemeden yeniden canlanmaya başlamış gibiydi.

Uzun bir süre, kapının eşiğinde durup onu izledim.

O benim farkında değildi, dikkati kullandığım ve masanın üzerinde bıraktığım metal ilk yardım çantasına odaklanmıştı. Sonra sinirli bir iç çekişle dolaplara ve çekmecelere yöneldi.

Titrek parmaklarıyla birer birer açtı, bir şey arıyordu. Tezgahın önünde durup elini başına koyarak sessizce küfürler mırıldandığında ne aradığını anladım.

Acı çekiyordu.

Bu farklıydı, çünkü en son ne zaman bir başkasının acısını zevkle izlemediğimi hatırlayamıyordum. Ne zamandan beri kendi davamdan başka bir şeyi umursamaya başlamıştım? Daha da kötüsü, bana ne oluyordu da artık bir başkasının acısını... *tatsız* buluyordum?

O anda konuşabilirdim. Tek bir kelimeyle onun arayışını sonlandırabilirdim. Ama yapmadım.

Bunun yerine, sessiz bir merakla kendimi kaptırdım. Sadece onu izlemenin keyfini çıkardım. Onu izlerken hissettiğim o sessiz huzur.

Nefes alıp verirken omuzlarının inip kalkışı. Işığın saçlarında yakaladığı, duştan çıkmış ıslak koyu saç tellerinde parıldayan altın kırmızısı iplikler. Çıkardığı küçük sesler, dolap kapısının tıkırtısı, bir şey bulamadığında çıkardığı iç çekiş. Bu sesler içimde derin bir yerde yerleşti ve adını koymak istemediğim bir şeyi uyandırdı.

O buraya ait değildi. Benim gölgeler ve kanla dolu dünyama ait değildi. Yine de buraya çok kolay uyum sağladı.

Karanlığım derimin altında huzursuzca hareket ediyor, arzu ve *anılarla* kıvrılıyordu. Onun sıcaklığını hatırlıyordu. Dokunuşumun altında boğazındaki nabızı. Beni aynı derecede öfkeliendiren ve büyüleyen sessiz cesareti. Tekrar tekrar "*benim*" diye fısıldıyordu, ta ki bu kelime içimdeki boşluğu dolduran bir uğultuya dönüşene kadar.

Kapı çerçevesinin kenarını sıktım, eski ahşap parmaklarımın altında hafifçe parçalandı. İleri adım atıp ona uzanmamak için gösterdiğim irade çıldırtıcıydı. İçimdeki her içgüdü'nün mesafeyi kapatmak, cildinin hatırladığım kadar yumuşak olup olmadığını, kokusunun beni yine mahvedip mahvetmeyeceğini test etmek için çabaladığını hissedebiliyordum.

Hafifçe eğilip başka bir çekmeceye baktı ve bu hareket içimdeki keskin ve insani bir şeyi harekete geçirdi. Arzu mu? Yoksa pişmanlık mı? İkisi o kadar iç içe geçmişti ki artık ayırt edemiyordum.

Dikleştiğinde, sanki havanın değiştiğini hissetmiş gibi bir an durdu. Onun bakışları beni bulamadan gölgelerim geri çekildi, ama çok geçti. Omurgasından aşağıya doğru bir titreme geçtiğini gördüm, nefesinin kesildiğini duydum.

Çıkardığı ses çok küçüktü, neredeyse bir fısıltıydı, ama beni yıkmaya yetti.

Bir adım öne çıktım, döşeme tahtasının gıcırdamasına yetecek kadar.

Kafasını kaldırdı.

Ve o anda, geniş mavi gözleri...

Benimkilerle buluştu.

SESSİZCE TAKİP ETTİ

VANESSA

Koridora çıktığımda nefesimi tuttum, anında yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettim. Ve yatak odasında kalmamı önerdiğini düşünürsek, öyle olduğunu tahmin ettim. Ama başım zonkluyordu, geceyi acı içinde şakaklarımı tutarak ve uykumdan mahrum kalarak geçirmeyi reddettim.

Bu yerde olmak, karanlıkta koridorlarda dolaşmak, gotik bir romanın sayfalarının içine girmiş gibi hissettiriyordu. Duvarlardan eski aile portrelerinin bana bakacağını sanıyordum. Ya da pencerelerden görebildiğim kulede dolaşan çılgın bir kadının hayaleti. Bulutların arasından çıkan ay ışığıyla yıkanan soluk taşlar.

Eski malikanenin her gıcirtısı anlatılmamış sırları fısıldıyordu ve her gölge, ben geçerken beni izliyor gibiydi. Çıplak ayaklarım soğuk taş zeminlerde yumuşak sesler çıkarıyordu ve çorap bulamadığım için kendime lanet ettim. Soğuk, cildimi o kadar keskin bir şekilde ısıırıyordu ki, alt katları kaplayan kalın halıların sıcaklığını özledim.

Geçen sefer, o beni bu koridorlarda yönlendirmişti, büyük eli dirseğıme sabit, sessiz sesi karanlıkta düşük bir mırıltı gibiydi. O yanımda olmadan, mekan daha geniş, daha boş, daha yalnız hissettiriyordu.

Onun yokluğunu bir parçanın özlemesi garip, hatta rahatsız ediciydi. Belki de beni kurtardığı zamanki adrenalin kalıntılarıydı, ya da belki de çok daha tehlikeli bir şeydi. Onun hakkında tam olarak adlandıramadığım bir şey vardı, kırık ve dokunulmaz bir şey. İşkence görmüş bir ruh gibi hissediyordu, insanların trajik hikayeler yazdığı türden. Bilmen gerekmediğini bilsen bile seni acılandıran türden. Kendime, onun burada iyi adam olduğuna inanacak kadar aptal olmadığımı söyledim, ama yine de onun niyetini sorgulamaktan kendimi alamadım.

Alt katlara inerken, adımlarımı geri takip etmeye çalıştım ve bana girmemem konusunda uyardığı kanattan uzak durdum. Yine de merakım beni ele geçirdi. Koridorun ikiye ayrıldığı kavşakta durup, onun benim bulmamı istemediği şeyin ne olduğunu merak ettim.

Bu tür hikayelerde her zaman karanlık bir aile sırrı olmaz mıydı? Gizli bir günah, kilitli bir kapı, açığa çıkmaması daha iyi olan bir gerçek. Sonuçta, kendimi tam anlamıyla bir vampir romanında bulmuştum. Stacey ve Tal, benim "vampir pornosu" olarak adlandırdıkları şeye olan sevgim hakkında ayrı ayrı dalga geçseler de, her şeyin bana ne kadar tanıdık geldiğini düşünmeden edemedim. Atmosfer, tehlike, benim için olmayan bir şeye rastladığım hissi.

Bu tür hikayelerde her zaman bir aşk ilgisi vardır, değil mi? Canavarı değiştirebilecek, ona kaybettiği insanlığını gösterebilecek biri. Tal ve Victor'un kardeşi Vasileios'un da buna ihtiyacı olup olmadığını merak ettim.

Bu düşünce beni titretti. Artık bildiğim isimle birlikte. Zihnimde yankılanan, eski ve gizli anlamlarla yüklü bir isim. Arkasında yatan hikayeyi merak ettim, kendime böyle bir ismi taşıyan adamın nasıl biri olduğunu sordum.

Ayrıca, odamda kalmamı söylediği halde, bu kadar kısa bir süre sonra evinde dolaşırken beni bulursa ne hissedeceğini de merak ettim. Merdivenler önümde yükseliyordu ve beni burada, ölümcül bir düşüşün ardından merdivenlerin dibinde kırık ve bükülmüş halde bulursa yüzünün alacağı hali hayal edebiliyordum. Mükemmel intikam planı, benim sakarlığım yüzünden mahvolmuştu. Bu düşünce beni neredeyse gülümsetiyordu.

Neredeyse.

En azından kalın ahşap tırabzana tutunacak kadar akıllıydım, böylece bu durum yaşanmadı. Şimdi, yakalanmadan hedefime ulaşıp ulaşamayacağım ise bilinmezdi. Onun öfkesine mi yoksa sakın öfkesine mi maruz kalacaktım? Eh, bunu öğrenmemek için dua ettim, çünkü sonunda alt kata indim ve mutfığa girdim.

Ay ışığı yüksek, kemerli pencerelerden içeri süzülerek taş zemine gümüş çizgiler çiziyor ve beni tam karanlıktan kurtarıyordu. Eşikte tereddüt ettim, onu orada, kendi gölgesiyle gölgeleri domine ederken beklediğimi umuyordum.

Sadece asılı tencerelerden gelen zayıf bir ışık parıltısı ve sessiz bir metal ısıltısı gördüğümde, sessizce güldüm. Karanlık ve tedirgin bir gülüş. Sanki bana ait olmayan bir gülüş.

Çünkü orada ne kadar uzun durursam, sessizlik o kadar değişmeye başlıyordu. Artık boş değildi. İçinde bir şey vardı, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey.

İlk başta, bunun önemsiz bir şey olduğunu kendime söyledim. Eski evler gıcırdardı, rüzgar çatlaklardan iç çekerek geçerdi ve hayal gücü, gölgeleri var olmayan şekillere dönüştürürdü. Ama bu farklıydı. Hava değişmiş, daha yakın, daha yoğun hale gelmiş gibiydi, sanki ev bana tepki veriyormuş gibi.

Parmaklarım tezgahın kenarını sıktı. Arkamda bir yerlerde buzdolabının hafif uğultusunu, görünmeyen bir saatin yumuşak tik tak sesini duyabiliyordum. Onun dışında hiçbir şey yoktu. Ayak sesleri yoktu. Sesler yoktu. Sadece... *izliyordu*.

Bu, daha önce, bana dokunmadan yakınımda olduğu zaman hissettiğim duyguyla aynıydı. Görünmez bir bakışla yerine sabitlenmiş olma hissi.

Yutkundum ve titrek bir kahkaha attım.

"Kendine gel, Nessa," diye fısıldadım.

"Sadece yorgunsun," diye kendime tekrar söyledim, ışık anahtarını bulduğumda, çıktığımızda onun kapattığını hatırlamadığım bir anahtar.

"Sanırım aklımı kaçırıyorum," diye yüksek sesle kendi kendime söyledim, ama kendi sesim göğsümü sıkıştıran gerginliği yatıştırmaya yetmedi. Her an karanlıktan fırlayıp "böö" diye bağıracaktı gibi hissettim ve kalbim tamamen pes edecek gibiydi.

Mutfaktaki her şey tam bıraktığımız gibiydi. Kara kutu hala tezgahın üzerinde duruyordu, pembe renkli su dolu kase de, içinde benim kanım karışmış olan. Her şey hala oradaydı, bunların hiçbirinin rüya olmadığını kanıtlayan birer delil olarak. Yutkundum, kendimi harekete geçmeye zorladım, ilaç gibi görünen herhangi bir şey bulmak için kutuyu karıştırmaya başladım.

"Hadi ama," diye mırıldandım.

"Burada bir şey olmalı." Ama şansım yoktu. Hayal kırıklığıyla inledikten sonra dolaplara ve çekmecelere geçtim, ama bu da beni daha da sinirlendirdi.

Ama sonra ses geldi. Yumuşak. Neredeyse duyulmayacak kadar. Benim olmayan bir ağırlığın altında inleyen bir döşeme tahtası.

Nefesim kesildi.

O anı bir arada tutan kırılğan sessizliği bozmaktan korktuğum için kıpırdamadım. Yavaşça başımı çevirdim, gözlerimi kapı girişindeki gölgeleri delip geçecek kadar zorladım.

Ve işte oradaydı.

Vasileios.

Eşiğin hemen içinde duruyordu, yarısı alçak tavan ışığıyla aydınlatılmış, yarısı karanlıkta kaybolmuştu. Tek bir kelime bile etmeden odayı varlığıyla doldurdu.

ışık keskin çene hattına, koyu saçlarına, tırnaklarının altında hâlâ görünen soluk kırmızı lekelerle değişiyordu. Yüzündeki ifade okunamazdı, öfke ve hayranlık arasında bir yerdeydi. Sanki hangi tarafının önce adım atmak istediğine karar veremiyormuş gibi.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık.

Aramızdaki hava titriyordu, söylenmemiş, tehlikeli bir şeyle yüklüydü. *Sonra nefes almayı hatırladım.*

"Bıçak arıyorsan," kapıdan derin, yumuşak ve alçak bir ses geldi.

"...orada aramakla pek şansın yok." dedi ve beni şoktan çılgınlık attırarak, içinde sadece servis tabakları olan çekmeceyi kapattı. Ani hareket parmağımı tahtaya sıkıştırdı, derin bir acı hissettim ve boğazımdan ikinci bir çılgılık çıktı, bu seferki keskin ve şok ediciydi.

Ondan bir ses geldi, tam olarak bir hırıltı değildi, ama havayı değiştirecek kadar yakındı.

"Sen hep bu kadar beceriksiz misin?" diye sordu kuru bir sesle, kapı çerçevesinden uzaklaşıp bana doğru adım attı. Yaklaştıkça daha da büyük görünüyordu, gölgesi fayansların üzerine yayılıyordu. İçgüdüsel olarak geri adım attım.

"Beni korkuttun! Parmağımı sıkıştıracağımı tahmin etmemiştim!" diye savunarak, azarlanmış bir çocuk gibi yaralı parmağımı ağızıma soktum. Bana o kadar yakın durdu ki, onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Gözleri elime kayarken kaşları çatıldı.

"Bu arada, sen etrafta dolaşmasaydın bu olmazdı," dedi sakın bir sesle.

"Ve istenildiği gibi odanda kalsaydın." Sözleri, bulamayacağımı söylediği bıçak kadar keskin bir şekilde sessizliği yırttı.

"Evet, peki," diye karşılık verdim.

"Bana bandaj ve yara bandı kullanmış olabilirsin, ama bu, kafama birkaç kez vurulmanın acısını tam olarak dindirmez, değil mi?" Kendini koruma kavramı olmayan deli bir insan gibi konuştum. Gözlerini kırptı, kaşlarının arasında hafif bir kırılganlık oluştu.

"Acı," dedi düz bir sesle, sanki bu yabancı bir kavrammış gibi.

"Evet," diye karşılık verdim, sinirlenerek ve şey... madem başladım, sonuna kadar gideyim, bu intihar yolunda devam edeyim,

"Bilirsin, ağır kesiciler, baş ağrıları, sanki biri beyninde tap dansı yapıyormuş gibi zonklayan his? O tür şeyler." Sözler olması gerekenden daha hızlı döküldü, gergin enerji kendi üzerine takılıp kaldı. Bu yüzden, ağzının köşesindeki hafif gülümsemeyi neredeyse fark etmedim. O da fark etti ve sanki gülümseme fikri onu rahatsız etmiş gibi, neredeyse anında onu bastırdı.

Öfke ve küçümseme dışında başka bir duygu uyandırabildiğim için sinirlenmiş gibi görünmesi neredeyse komikti. Bu adamın hiç gülümsemiş olup olmadığını merak ettim.

Eğer gülümsemiş olsaydı, o inanılmaz derecede yakışıklı yüzü bu çabadan dolayı çatlar mıydı? Bu, onun altında yaşadığı karanlık, kasvetli büyüü bozabilir miydi? Muhtemelen hayır. Onu gören herhangi bir akli başında insanın ona soru sormaya cesaret edebileceğini sanmıyordum. Onun varlığı tek başına yetişkin erkekleri ağlatıp kaçırmaya yetiyordu.

Hâlâ beni izliyordu, sessizce, gözlerinde hafif bir merak ışıltısı vardı.

Ve sessizlik... Sessizlik beni kemirmeye başlamıştı, bir şey yapmam için beni zorluyordu.

"Peki, bir vampirin ağrı kesiciye ihtiyacı olabilir mi?"

Alçak sesle, anlaşılmaz bir şekilde bir şeyler mırıldandı, sesi kelimedden çok hırıltıya benziyordu. Ne dediğini anlamadım, ama ne dediğini tahmin etmek zor değildi. Muhtemelen zayıf insan ya da işe yaramaz ölümlü gibi bir şeydi. Düşmanlardan aşıklara dönüşen klişenin tipik sözleri. İronik olarak, en sevdiğim türlerden biri... *Lanet olsun ona.*

Gerçi şu anda, sadece *düşmanlar düşmanlardı.*

Başka bir şey olacağını ima ettiğimden değil. Cidden, ne düşünüyordum ki? Üç kardeşle bir tür doğaüstü harem kuracak değildim ya. Bu düşünce, henüz hazır olmadığım başka bir kapıyı açtı, çünkü onlara göre, ikisi tarafından çoktan sahiplenilmiştim.

Çünkü kardeşlerin söyledikleri doğruysa, ben onların kaderindeki kişiysen ve o gerçekten onların kardeşi ise... *o zaman ben onun için neydim?* Bu yüzden mi bana zarar vermemişti? Bunu çoktan anlamış ve bu yüzden öfkelenmiş miydi? Çünkü ben onun öldüremeyeceği, zarar veremeyeceği, hatta hapse atamayacağı tek kişiydim. Artık kendi planlarını mahvetmeden öngöremediği yeni bir karmaşıklık mıydım?

Belki de bu yüzden korkudan çığlık atmıyordum, o garip, dipsiz gözlere baktığım andan beri çığlık atmıyordum. Çünkü içimden bir ses onun bana zarar vermeyeceğini zaten biliyordu.

Ya da belki de korkmaktan yorulmuştum.

"Evet, ağrı kesicilerin ne olduğunu biliyorum," dedi aniden, derin sesi sessizliği yırtarak beni düşüncelerimden kopardı.

"Oh," dedim, ona göz kırparak.

"İyi. Merak etmeye başlamıştım." O, tuzağa düşmedi. Aramızda yine sessizlik hakim oldu, ta ki sonunda mırıldanana kadar

"Biraz bulabilirim, ama önce elini bir göreyim." Bu sözler beni şok etti, sanki yaralanmış olmuyormuşum gibi elime baktım. Şimdi, yaralanmış olup olmadığımı sorgularken, kendimi şöyle söylerken buldum:

"Oh, sorun yok, endişelenmene gerek yok..."

"Ben sormuyordum." Sert bir şekilde söyledi ve elini bekleyerek açtığı anda, kendi gözleriyle görmek için hazırlandığında, ben yutkundum. Ben de gözlerimi devirdim ve onu, parmağımın tamamını yutacak kadar büyük olan onun çok daha büyük eline koydum. Ancak, o nazik dokunuşuyla, uzun parmaklarını hafifçe kıvırdı ve incelemeye kaldırdı

incelemek için kaldırdı. Gözleri parmağımın her iki yanındaki kırmızı izlere odaklandı.

"Söylesene, sen hep bu kadar sakar mısın?" diye sordu, beni homurdanarak iç geçirmeye zorlayarak. "Sadece büyük vampirler geceleri beni takip edip gizlice yaklaşınca,"

cevap verdim, alaycı bir şekilde.

"Kendi mutfağımın kapısından girdim, bu yüzden bunun seni takip etmek ya da gizlice yaklaşmak olarak değerlendirilebileceğini sanmıyorum." diye tartıştı ve ben de onu kızdırdığımı bilerek sııttım. Zaten bir sonraki aşamaya geçmeye karar vermiş olarak, korkusuzca öneride bulundum.

"O zaman sana küçük bir zil takmanı önerebilir miyim, böylece geldiğini anlayabilirim... bilirsın, *evcil kedi gibi*," diye fısıldadım, bu son kısmı, onu taklit ettiğim için yine şok olmuş gibi görünmesini sağlayarak. Neyse ki bu onu yeterince eğlendirdi ve dudakları titreyerek yine gülümsemeye çalıştı.

Ancak, ben geri çekilmeye çalıştığımda, o eğilip elimi daha sıkı tuttu ve bu, hızla günahkar bir sırıtışa dönüştü. Sonra beni uyardı.

"Bana bir daha evcil hayvan de, küçük tavşan... Cesaretin varsa." Zorlukla yutkundum ve o, benim rahatsızlığımı görünce sanki bundan besleniyormuş gibi sırıttı. Ama sonra başım bir kez daha ağrımaya başlayınca garip bir şey oldu ve acıdan yüzümü buruşturdum. Bu sefer o kadar da hoşlanmadığı belli olan çok farklı bir rahatsızlık gördü ve anında elimi bıraktı.

"Ağrı kesici." diye mırıldandı ve ses tonunda bir şey vardı, sanki bu sefer benden çok kendine kızgınmış gibi. Sanki benim acı çekebileceğim aklının ucundan bile geçmemişti. Ya da ölümlülerin önemli bir şekilde acı hissedebileceği.

Mutfakta dolaşırken onu incelediğimi fark ettim, uzun boylu vücudu loş ışığı kesiyordu. Benim ulaşamayacağım kadar yüksek olan dolaplardan birini açtı. Tek bir hareketle kolayca uzandı ve bir şişe buldu. Sonra bana geri döndü ve ağrı kesicileri uzattı. Onun acımasız ellerinin yapabilecekleriyle, bana ağrı kesicileri uzattığı nazik tavrı arasındaki tezat, omurgamda garip bir ürperti yarattı.

Orada durup, garip bir şekilde izledim, tekrar konuşmalı mıyım yoksa gölgelerin arasında kaybolmalı mıyım emin olamadım. O ellerin başka neler yapabileceğini hayal ederken, istemeden bir titreme geçti içimden. Beni o kadar şaşırtan bir düşünceydi ki, yeni bir korku doğurdu.

Çünkü artık hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum, bana zarar verebileceği endişesi mi, yoksa zarar vermeyeceği garip ve tehlikeli kesinliği mi?

Şu anda, biri diğerinden çok daha korkutucu görünüyordu. Orada durmuş, kolumun kenarını sıkıca tutmuş ve nefes almaya zorlarken, benim için ne planladığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Ve bundan sağ çıkıp çıkamayacağımı...

Umduğum gibi.

DUYGULARI KİLİTLEMEK

Önce onun gerginliği kırmasını beklemeye çalıştım, ama sonunda onun yoğun bakışları altında kıvranarak orada durmaya dayanamayacak hale geldiğimde, sonunda pes ettim. Sonra buzdolabına doğru ilerlerken onun yanından geçerek bir hata yaptım. O kocaman omuz hafifçe döndü, başı sorgulayan bir şekilde onu takip etti ve sonra sesi sessizliği bozdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sert bir sesle.

Donakaldım, elim kapı kolunun üzerinde asılı kaldı.

"Suyun var mı diye bakıyordum," dedim, sesim hafifçe titriyordu ama rahatmış gibi davranmaya çalışıyordum.

"Musluktan akan su size yetmiyor mu, majesteleri?" diye sordu, her kelimesinde alaycı bir ton vardı. Ağzım açık kaldı. Kelimenin tam anlamıyla ağzım açık kaldı. Bu küstahlık karşısında ona bakakaldım, sonra içimdeki pervasızlık patladı.

"Hayatımda tam olarak iki yere gittim," diye karşılık verdim.

"New York ve beni dünyaya getiren berbat insanlara ait sefil ev. Pasaportum yok ve gerçek hayatta hiç uçak görmedim, binmeyi bırakın. Yine de ben bile biliyorum ki...

İçme suyunun musluktan değil, şişeden geldiği yerler var. Bu yüzden, riske girmek istemediğim için beni affedin. Bana bir zil ya da size ulaşip sorabileceğim bir yol bırakmadınız ki.

Sanki ona bu şekilde konuşmaya cesaret ettiğim için şaşırılmış gibi hafifçe irkildi. Bir an için, gözlerini hafifçe kısarak bana baktı. Hemen, insanların ona karşılık vermesine alışkın olmadığı izlenimini edindim. Belki de kimse ona karşılık vermemişti. Yüzündeki ifade, inanamama ve sinirlenme arasında, sanki gülmek mi yoksa beni öldürmek mi karar verememiş gibi, neredeyse komikti.

Elini yan tarafında seçirdi ve yumruğunu hafifçe sıkıldığını fark ettim, hareketi sıkı ve kasıtlıydı, sanki kendini tutuyormuş gibi. O karanlık bakışlarının ardında ne tür bir içgüdü yanıyorsa, ona göre hareket etmedi. Yüzüm bir gecede yeterince zarar gördüğü için, bu kadar kendini tuttuğu için içtenlikle minnettar oldum.

"Su içilebilir," dedi sonunda, sesi keskin ama yorgun, sanki her kelime sabrını zorluyormuş gibi.

"Ama madem buradasın, buzdolabında şişeler var. İsteddiğini al."

Bu, onun bir dönem dramasında söyleyebileceğini hayal edebileceğim türden bir cevaptı. Dişlerini sıkarak söylediği zoraki kibar sözler. Resmi tamamlamak için "sinir bozucu" veya "ne yazık ki" kelimelerini eklemesini bekliyordum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve buzdolabını açtım. Işık aniden parladı ve bir anlığına gözlerimi kamaştırdı, ama sadece parlaklığından dolayı değildi. Raflar, bu kadar eski bir yer için fazla taze görünen yiyeceklerle doluydu.

"Burada bir orduyu beslemeye yetecek kadar yiyecek var," dedim, ona bakarak. "Yoksa benim için bir hoş geldin ziyafeti mi planlıyordun?" diye alay ettim, bir an için Bu, onun kısık, gürleyen sesini bir kez daha duyduğum anlamına geliyordu, kısmen sinir, kısmen eğlence.

"Ölümlülerin yiyecekten hoşlandığını duydum. Hatta bazıları bunun bir gereklilik olduğunu söylüyor. Ben buna zayıflık diyorum," dedi.

"Ama amacım için seni yeterince uzun süre hayatta tutmak niyetindeyim, bu yüzden o yiyeceği almaya cüret ettim." Dönüp kaşımı kaldırdım.

"Sen yemek yemiyor musun?"

O zaman bana gülümsedi, ağzının köşesini çeken yavaş, tehlikeli bir gülümsemeydi. Sıcak ya da nazik bir gülümseme değildi. Midemi bulandıracak kadar potansiyel tehlike vaat eden bir gülümsemeydi.

"Yiyorum," dedi yumuşak bir sesle, sesi karanlık bir mırıldanma gibiydi.

"Sadece bazen senin yediğin şeyleri yiyorum." Yutkundum, kalbim itiraf etmek istediğimden daha hızlı atıyordu.

"Dur da tahmin edeyim," dedim, kendimi durduramadan.

"Yemeğin olarak adlandırmayı sevdiğin asi küçük ölümlü tutsaklar mı?" Başını eğdi, o hafif gülümseme genişledi.

"Aslında, hayır... unut gitsin. Bir daha tahmin edeyim... tavşan mı?" Gergin bir şekilde kendimi düzelttim.

Bu sefer gülümsemesi değişti. Acımasız ya da alaycı değildi. Gerçektir. Onu tamamen değiştirdi, bir anlığına insan gibi görünmesini sağladı. Karanlık gelmeden önce olduğu adamın hayaleti gibi. Ve Tanrı yardımcım olsun, bu onun dişlerinden çok daha korkutucuydu. Onu yakışıklı olarak nitelenmek hakaret olurdu, çünkü bunun için daha güçlü bir kelime gerekiyordu.

"Sonuçta, benim sözlerimi dinlememenin sebebi buydu, biraz almayacak mısınız?" dedi, hala elimde tuttuğum ilaç şişesine başını sallayarak. Elimde çevirip, tanıdık olmayan isme kaşlarımı çattım.

"En azından beni zehirlemeye çalışmadığını biliyorum, ama evinde dolaşır durursam, bunu yapmak isteyebileceğini tahmin ediyorum," diye mırıldandım, onun bu konudaki gerçek duygularını ve hapis cezasının geri kalanını o odada geçirmemi gerçekten bekleyip beklemediğini anlamaya çalışarak.

"Olabilirim," diye soğukkanlılıkla cevapladı.

"Ama ben buna gözetleme demezdim," dedim, kendi sözlerimi geri alarak savunmaya geçtim.

"Senin beni getirdiğin tam o yere geldim. Beni senin aile mücevherlerini karıştırırken ya da bıçak ararken bulmadın... ama dürüst olmak gerekirse, bu akıllıca bir hareket olabilirdi."

Alaycı bir şekilde güldü, sesi alçak ve kaba çıkıyordu.

"Bu sana pek bir fayda sağlamazdı. Ama geceleri daha rahat uyumanı sağlayacaksa, buradaki en büyüğünü alabilirsin." Alaycı bir şekilde dedi.

"Ya da kapımı kilitleyebilirim," dedim.

"Evet, ama içeri girmek isteseydim, bunun sana pek bir faydası olmazdı," dedi yumuşak bir sesle. Ve haklıydı, bu sözü beni ürpertti.

"Bilgin olsun," dedim, sesime hafiflik katmaya çalışarak,

"Buraya gelmemin tek nedeni su ve ağır kesici almaktır." Sonra ikisini de zaferimin kanıtı olarak gösterdim.

"Görev tamamlandı."

"Bunda benim de payım olduğunu göreceksin," diye cevapladı, dudakları tehlikeli bir şekilde sırtmaya yakın bir şekilde seğirdi.

"Maalesef, evet," dedim ve o sırıtış, kalbimin çarpmasına yetecek kadar büyüdü. Bir an için, bunun hoşuna gittiğine yemin edebilirdim. İkimizin de kabul etmediği bir ateşkes gibi aramıza giren bu garip, kırılğan şaka.

"O zaman onları almanı öneririm," dedi, sesi yine soğuklaşmıştı. "Ve yatağına geri dön."

"Peki," dedim, yarı alaycı bir şekilde.

"Ama bilgin olsun, karanlıkta el yordamıyla dolaşmak pek de eğlenceli değil. Yani, büyük bir patlama, gürültü, inilti ve ardından sessizlik duyarsan, o benim senin devasa merdivenlerinden düşüp kafamı çatlatmamdır. Oh, ve bilgin olsun, biz insanlar oldukça dağınık ve çok yumuşak olabiliriz. Senin şık zeminlerini veya paha biçilmez yadigârlarını mahvetmek istemem." Onu taklit ettim ve evet, bu da başka bir görevin başarıyla tamamlanmasıydı, çünkü o sadece sırtıttı, aynı zamanda eğlenceli bir ses de çıkardı. Neredeyse bir kahkaha gibi, derin ve istemsiz bir ses. Ama sonra, beni eğlenceli bulduğu için kendinden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı.

Yüzü tekrar sertleşti, mizahı geldiği gibi hızla kayboldu. Dolap kapısını sertçe kapattı ve tüm boyunu kullanarak dikleşti.

"O zaman sanırım tutuklumu yatağına geri götürsem iyi olacak," dedi ve kapıya doğru kolunu uzatarak kıcımlı kaldırmamı ima etti. Onun yanından, hareketinden kaynaklanan hava akımını hissedecek kadar yakın geçtim ve o hafifçe eğildi. *"Çünkü pahalı zeminlerimi kirletmeni hiç istemem."*

bilmiş bir ses tonuyla mırıldandı, ama ben korkmak yerine sırtımı düzelttim ve ona sırtarak baktım.

"Evet, leke bırakma eğilimimiz var." Sonra ona göz kırptım, bir an şok olmuş gibi göründü, sonra güldü. O derin, gürleyen ses, geniş göğsünün içinde yankılandı. Sıcak ve zengin bir sestir ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez, beklenmedik bir şey hissettim... *bir bağ.*

Beni odama geri götürdü, geniş koridorda tek ses ayak seslerimizdi. Ve daha önce olduğu gibi, ara sıra duvara çok yaklaşınca, eli bana uzanıyordu. Parmakları nazikçe kalçamı kavrayarak beni koridorun ortasına geri yönlendiriyordu. Dokunuşu sağlam ve biraz sahipleniciydi. Ayrıca, önceki zalimliğinden çok daha fazla beni tedirgin eden bir şekilde koruyucuydu.

"Biliyor musun," dedim yumuşak bir sesle, ışıktandırılmamış apliklere bakarak,

"Elektrik harika bir şeymiş diye duydum. Modern bir mucize falan. Karanlıkta çok işine yarıyor." Orada elektrik olduğunu bildiğim için alay ettim, bu yüzden mumlara da ne gerek olduğunu merak ettim.

"Kaçmaya çalışırsan sana avantaj sağlayacakken neden bunu yapayım?" diye cevapladı ve ben de küçük bir kahkaha attım.

"Ah, neyse ki senin için şanslısın, ben aptal değilim ve yabancı bir ülkede olduğumu gayet iyi biliyorum. Ve hayatımda hiç bir yere gitmediğimi zaten belirttik, bu yüzden tek başıma çok uzağa gidebileceğimi sanmıyorum. Hatta, senin bu büyük evinde bile kaybolurdum muhtemelen. Yani, dışarı çıkmayı başarsam bile, kurtlar tarafından yenileceğime eminim." O zaman güldü, beni hazırlıksız yakalayan samimi, şaşkın bir sesle.

"Ne?" diye sordum, istemeden gülümserken.

"Hiçbir şey," dedi, hala hafifçe eğlenerek.

"Hiçbir şey." İsrar etmek istedim, ama onda bir şey bana bunu yapmamam gerektiğini söyledi. Eğlencesi kayboldu, yerine soğuk, okunamaz bir sakinlik geldi. Kısa süre sonra

kapıma vardık, kapıyı benim için açtı ve şimdi başımı geriye eğmem gereken kadar yaklaştı, sadece onun bakışlarını takip edebilmek için.

"Su ve ağrı kesiciler için teşekkür ederim," dedim sessizce.

"Bana bir şey söyle," dedi, sesini alçaltarak beni inceledi. "Seni kaçırarlara her zaman bu kadar minnettar mısın?"

"Ne diyebilirim ki?" Hafifçe omuz silktim.

"Ben kibar biriyim."

"Bence mesele o değil," diye mırıldandı.

"Benim kibar olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordum, kaşlarını kaldırarak.

"Eminim kibar olabilirsin," dedi, sesi şimdi düşünceli, neredeyse meraklıydı. "Ama bu öyle değil."

"O zaman tam olarak neyi garip buluyorsun?" diye sordum, ama hemen cevap vermedi. Bunun yerine, kendi tereddütünden rahatsız olmuş gibi yüzü sertleşti. Sonra şöyle dedi

"Bana teşekkür etmeyi bırak." "Şey...

Tamam," dedim, kafam karışmış bir şekilde.

Yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı, ben de bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. Varlığı, karanlık ve tavizsiz bir şekilde alanı doldurdu.

"Bir şeyi netleştirelim," diye sert bir şekilde başladı.

"Ben senin arkadaşın değilim. Asla da olmayacağım. Yani, ne tür bir oyun oynuyorsan, beni yumuşatmaya, bir şeyler hissettirmeye, gardımı düşürmeye çalışıyorsan... işe yaramayacak." Tartışmak için ağızımı açtım, ama onun keskin bakışları beni susturdu.

"Burada olmanın tek bir nedeni var," dedi ve daha da yaklaşarak son darbeyi vurdu.

"Tek bir amaç, küçük tavşan. *Sen bir amaç için bir araçsın ve asla daha fazlası olamayacaksın...* Şimdi anladın mı?" Onun sözleriyle gelen garip acı hissini bastırarak, zorlukla yutkundum.

"Sana bir soru sordum." Ben cevap vermediğimde sert bir şekilde söyledi.

"Evet, anlıyorum. Şimdi ben bir soru sorabilir miyim?" Bunun üzerine gözlerini devirdi ve mırıldandı

"Tamam, ama çabuk ol."

"Peki, bu hedef..." Yumuşak bir sesle sordum, "...Benim ölümümle mi yoksa hayatta kalmamla mı sonuçlanacak?"

İlk kez yüzünde bir şey belirdi. En ufak bir irkilme. O kadar yakın olmasaydım, bunu kaçırabilirdim. Ama bunu çabucak gizledi ve nefesinin yanağıma değene kadar daha da yaklaştı.

"Her iki durumda da... *umurumda değil,*" dedi, sesi alçak ve keskin. Zorlukla yutkundum ve kendime, bu sert sözlerin beni neden bu kadar etkilediğini sordum.

Sonra doğruldu ve kapıyı daha geniş açmak için geri çekildi.

"Artık ihtiyacın olan her şey var. Ben istemedikçe bu odadan tekrar çıkmamanı öneririm."

Bir an durdu, bana son bir kez baktı ve ardından gelen sessizlikte neredeyse insani bir şey vardı.

"İyi geceler, Vanessa," dedi. "Oh...

"...ve kapını kilitlemekten çekinme."

İDDİA EDEN GÖLGELER

O depoya geri döndüğüm anda, bir rüyaya hapsoldüğümü anladım... hayır, *bir kabusa*. Vasileios'un şekillendirdiği bir kabus değildi, ama yine de onun varlığıyla hükmettiği bir kabustu.

Şimdi sanki kendi zihnim bana karşı dönmüş gibiydi. Acımasız ve acımasız anılarım, gömmek için o kadar uğraştığım her şeyle bana saldırıyordu. O gece kemiklerime işleyen korku, acımasız bir hassasiyetle tekrar yaşatılıyordu. Her çığlık, her yalvaran nefes, o ofisin dışından gelen her et parçalanma sesi.

Daha önce acıyı tanıdığımı sanıyordum. Korkuyu tanıdığımı sanıyordum. Ama *bu... bu tamamen başka bir şeydi*. Hava kan ve dumanla doluydu. Zincirler başımın üzerinde gıcırdayordu, paslı kırıktan sallanıyordu. Yukarı baktım ve kendimi orada asılı gördüm, bileklerim bağlı, vücudum morarmış ve gevşek. Rüyadaki ben kapana kısılmış, çaresiz, etrafındaki gölgelerin bükülüp canlanmasını izliyordu.

Bunun gerçek olmadığını, bunu atlattığımı, her şeyin bittiğini kendime söylemeye çalıştım. Ama kabus umursamadı. Hafıza ve delilik arasındaki çizgiyi bulanıklaştırdı

gerçek olan korkuları Vasileios'un bir zamanlar rüyalarımda yarattığı korkularla birleştirdi.

Hastane. Şeytani hastalar. Benim olmayan ama nedense benimmiş gibi hissettiğim çılgınlıklar. Kabuslar birbirine karışmıştı, hangisinin nerede bittiği, hangisinin nerede başladığı belli olmuyordu.

Ve tüm bunların arkasında, her korkunun, her acı çılgılığının arkasında, o duruyordu.

Karanlık her zaman onun şeklini alır ve kurbanlarını çağırırdı.

Beni çağırıyordu.

Orada olmamalıydı. Bu haliyle olmamalıydı, her korkunun sınırında dolaşan haliyle olmamalıydı. O, nefret etmem gereken her şeyin vücut bulmuş haliydi. Kaçmam gereken her şeyin. Yine de o anda, zincirler tıkırdadığında ve nabzım hızlandığında, ona seslendim.

Korkudan değil.

Yardım için.

Bu mantıklı değildi. Böyle kabusları çağırın oydu, gölgeleri rüyalarımı parçalayan ve kendi ölümünden korkmamı sağlayan oydu. Yine de, içimdeki bir yerlerde, onun başka birinin beni öldürmesine izin vereceğine inanmayı bırakmıştım.

Çünkü onun karanlığı beni yok etmek istemiyordu.

Beni sahiplenmek istiyordu.

Kabusumda bile hissedebiliyordum, onun varlığı boşluğu dolduruyordu, gölgelerden çıkarken gözleri dumanın içinden parılıyordu. Etrafındaki dünya kırmızıya boyanmıştı. Üzerimdeki zincirler tek tek kopuyordu ve sesinin yankısı, bir dua ya da uyarı gibi havada adımları fısıldıyordu.

Vanessa.

Bu ses, dünyanın geri kalanı yok olurken bile kalbimi acı bir şekilde burktu. Ve sonra, ona uzanmak üzereyken, sahne tekrar değişti. Kan, cesetler, yırtılan etin sesi, hepsi yok oldu ve ben karanlıkta tek başıma kaldım, sessizlik kulaklarımı sağır ediyordu.

Hala rüya görüyor muyum yoksa bu başka bir şey mi, anlayamıyordum. O gecedan beri beni takip eden bir şeydi. Çünkü artık sadece depo değildi. Her şeydi. Kaçırılma. Cadı. Erebus kardeşler. İhanet. Hayatım bir hayatta kalma döngüsüne dönüşmüştü, bir kafesten çıkmak için çabalarken başka bir kafeste uyanıyordum. Bir noktada, özgürlüğü isteyip istemediğimi sormayı bıraktım ve bunun yerine aşık olduğum iki erkeği hak edip etmediğimi merak etmeye başladım.

Belki de bu, lanete rağmen onları sevdiğim için aldığım cezaydı. Bir canavardan diğerine sıkışıp kalarak sonsuza kadar yaşamak. Birini sevmenin, ona güvenmenin bedeli beni bir kez daha mahvetmişti. Bana dağlarca borç, derinden izler bırakan yaralar ve ömür boyu sürecek zorluklar bırakmıştı.

Ve şimdi, yine buradaydım.

Düşüyordum.

*Kanıyor.
Hayaletler
tarafından
takip
ediliyordu
m.*

Sadece bu sefer, düşmanlarımla elinde ölmekten mi, yoksa ruhumu çoktan çalmış olabilecek vampirler tarafından kurtarılmaktan mı daha çok korktuğumu bilmiyordum... *çünkü onlar kesinlikle kalbimi çalmışlardı.* Victor da bana bunu hatırlatmıştı, öfke dolu sözleriyle borcumu yüzüme vurmuş ve bir dahaki sefere yanlış ellere güvenirsem başıma gelecekleri uyarmıştı.

Ama borçlu bir hayatın yine de bir hayat olduğunu anlamaya başlamıştım. Korkulacak tek bir şey vardı, o da kapınıza gelen borç tahsildarının kapıyı çalmasıydı.

Ama New York'taki vampir mafya patronlarının gelip kapıyı kırarak seni kaçırmamasından korkmak bambaşka bir şeydi. Seni önemseyen insanlara karşı bir silah olarak, fidye için kullanılmak.

Bu sonsuz kabus döngüsüne neden hapsedildiğim hiç de şaşırtıcı değildi. Her biri bir sonrakine akıyordu, son birkaç günün anıları tek bir boğucu terör sarmalına dönüşüyordu. Cadının soğuk ve acımasız elleri zihnimde parlardı. Beni kullandığı, bükdüğü, ezbere bildiği bir melodi gibi çaldığı şekilde.

Ve şimdi tüm bunların arkasında o duruyordu. Tal ve Victor'un kardeşi.

Vasileios Erebus

Onun planlarında, hiçbir şekilde, benim bu çileyi atlatmam yer almıyordu. Tek umudum, onun lanetli kalbinin bir köşesinde bir çatlak oluşmaya başlamış olmasıydı. Belki de, istemeden, bana bağlanmış olabilirdi. Çünkü eğer öyleyse, belki, sadece belki, seçim yapma zamanı geldiğinde, yaşamak için bir şansım olabilirdi.

Ama hayaller acımasızdır.

Depo kayboldu, yerine taş ve gölge geldi. Artık asılı değildim, kapana kısılmıştım. Bir hücre beni çevreliyordu, parmaklıklar tenime soğuk soğuk batıyordu. Kollarıma acı saplanana kadar yumruklarımı parmaklıklara vurdum.

"Çıkarın beni!" diye bağırdım, sesim kısıldı.

Ses, boş ve bozuk bir şekilde yankılandı. Arkamdaki küçük pencere ay ışığıyla hafifçe parlıyordu, ama bu hiç rahatlatıcı değildi. Çünkü pencerenin altındaki gölgeler hareket ediyor, uzuyor, değişiyor, canlanıyordu.

Eller.

Onlarca karanlık ve insanlık dışı yaratık, sıvı mürekkep gibi zeminde kayarak ilerledi. Bana doğru pençelerini uzattılar, ayak bileklerime, bileklerime, boğazıma uzandılar. Soğuk metal kapı omurgama baskı yapana kadar geriye doğru sendeledim, nefesim ciğerlerimden koparak çıktı. Gölge kırıldı ve yükseldi, yılan gibi, bir amaçla canlanmıştı.

Onlar onundu.

Onun karanlığı.

Onun etrafında kırıldığını gördüğüm, kalabalığı kağıt gibi katleden aynı güç.

Ama şimdi, aynı karanlık beni istiyordu. O gölgeli yılanlar bana uzandılar, dokunmak, ele geçirmek, tüketmek için can atıyorlardı.

"Hayır!" diye bağırdım, ellerim ağrıyana ve yanana kadar metal kapıya tekrar tekrar yumruk attım. Sesim çaresizlikle çatladı.

"Yardım edin!"

Alçak, uğursuz bir kahkaha odayı doldurdu, bu sefer ona ait olmayan bir kahkaha.

O kadındı.

Cadı.

Sesi zehir gibi havada süzüldü.

"Seni kurtaracağını mı sandın, küçük tavşan? O sadece kırmak istediği şeyleri saklar." Duvarlar gürledi. Sonra hareket ettiler. Hücre kapanmaya başladı, etrafımdaki alan daralırken taşlar birbirine sürtünüyordu. Hava ağırlaşmış, ısınmış, nefes alınmaz hale gelmişti. Kapıya tırnaklarımı geçirdim, tekrar çığlık attım, sesim kısılmıştı.

Panik beni sardı ve çılgınlığın içinde, çocukların ve hayalperestlerin fısıldadığı o eski batıl inancı hatırladım. Rüyada düştüğünde, yere çarpmadan önce her zaman uyanırsın. Eğer uyanmazsan... *asla uyanamazsın.*

Aynı şey burada da geçerli olur muydu?

Duvarlar bana ulaşırsa, beni ezerlerse, bu uyanık dünyada ölüm anlamına gelir mi? Bu düşünce kanımı dondurdu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onu duyabiliyor, hissedebiliyordum, saniyelerimi sayan düzenli bir davul ritmi gibi. Bana yaşattığı rüyaları düşündüm. Yere düştüğüm, düşüşün sonsuz olduğu, korkunun mutlak olduğu rüyayı. O zaman ölmeme izin vermemişti.

Beni kurtarmıştı.

Çünkü kabuslarında bile düşmeme izin vermemişti. Ama aynı zamanda beni korkutmuş, kırmış, yalvartmıştı.

Bu rüyada, ona yalvaran kendi sesimi hâlâ duyabiliyordum, o çaresiz kız, onu rahatsız eden canavara, yarattığı canavarlardan onu kurtarması için yalvarıyordu.

Ona verdiğim şey affetmek değildi. Teslim olma. Ama şimdi, duvarlar yaklaşırken, cadının kahkahaları doruğa ulaşırken, kendimi yine fısıldarken buldum, korkudan değil, meydan okumaktan.

"*Vasileios,*" diye fısıldadım.

Ve karanlığın içinde bir yerlerde, rüyamda bile olsa, onun cevap verdiğini hissettiğime yemin ederdim. Bir gölge atışı. Bir ısı parlaması. Karanlıkta yankılanan adımın fısıltısı.

"*Vanessa*"

Ama bu, engeli aşmak için yeterli değildi.

Tekrar tekrar çığlık attım, boğazım yırtıldı, yumruklarım kemiklerimden ağrı yayılana kadar vurdum, sanki derimin altında parçalanacaklarmış gibi.

Kapı hareketsiz, soğuk, duygusuz kalmıştı. Hıçkırıklarım çığlıklara, çığlıklarım ise anlamsız seslere dönüştü.

Oda etrafımda canlanmıştı.

Mobilyalar zeminde sürtünüyor, metal ayakların taşa çarptığı sesler çıkıyordu.

Bu kabusta tek arkadaşlarım olan dar yatak ve ezik kova, etrafımı saran duvarların itmesiyle odanın ortasına doğru hareket ediyorlardı.

Arkamdaki pencereden gelen cam kırılma sesi içime doğru patladı ve çığlık attım. Parçalar gümüş yağmur gibi düşüyordu. Kollarımla başımı korudum, parçalar ön kollarımı ve omuzlarımı keserken çığlık attım. Duvarlardaki gölgeler, ışıktan kaçarak köşelere çekilirken korkunç, tiz bir sesle çığlık attılar.

Ancak, bunun sebebi onlar gibi gelmiyordu.

Hayır, sanki başka bir şeyle savaşıyorlardı. Daha karanlık, daha güçlü, henüz bir şekli olmayan, ama yine de beni isteyen bir şeyle.

Hava titreyerek değişti. Ve sonra tekrar duydum, bu sefer daha güçlü bir şekilde

Adımı.

İlki, gürültünün içinde duyulan zayıf bir fısıltıydı. Şimdi ise çok daha yüksek, daha sert ve daha çaresizdi.

"Vanessa!"

Başım kapıya doğru döndü. Dar açıklıktan, yarısı gölgede, diğer yarısı kemiğe yapışmış deri ile kaplı bir yüz belirdi. Maske kırık ışıktaki parlıyordu, ölüm ve yaşam altındaki özellikler üzerinde hakimiyet için savaşıyordu.

Ve o maskenin arkasında, onları

gördüm. Onun gözlerini.

Karanlık, öfkeli, korkmuş.

Kapı, metal ve ahşabın çığlığıyla açıldı, sanki görünmez bir güç tarafından parçalanmış gibi menteşelerinden koparak parçalandı. Yerçekimi ve korku beni aşağı çekerek sendeledim ve arkamdaki duvarlar sağır edici bir gürültüyle çöktüğü anda onun kollarına düştüm.

Çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi. Bir an için hareket edemedim. Düşünemedim. Sadece onun ağırlığını, göğsünün baskısını, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Ellerim gömleğinin kumaşını yumrukladı. Gözyaşlarım gömleği ıslattı ve avuç içlerimi yakan küçük, ıslak izler bıraktı.

Onun sesini duyana kadar, alçak, dikkatli ve adlandıramadığım bir şeyle titreyen sesini duyana kadar, neler olduğunu anlamadım.

"Vanessa." Bu seferki ses fısıltı değildi. Gerçektir. Uyanık olduğumun teyidi. Yanağımın altındaki göğüs gerçektir ve beni saran kollar sağlam bir güçtü.

Ve ses, onun sesi Őimdi kulađımda yumuŐak bir yankı oluŐturarak beni yeniden yaŐayanların dűnyasına geri çekti.

Kabus sona ermiŐti ve bir kez daha...

O beni kurtarmıştı.

BEKLENMEDİK RAHATLIK

Vasileios'un kollarında olduğum rüyanın bir kısmının gerçek olduğunu anladığım anda, içimdeki her şey bir anda parçalandı ve yeniden şekillendi.

"*Sakin ol,*" dedi, sesi alçak ve sabitti, nefesi saçlarıma sıcak bir şekilde değiyordu.

saçlarıma

değiyordu. "Sadece bir rüyaydı. Güvendesin."

Güvende.

Bu kelime onun dilinden bu kadar kolay çıkmamalıydı.

Yine de, o anda bir şekilde doğru gelmişti.

Yumuşak, derin ve beklenmedik bir şekilde nazik olan sesi, göğsünden çıkarak yanağıma titreşimler gönderdi. Kaosu susturabilecek, dünyayı uzaklaştırıp sanki başka bir yerdeymiş gibi hissettiren bir sesiydi. Onun rahatlatıcı bir etkisi olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama şimdi... şimdi o ses, ciğerlerimdeki havayı çalacak kadar güçlüydü.

Konuşamıyordum. Konuşabilseydim bile ne diyeceğimi bilmiyordum. Ellerim titriyordu, göğsüne bastırılmıştı, ama o beni bırakmadı. Dahası, aceleci davranmıyordu.

Bunun yerine, nefes almama odaklandı.

"Derin nefes al. Zihnini ayarla. Nefes al ve ver. İşte bu kadar."

Onun dediğini yaptım, çünkü açıkça, kelimeleri bulmak onun için daha kolaydı. Bana gelince, onun dediğini yapmak ve nefes almayı hatırlamaya çalışmak daha kolaydı.

Ama beni en çok şaşırtan şey onun sakinliği ya da sabrı değildi, beni tutmaya devam etme şekliydi. Sanki benim için önemliymişim gibi tutuyordu. Sanki daha önce ayrılmadan önce söylediği gibi bir amaç için bir araç değilmişim gibi, ama tek parça halinde tutması gereken bir şey gibi. Eli sırtımda yavaşça ve dikkatlice yukarı doğru hareket etti, parmakları omurgamın titreyen kıvrımlarını kazara olamayacak kadar dikkatli bir hareketle izledi.

Ve bu, kalbimde garip şeyler yarattı.

Neden ona karşı böyle hissediyordum? Sanki aramızda ikimizin de adlandıramadığı bir şey varmış gibi. Ondan nefret etmem gerekirdi. Dokunuşunu, kokusunu, kulağımın altında atan kalp sesini tiksinişmem gerekirdi. Yine de tek yaptığım, sanki onun vücudu boğulmakta olduğum bu fırtınada tek sağlam şeymiş gibi ona daha sıkı sarılmaktı.

Acaba o da bunu hissediyor muydu? Gerginliği. Sadece benim değil, onun da hissettiği sessiz duygu savaşını. Aramızda nabız gibi atıyordu, onun öfkesi, benim korkum, onun kısıtlaması, benim *ihtiyacım...* *hepsi*. Aynı kafeste yakalanmış iki fırtına, çarpışmak istemiyor ama birbirinden ayrılamıyor.

O kıpırdamadı, ben de öyle. Uzun bir süre, dünya bizi unutmuş gibiydi, sadece nefesimizin ritmi ve tenlerimizin temas ettiği yerdeki sıcaklık kalmıştı. Ama sonra doğal düzen sonunda ayrılmamızı gerektirdi.

Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde, geri çekilen ilk kişi oydu, ancak bu ona zor gelmiş gibi görünüyordu. Kollarını gevşetti ve aramızdaki hava bir anda soğudu. Her içgüdüme bana ona tekrar uzanmamı, o kırılğan alanda biraz daha kalmamı haykırıyordu.

Stockholm Sendromu böyle bir şey miydi?

Beni esir alan kişiye aşık mı oluyordum, yoksa sadece yaşamaya layık bir insan olduğumu ona ikna etmeye mi çalışıyordum? Beni esir alan canavardan bilinçaltında küçük bir merhamet kıvılcımı çıkarmaya mı çalışıyordum? Bu da kendini koruma içgüdüünün başka bir şekli miydi?

O zaman bana baktı, sanki tekrar elini uzatacaktı gibi. Eli kalktı, parmakları seğirdi, neredeyse yüzüme dokunacaktı... sonra yumruk haline geldi ve kucağına düştü.

Yatağımda karşılıklı oturuyorduk. Bu samimiyet kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Hâlâ bu odadayım," dedim yumuşak bir sesle, bariz olanı söyleyerek ve bundan utanarak. Ama o benimle alay etmedi.

"Çılgılık attığını duydum," dedi, sesi alçak ama gergindi.

"*Endişelendim...*" Bu tek kelime, sanki ondan zorla çıkarılmış bir itiraf gibi söylendi.

"Öyle mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. Bu onu da şaşırtmış gibiydi, sanki fazla konuşmuş gibi.

"Daha önce baş ağrısından bahsetmiştin," dedi bir süre sonra.

"Bunun... tıbbi bir nedeni olup olmadığını bilmiyordum." Sesi giderek azaldı, bu mazeret kendi kulağına bile inandırıcı gelmiyordu. Bu garip duruma gülümsemek istedim, ama bunun yerine sadece fısıldadım

"Teşekkür ederim. Beni uyandırdığın için. Ve rüyamda beni kurtardığın için."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım ve kaşları çatıldı. "Rüyada seni kurtardım mı?" Yanaklarım kızardı.

"Evet. Bir hücredeydim. Duvarlar üzerime üstüme geliyordu ve kapıyı açamıyordum." Dürüst olmaya karar vererek itiraf ettim.

"Anlıyorum," dedi, gözleri başka yere kaydı, yüzündeki ifade okunamazdı. Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu, herhangi bir aptal bile bunun anlamını tahmin edebilirdi. Gerçekte de onun tutsağıydım. Ama o acımasızca bir şey söylemedi. Hiçbir şey. Bunun yerine, aramızdaki sessizlik neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar derinleşti.

"En azından baş ağrım geçti," dedim, ortamı yumuşatmaya çalışarak. Ağzının köşesi seğirdi, ona hiç yakışmayan bir gülümseme belirdi.

"Ve mutfaktan bıçak alıp beni bıçaklamaya çalışmadın. Bunu bir ilerleme olarak kabul edeceğim." Onun şakasına gülümsedim, sonra göğsüne başımı sallayarak cevap verdim

"Hayır, ama gömleğini iyice ıslatmayı başardım."

Başını eğdi, dalgın dalgın nemli kumaşı okşadı, bu hareket gözlerimi kumaşın altındaki kasların hareketine çekti. Sonraki sözleri daha yumuşaktı.

"Uyuyabilecek misin?"

"Sanırım," dedim, ama sesimdeki titreme beni ele verdi. Onun gitmesini istemiyordum.

"Peki," diye mırıldandı ve ayağa kalktı.

"O zaman seni dinlenmeye bırakayım." Kapıya doğru döndü ve ben cesaretimi kaybetmeden önce fısıldadım

"Vasileios?" Dondu kaldı. Nefesinin hafifçe kesildiğini, omuzlarının gerildiğini gördüm, sanki isminin sesi içinde bir şeyi vurmuş gibiydi.

"Evet, Vanessa?" diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

"İstersen bana Nessa diyebilirsin," dedim sessizce. Başını eğdi, yüzünde en ufak bir sıcaklık belirtisi belirdi.

"Nessa," diye tekrarladı ve ben zorlukla yutkundum, çünkü bir ismin söylenmesinden etkilenen tek kişi o değildi.

"Beni kontrol ettiğin için tekrar teşekkür ederim." Eşikte tereddüt etti, yarısı gölgede, yarısı da içeri girdiğinde açmış olduğu lambanın ışığında. Ve sonra, tam kapı koluna uzanırken, sesi tekrar duyuldu, alçak, kaba ve neredeyse insan gibi.

"Nessa... bana Vas diyebilirsin. Ailem bana böyle seslenirdi." Sözleri yumuşak bir şekilde, bir itiraf ve bir teslimiyet olarak geldi. Ancak, ben

cevap verip, o tek cümlemin içimde bir şeyleri açığa çıkardığını söyleyemeden... *o gitmişti.*

Ve ben, bir elim hızla çarpan kalbimi tutarken, kapıya bakakaldım ve o ismin sesinin neden bana değerli bir şey verilmiş gibi hissettirdiğini merak ettim.

Tıpkı başka bir şeyin...

Sessizce sahiplenilmiş gibi.

MONTE CRISTO KONTU

Ertesi sabah, kendimi *daha hafif* hissederek uyandım. Hava o kadar ağır gelmiyordu ve bu vampir serüveni başladığından beri ilk kez, artık ip üzerinde yürüyormuşum gibi hissetmiyordum. Henüz tehlikeden kurtulduğumu düşünmek muhtemelen naiflikti, ama yine de daha iyimser hissetmekten kendimi alamıyordum.

Garipti. Sanki dün gece bir tür dönüm noktası olmuş gibiydi. Takmış olduğu maskenin arkasında beklenmedik bir anlık görüntü. Adımı söyleme şekli. Onun gibi bir erkekten beklemediğim nezaket.

Korku yerine, zihnim konuşmamızı tekrar tekrar oynatıyordu, ses tonundaki her küçük nüansı, fark etmeyeceğimi düşündüğü anlarda ifadesindeki her ince değişikliği. Gözlerinin, o demir gibi kontrol duvarının arkasına tekrar kilitlemeden önce, bir anlığına yumuşadığı anı.

Kendime onu anlamak istediğimi söyledim. Hepsi bu kadardı.

Ama içten içe, bunun sadece bundan ibaret olmadığını biliyordum. Onunla ilgili bir şey içime yerleşmişti. Aklın ve içimdeki son kalan kendini koruma içgüdüsünün her zerresine aykırı bir şey. Onun hikâyesini dinlemek, gerçeği öğrenmek istedim. Şiddet ve intikamın altında, onun bu hale gelmesinin bir nedeni olduğuna inanmak istedim.

Ve ne kadar aptalca görünse de, onu anlayabilirsem, gerçekten anlayabilirsem, ona ulaşabileceğimi düşündüm.

Sonuçta, ben de bir zamanlar yıkılmamış mıydım? Parçalarımı görüp yine de kurtarılmaya değer olduğumu düşünecek birine ihtiyacım olmamış mıydı?

Aramızda sözsüz bir bağ varmış gibi hissediyordum, esir ve esir alan arasındaki bağın ötesinde, ham ve tanıdık olmayan bir şey. Belki de travmaydı. Belki de delilikti. Ama ikimizin aynı yırtık kumaştan kesilmiş iki insan olduğumuz hissini bir türlü atamadım. İkisi de yıpranmış, ikisi de hayaletler tarafından takip ediliyor, ikisi de öyle olmadığını umutsuzca inkar ediyordu.

Belki de tek ihtiyacı buydu. Biraz anlayış.

Stacey'nin naif olduğum için beni azarlayan sesini neredeyse duyabiliyordum, ama o bile bir keresinde insanların sadece içlerinde kalan iyiliği görmek isteyen birine ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Belki de tek yaptığım buydu, onda iyiliği görmeye çalışmak. Sonuçta, o Victor ve Tal'in ailesiydi, değil mi?

Kan, onları birbirine bağlamıştı, şimdi onları ayıran da kan olsa da. Aralarında açıkça bir husumet vardı, kelime oyunu yapmıyorum, ama belki bunu değiştirmek için henüz çok geç değildi. Belki ben yardımcı olabilirdim. Belki, yeterince cesur olursam, hem kendimi kurtarabilir hem de bir aileyi yeniden bir araya getirebilirdim.

Aptalca olabilir. Ama kaybedecek başka neyim vardı ki?

Buradan öylece çıkıp gidebileceğim de değildi.

Bu düşünce, gereğinden fazla uzun süre duş alırken aklımda kaldı, sanki karışıklığı yıkayabilecekmiş gibi suyun üzerime akmasına izin verdim. Sonunda aynaya cesaret edebildiğimde, keşke bakmasaydım diye düşündüm.

Yansımam bana bakıyordu ve bir an için aynadaki kızı tanıyamadım. Çirkin mor ve mavi tonlardaki morluklar, hayatta kaldığım her şeyi hatırlatırcasına cildimde izler bırakmıştı.

Yanak kemiğimi izleyerek yüzümü buruşturdum. Daha önce de morluklar görmüştüm, hem de çok. Büyürken, morlukların iyileşme aşamalarını tuhaf bir bilim dalı gibi öğrenmişim. Mavi, mor, yeşil, sarı ve sonunda, nasıl oluştuklarına dair anılarımı gömdüğüm yere giderlerdi.

Ama bu sefer, acı veren manzara değildi. Manzaranın geri getirdiği şeylerdi. Artık saklayamadığım anılar. Çocukluğumdan kareler. Kilitli kapılar ardında saklandığım geceler. Acının sorgulanmayacak, sadece katlanılacak bir şey olduğu anlar. Çok gürültücü, çok görünür olmaktan duyduğum korku. Bu, şu anda katlandığım şeyin tamamen yeni bir şey olmadığını fark etmemi sağladı. Sadece daha iyi hayatta kalmayı öğrenmişim.

Her zaman mantıklı olan, her zaman terapinin yardımcı olacağını söyleyen Stacey'i düşündüm. Keşke param yetseydi. Bana çevrimiçi psikoloji dersleri aldığını söylediğinde bunu takdire şayan bulmuştum. Ama şimdi daha da iyi anlıyordum.

O sadece başkalarına yardım etmek için hazırlanmıyordu. Bana yardım etmek için hazırlanıyordu.

Ama o artık burada değildi ve onun yerine ben onunla baş başa kalmıştım. Bu da, belki, sadece belki, onun her zaman bana inandırmaya çalıştığı şeyi anlayabileceği korkunç düşüncesini beraberinde getirdi.

Sonuçta sevgiye layık olduğumu.

Stacey, benim konuşacak birine sahip olmam için kendini nitelikli hale getirmek istemişti. Beni şekillendiren kaosu anlamama yardımcı olabilecek birine. Bazen, beni düzeltmeye odaklanmasının, kendini düzeltmekten kaçınmanın bir yolu olup olmadığını merak ederdim.

Ebeveynlerini kaybetmenin acısıyla başa çıkmanın bir yolu. Sanki başkalarını iyileştirmek onu da iyileştirebilirmiş gibi, bu acıyı şefkatin katmanları altında gömmüştü. Belki de bilinçaltında, benim hayaletlerimle yüzleşmeme yardım ederse, kendi hayaletlerini de susturabileceğini düşünüyordu.

Bu çok asil bir düşünceydi.

Ve bu benim kalbimi biraz kırdı.

Ama ben kimdim ki yargılayabilirdim? Yıllarca kendi geçmişimden kaçarken, ona geçmişiyile yüzleşmesini nasıl söyleyebilirdim? İkimiz de kaçırıyorduk, sadece onunki daha verimli görünüyordu. Buna sağlıksız deyin, inkâr deyin, en uygun klinik terim neyse onu söyleyin. İkimiz de ne yaptığımızı biliyorduk. Acının yokmuş gibi davranmak onu ortadan kaldırmadı, ama daha sessiz hale getirdi.

Ve bunu yüksek sesle söylemeyi reddetsem de gerçeği biliyordum. Başıma gelenlerin benim suçum olmadığını biliyordum. Büyürken bana yapılanların hak ettiğim bir şey olmadığını biliyordum. Bazen hala öyle hissetsem de, kendi hikayemin kötü adamı olmadığını biliyordum.

Köpeğim Peter konusunda bile.

O tek, korkunç anı beni asla terk etmeyecekti. O kadar derine gömmüştüm ki, Stacey bile tüm gerçeği bilmiyordu. Artık olanların, keder ve acıyla boğulmuş, korkmuş bir çocuğun eylemi olduğunu biliyordum. Sevginin acı verebileceğini ve sessizliğin hayatta kalmak için gerekli olduğunu öğrenmiş bir çocuk.

Ama Vasileios'un o gece bana söylediği şeyi asla unutmayacaktım.

Nasıl suçlanamayacağımı. Söylediği şekilde, alçak sesle ve emin bir şekilde, sanki bana buna inanmam için meydan okurmuş gibi. Bu, ilk kez birinin bana bunu yüksek sesle söylediği zamandı.

Stacey bile benim o yönüme ulaşamamıştı. Denemişti... Tanrım, denemişti... ama sadece yüzeyini, taşıdığım şeyin ipuçlarını görmüştü.

O ise her şeyi görmüştü. Ve hiç

çekinmemişti.

Niyeti çarpık olsa bile. Beni kırmak, kullanmak için söylemiş olsa bile, yine de bir anlamı vardı. Çünkü o anda, benim anlamamı istemişti. Bununla yüzleşmemi istemişti. Beni şekillendiren canavarlar için, eskiden olduğum korkmuş küçük kızı suçlamayı bırakmamı istemişti.

Yıllar önce hayatımın o kısmını mühürlemiştim. Zihnimdeki çelik kasaya kilitleyip anahtarını atmıştım. Ama o zorla açmıştı. Onu gün ışığına çıkarmıştı ve ben onu bunun için nefret etmiştim.

Şimdiye kadar.

Çünkü bu sabah, yıllar sonra ilk kez, kendimi daha hafif hissettim. Sanki en beklenmedik eller tarafından sessizce yüküm kaldırılmış gibi.

Bana eziyet eden kişi.

Beni esir alan kişi.

Bir zamanlar gölgesi beni dehşete düşüren adam.

Ve yine de dün gece, aynı gölgeler hiç de canavar gibi gelmemişti. Onlar... *koruyucu gibi* gelmişti.

Rüyamda onları gördüğümde, kıvrılıp bana uzandıklarında, evet, korkmuştum, ama bu, onların niyetlerini daha iyi anlayana kadar sürmüştü. Sanki bana ulaşmak, beni korumak için savaşıyorlardı. Sanki beni karanlıktan çıkarmaya çalışıyorlardı, daha da derine çekmeye değil. Artık her şey çok daha netti benim için.

Bu beni meraklandırı, bunlar gerçekten onun laneti miydi, yoksa onun kalbi miydi, gerçeği yüksek sesle söyleyemeyen kısmı mıydı? Sanki onun bir uzantısı gibiydiler. Onun gücü. Onun acısı. Onun söylenmemiş özrü. Ve bu düşünce beni herhangi bir kabustan daha çok korkuttu.

Çünkü eğer bu doğruysa, beni korumaya çalışmaları ne anlama geliyordu? Dün gece odamdan çıkmadan önce bana bakışını düşündüm. Bana Vas diyebileceğimi söylerken sesindeki yumuşaklığı. Sadece ailesinin kullandığı bir isim.

Ve bunun bir anlamı olabileceğini düşünmeden edemedim. Belki de bu bir işaretti.

Victor'un, onun gerçekte kim olduğunu bilmeden önce, restoranda bana annesinin artık yanlarında olmadığını anlattığını hatırladım. Bunu çok basit bir şekilde, sadece ima ederek söylemişti, sanki keder hissetmekten çok giyinmeyi öğrenmiş bir şey gibi. Ama nedeni bu muydu? Onları ayıran kırılma bu muydu? Tüm bu nefrete dönüşen ilk zehir damlası bu muydu?

Sabah ışığı perdelerden süzülürken, giyinirken bu düşünce aklımdan çıkmadı. İlk kez evin dışını düzgün bir şekilde gördüm, geniş duvarları soluk gri bir ışıkla kaplıydı.

Büyüleyici bir güzelliği vardı.

Karanlık bir masaldan çıkmış gibi. Kilitli kapılar ve fısıldanan lanetlerin olduğu, tozun bile uzun süre kalmaya cesaret edemediği türden bir masal. Gördüğüm kadarıyla, ev çok büyüktü, tek bir kişinin yaşaması için fazla büyüktü.

Ve merak etmeden duramadım... Burada ne kadar yalnız olmalı?

Vasileios, ya da Vas... en son ne zaman biriyle, bir canavar ya da esir alan kişi olarak değil, sadece bir insan olarak konuşmuştu? En son ne zaman

bir yemek yemiş, sohbet etmiş, acı altında gömölmemiş bir kahkaha atmıştı?

Hayal etmesi imkansız geliyordu.

Yine de, saçımı tararken ve onun verdiği basit kıyafetleri giyerken bu düşünce aklımdan çıkmadı. Kot pantolon. Yumuşak siyah bir tişört. Sade beyaz spor ayakkabılar. Önemli bir şey yoktu, ama sanki seçimlerim onun için bir önemi varmış gibi her küçük ayrıntıya dikkat ettim.

Sonunda kapıya gittiğimde, onun orada durmasını bekliyordum. Ama onun yerine, yerde düzgünce duran bir tepsi vardı. Yemek tabağından buhar yükseliyordu ve yanında, üstünde katlanmış bir not bulunan bir kitap duruyordu.

Onu içeri taşıyıp masanın üzerine koyduğumda kalbim hızla çarpmaya başladı. El yazısı zarif ve özenliydi, her harf kağıda sanki dikkatsizce değil, bir amaçla yazılmış gibi kazınmıştı.

Sana kahvaltı sipariş etme cüretini gösterdim. Gününü odanda geçirmeni tercih ederim, böylece o bıçağı aramak için bir nedenin olmaz.

Akşam yemeğinde bana eşlik etmeni rica ediyorum.

Saat altıda hazır olun.

V

Not: Umarım kitabı beğenirsiniz.

Dudaklarım gülümsedi. Mutfaktaki küçük konuşmamızı unutmamış. Ama kitaba daha yakından baktığımda, eğlencem kayboldu.

"Monte Cristo Kontu," diye mırıldandım. Sadece başlığı bile tüylerimi diken diken etti.

Hiç okumamıştım, ama hikayenin ana hatlarını biliyordum. İhanet ve intikam üzerine kurulu bir hikaye. Haksız yere hapse atılan, güvendiği kişiler tarafından mahvolan bir adamın, daha karanlık, daha keskin, zarafetle örtölü bir intikam canavarı olarak yeniden doğuşu.

Kapak resmine uzun bir süre baktım, kabartmalı başlığı parmaklarımla okşadım, bunun kasıtlı olup olmadığını merak ettim. Bir uyarı mıydı? Bir mesaj mı? Yoksa çok daha kişisel bir şey mi, mesela onun eskiden nasıl biri olduğuna dair bir ipucu mu?

Notuna tekrar baktım. Eski moda bir nottu. Hatta romantikti. Ama mürekkebin kağıda baskı yapma şekli neredeyse sahiplenici gibiydi. Kitabı olduğu gibi, notu da başparmağımın ucuyla okşadım ve masaya bıraktım.

İlk lokmamı aldığımda yemek hala sıcaktı, ancak yumurta ve tostun tadını neredeyse hiç alamadım. Gözlerim yanımdaki kitaba kaymaya devam ediyordu, kitabın anlamı her dakika daha da ağırlaşıyordu.

Bu sadece bir intikam hikayesi değildi. Bunun bedeli hakkındaydı. Adaletin, kurtarılabak hiçbir insan kalmayana kadar nasıl takıntıya dönüşebileceği hakkındaydı.

Bana bunu mu anlatmaya çalışıyordu, yoksa kendine mi hatırlatmaya çalışıyordu? Her iki durumda da mesaj açıktı.

Onun için önemli olan intikamdı. Şimdi merak ediyorum, başka bir şey için yer var mıydı?

Yoksa şöyle mi demeliyim...

Başka biri.

AKŞAM YEMEĞİ OYUNLARI

Sabah öğleden sonraya uzadı ve kendimi, onun bana bıraktığı hikayeye tamamen kapılmış, kaybolmuş buldum.

Monte Cristo Kontu.

Bunu biliyordum, ama hiç okumamıştım. Ayrıca, bütün günümü sadece kitap okumak için ayırabileceğim bir zamanı da hatırlayamıyordum. Hayır, normalde boş zamanlarımda, iş arasında, fazla mesai yaparken, çamaşır yıkarken, temizlik yaparken ve sonra uyurken, ara sıra bir bölüm okurdum. Ama bu... bu, zamanınız bol ve zihniniz hareketsiz kalamayacak kadar huzursuz olduğunda yaptığınız türden bir okumaydı. Ve şimdi, burada, bir yabancıнын evinde mahsur kalmış, bir zamanlar o da mahsur kalmış bir adam hakkında bir kitap okuyordum.

İhanete uğramış, işlemediği bir suçtan dolayı yıllarca hapis yatmış bir adam.

Edmond Dantès.

Gençti, umutluydu, aşıktı ve değer verdiği her şeyden acımasızca koparılmıştı. Arkadaşları, sahip olduklarına ve kim olduğuna kıskançlık duyarak ona komplo kurmuşlardı. Hayatını çalmışlar ve onu zamanın ve ışığın artık var olmadığı, yerin derinliklerindeki bir hapisane hücreğine gömmüşlerdi.

Ama orada ölmemişti.

Hayır, dönüşmüştü.

Yıllarca süren acı çekme onu sertleştirmiş, onu yeni, daha fazlası olan bir şeye dönüştürmüştü. Sonunda kaçtığında, Edmond olarak değil, zenginlik, güç ve intikam dolu bir adam olan Monte Cristo Kontu olarak ortaya çıktı. Yaptığı her hareket kasıtlı, hassas ve hayatını mahvedenlerin hayatlarını yavaşça parçalamaktı.

Ancak, okudukça, onun intikamının asla sadece adaletle ilgili olmadığını fark ettim. Bu, acı ile ilgiliydi. Kendi yaralarının acısını dindiremediği için başkalarını da acı çekmeye zorlama ihtiyacı ile ilgiliydi.

Ve merak ettim, Vas bu hikayede bunu mu görmüştü?

Kelimeler aklına gelmediğinde, bu onun konuşma şekli miydi?

Parmağımı sayfanın kenarı boyunca gezdirerek, sanki bana fısıldadığı sırlarmış gibi basılı kelimeleri takip ettim. Belki de kendini açıklayabilmesinin tek yolu buydu. Kendi hikayesi yerine bana bu hikayeyi vermek, sanki başka bir adamın çilesinden geçerek onun çilesini anlayabileceğimi düşünerek.

Ama bu bir uyarı mıydı...

Yoksa bir itiraf mı?

Ya da ikisinin arasında bir şey, sayfaların arasına sığdırdığı, asla yüksek sesle söyleyemediği bir mesaj. Onu tekrar düşündüm, sesini, gözlerini, bana verdiği takma adı, sanki vermek istemediği bir şey gibi. Bu anı midemi burktu, korkudan değil, henüz adını koyamadığım garip bir acıdan.

Odadaki ışık, ben fark etmeden değişmiş, yumuşak altın renginden koyu kehribar rengine dönüşmüştü. Gözlerim pencereye kaydı ve güneşin hızla battığını fark ettim. Gün, intikam ve kurtuluş bölümleri arasında bir yerde kaybolmuş, parmaklarımın arasından kayıp gitmişti.

Şöminenin üzerindeki saate baktığımda kalbim bir an durdu. Neredeyse altı olmuştu.

Bu, yakında benim için geleceği anlamına geliyordu.

Kitabı kapattım ve nefes verdim, hikayenin ağırlığı hala göğsümde hissediliyordu. Bir adamın, kendi yarattığı yıkım ile asla hak etmediğini düşündüğü umut arasında kalmasıyla sona ermesi ne kadar da uygun.

Vas'ın bu hikayenin hangi kısmına ait olduğunu bilmiyordum.

"Tanrım, Nessa, kendine gel ve bu konuyu düşünmeyi bırak!" diye kendime bağırdım, sandalyeden kalkıp gardıroba doğru yürürken gerindim ve tereddütlü ellerimle gardırop kapısını açtım. Sıralar halinde duran siyah elbiseler bana bakıyordu, hepsi farklı tarzlarda ama aralarında çok az fark vardı. Hiçbiri göze çarpmıyordu, ama zaten amaç da bu değil miydi?

Peki, kendilerini kaçıran adamla akşam yemeğine giderken ne giyilirdi? Bu düşünce beni neredeyse güldürecekti, ama ses boğazımda hemen kesildi. Bu davetin, olduğundan daha fazlasını ima ettiğini varsaymak kadar aptalca davranmak istemedim.

daha fazlasını ifade ettiğini varsaymak kadar aptalca davranmak istemedim. Yine de, notundaki "istek" kelimesi, sanki benim de ona katılmamı istiyormuş gibi, kalbimi kıpır kıpır eden bir şey vardı.

Sonunda, en güzel siyah elbiseyi seçtim.

İpek cildime serin bir his veriyordu ve vücuduma, bu durum için fazla kendinden emin bir şekilde oturuyordu. Yakası, ortaya çıkarmak yerine ima edecek kadar derin bir kesimdi ve omuzlarımdan geçen askıları, belimin alt kısmını çıplak bırakıyordu.

Kumaş belimden itibaren yumuşak, dalgalı kıvrımlar halinde düşüyor ve hareket ettiğimde bacaklarımın etrafında fısıldıyordu. Etek, pahalı olduğunu hissettirecek kadar ağır, ama beni ruhani hissettirecek kadar hafif, bir iç çekiş gibi yere değiyordu. Küçük boncuklar etek ucunu süslerken, tasarım belimde de devam ediyordu; sanki gece gökyüzüne dağılmış yıldızlar gibi ışığı yalayan siyah gözyaşları gibi.

Saçımı taradım, banyoda saçımı bağlayacak bir şey bulamadığım için saçımı açık bırakmaktan başka seçeneğim yoktu. Yüzümdeki morlukları da saklayamazdım, aynaya baktığımda omuzlarım yükseldi ve bir iç çekerek düştü. Bu kadarı yeterliydi ve neden bu kadar önemsemişimi sorguladım. Dürüst olmak gerekirse, içimdeki bu çelişkili duygular beni çıldırtıyordu.

"Sadece akşam yemeği... beni kaçıran adamla akşam yemeği... çok büyük, korkutucu vampir kaçıran adamla... tabii, sorun değil... bunu yapabilirim... Kesinlikle," dedim yüksek sesle, bunu yapabileceğime kendimi ikna etmeye çalışarak. Yine de, kapı çalındığında, nabzım beni ele verdi.

"Girin," dedim, ama sesim istediğimden daha zayıf çıkmıştı. Kapı açıldı ve bir an için nefes almayı unuttum.

Kapı aralığını, şekillenmiş bir gölge gibi doldurdu; uzun ve genişti, her zamanki karanlık ve uğursuz havası, beklenmedik bir şekilde etkileyici bir şeyle yer değiştirmişti. Siyah gömleği göğsüne yapışmıştı, üst düğmesi açıktı, kolları ön kollarınıza kadar kıvrılmıştı. Soluk kot pantolon, uzun bacaklarını sarar gibi duruyordu. Neredeyse çok sıradandı, ama giyim tarzında sıradan olan hiçbir şey yoktu. Vücudu kumaş için oyulmuş gibiydi, varlığı odayı tamamen kaplıyordu.

Maske de farklıydı. Rüyalarımı rahatsız eden sert, deri yarım kafatası yok olmuştu. Bu maske daha ince, daha şık, fırçalanmış gümüş rengindeydi ve yüzündeki keskin hatları gizlemek yerine yumuşatıyordu. Maske, onun güçlü çenesini, çok insanca görünen, çok sıcaklık verebilen ağzını daha fazla ortaya çıkardı.

Gözleri benimkilerle buluştu.

Ve ilk kez, şaşkın görünüyordu.

Onun bana baktığını, aramızdaki sessizliğin ağır ve nefes kesici bir şeye dönüştüğünü çok geç fark ettim. Dudakları konuşacakmış gibi açıldı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Sonra, çok uzun bir süre geçtikten sonra, sessizce, neredeyse kaba bir sesle şöyle dedi

"Sen... *farklı* görünüyorsun."

Bu büyük bir iltifat değildi, ama sesinin alçaldığı şekilde kalbim yine de çarpıntıya girdi.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle, durduramadan dudaklarım gülümsedi. Gülümsemem onu altüst etmiş gibiydi. Çenesindeki bir kas seğirdi ve bakışlarını kaçırdı, sanki kendinden rahatsız olmuş gibi keskin bir nefes verdi. Bakışları geri döndüğünde, sıcaklık gitmiş, yerine o kasvetli kayıtsızlık maskesi gelmişti.

"Gitmeliyiz," dedi kısa bir şekilde, koridora doğru dönerek.

Aptalca seçtiğim topuklu ayakkabılarım cilalı zeminde tıklayarak ses çıkarıyordu. Ekstra ışıkla malikane farklı görünüyordu, bu da yolunu aydınlatmak için mumlardan başka şeyler de kullandığını kanıtlıyordu. Yürüdüğümüz bazı koridorların duvarları, sessizce geçip gitmemizi izleyen portrelerle doluydu. Özellikle bir tablo beni diğerlerinden daha fazla yargılıyor gibiydi. Güzel, asil bir kadın, sanki amacı dünyaya tepeden bakmakmış gibi çenesini diğerlerinden daha yüksekte tutuyordu. Ama asıl dikkatimi çeken, boğazındaki kan kırmızısı mücevherdi. Kolyenin ucunda sallanan koyu kırmızı taş sanki beni çağırıyor gibiydi.

"Gel." Sesi, bir anlığına beni büyüleyen ipi kesti. Vücudum onun emriyle sarsıldı ve beni yürümeye devam etmeye zorladı. Süslü aynalar, büyük merdivenlerden inerken benim küçük gölgemin yanında onun uzun gölgesini yansıtıyordu. Eski ahşap ve cilalı cilanın kokusu havayı dolduruyordu, yüzyıllar öncesinin kenarlarına yapışmış lavanta gibi hafif çiçeksi bir kokuyla karışıyordu.

Bu yerin her detayı zenginlik ve yaşlılığı anlatıyordu. Yıldızlı resim çerçeveleri. Mermer büstler. Koyu kırmızı ve altın rengi kadife perdeler. İngiltere'nin sessiz çöküşü, paylaşmayı reddettiği bir sır gibi malikaneyi sarmıştı.

Yemek odasına vardığımızda, şaşkınlığımı gizleyemeyerek eşikte durdum.

Orası... *çok güzeldi.*

Masa uzundu, koyu meşe ağacından oyulmuştu ve kristal bardaklara ve gümüş çatal bıçaklara ışığını yansıtan mumların altında parılıyordu. Ortada koyu kırmızı güllerle dolu bir vazo duruyordu, kokuları baş döndürücü ve samimiydi. Bu durumun gerektirdiğinden çok daha romantik geliyordu ve bu düşünce beni tedirgin etti.

Bana sandalye çekmek için hareket etti, bu centilmenlik hareketi, onun bir avcı olduğunu bildiğimle çelişiyordu. Tereddüt ettim, ilerlerken sinirlerim gerildi. Topuğum halının kenarına takıldı ve farkına varmadan, doğrudan ona doğru sendeledim.

Elleri anında üzerime geldi, biri belimi tutarken, diğeri düşmeden önce bileğimi yakaladı. Nefesim kesildi, sert kasları yumuşak kumaşla buluşan göğsüne çarptım ve bir an için ikimiz de kıpırdamadık.

Onun keskin nefesini, yutmaya çalıştığı nefesini, içgüdü ve kontrolü arasında kalmış bedeninin benimkinin altında gerilmesini hissettim. Kalp atışları avucumda hissediliyordu, düzenli ama eskisinden daha hızlıydı.

"*Dikkatli ol,*" diye mırıldandı, sesi her zamankinden daha sert çıkıyordu.

Başımı yukarı kaldırdım, yüzlerimiz o kadar yakındı ki çenesindeki hafif sakalları, maskesinde mum ışığının parıltısını görebiliyordum. Gözleri, adını koyamadığım bir şeyle yanıyordu.

Nefesim kesilen bir an için, ona yaklaşırsam ne olacağını merak ettim. Ama o geri adım attı, elleri yanmış gibi geri çekildi.

"Otur," dedi, kelimeleri kesik kesik, çok keskin, sanki iradesiyle o anı silebilecekmiş gibi. Ben de itaat ettim, hareketlerimdeki titremeyi belli etmemeye çalışarak.

Ama o bana en yakın olan masanın başına doğru ilerlerken, onun soğukkanlılığında en ufak bir çatlak yakaladım, saklamaya çalıştığı ama saklayamadığı bir gülümseme izi.

Ve o anda, beni hem heyecanlandıran hem de korkutan sessiz bir kesinlikle anladım...

Bana karşı istediği kadar bağışık değildi.

Bir an için, cildimde onun dokunuşunun izini hala hissedebiliyordum.

Sonra, arkamızdan kapının hafif bir gıcirtısı geldi. Yaşlı bir kadın, ellerinde büyük gümüş bir tepsi taşıyarak içeri girerken, irkildim ve arkamı döndüm. Kadın küçük ve tıknazdı, gri saçları ensesinde düzgün bir topuz halinde toplanmıştı, yüzü nazikti ama tüm hayatı boyunca çok çalışmış birinin yorgunluğunu taşıyordu.

"İyi akşamlar, efendim," dedi yumuşak İngiliz aksanıyla, ki bu aksanı çok çekici buldum. Sonra bakışları bana kaydı, gözleri büyüdü, şok olduğu, loş mum ışığında bile belliydi.

"Oh, ben... kadın misafiriniz olduğunu fark etmemiştim." Sesi kibardı, ama şaşkınlığının titremesi açıkça belliydi. Vas başını keskin bir hareketle çevirdi, maskesi ışığı yansıtıyordu. Sesi alçak ve anlaşılmazdı.

"Bu, sana bahsettiğim misafirimiz." Misafir. Bu kelimeler havada garip bir şekilde asılı kaldı, sanki normal ses çıkarmaları gerekirken ağızına tam uymamış gibi yabancı bir tadı vardı. Kadın hızla başını salladı ve bakışlarını indirdi.

"Elbette, efendim. Ben... akşam yemeğinizi hazırlayayım."

Elini ustaca hareket ettirerek önümüze yemekleri dizmeye başladı. Kızarmış sebzelerden buhar yükseliyordu, yağda altın rengi ve parlak görünüyorlardı. Ortada, sıvı maun gibi parıldayan kalın sosla çevrili, mükemmel şekilde kızartılmış bir et parçası duruyordu. Yanında sıcak ekmekler vardı, tereyağı kokusu otlarla karışarak odaya aniden rahatlatıcı bir insan sıcaklığı getiriyordu.

"Her şey harika kokuyor," dedim, küçük bir gülümsemeyle.

"Bütün bunları siz mi pişirdiniz?" Kadın başını kaldırdı, sanki benim onunla konuşacağımı hiç beklemiyormuş gibi gözleri yumuşadı.

"Evet, canım. Bir süredir burada yemek hazırlıyorum." Merakım galip gelerek ikisi arasında bakışlarımı gezdirdim.

"Sen de burada mı yaşıyorsun?" Ancak, o cevap veremedi, Vas sessiz ama ağır bir ses tonuyla cevap verdi.

"Kendi evinde yaşıyor. Arazinin kenarında." Sesindeki bir şey beni duraklattı. Sanki burada yaşayanların varlığı onu rahatsız ediyormuş gibi, neredeyse pişmanlık dolu, hayaletli bir ses tonuydu.

Kadının gözleri kısa bir süre ona kaydı, yüzündeki ifade gerildi, ama hiçbir şey söylemedi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim yumuşak bir sesle, gerginliği azaltmaya çalışarak.

Ama bana baktığında, nazik gözleri temkinliydi, sanki bu duyguyu karşılık verip veremeyeceğinden emin değilmiş gibi.

"Ben Nessa, senin adın ne?" diye sordum, sohbet etmeye çalışarak. Ardından gelen sessizlik, kemikleri kesecek kadar keskin bir sessizlikti. Vas ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtündü, ses bir uyarı gibi yankılandı.

"Yeter. Senin kim olduğunla ilgilenmesine gerek yok." dedi keskin bir sesle, ses tonu ikimizi de irkiltti. Ancak, benden farklı olarak, o başını eğdi.

"Elbette, efendim. Sizi yalnız bırakayım." Ve bir anda, o gitti, ayak sesleri koridorda uzaklaşıp, geriye sadece ateşin çıtırtıları kaldı. Ona baktım, gerginlik boğazımda hissedilecek kadar yoğundu.

"Bu kadar sert olmana gerek yoktu," dedim sessizce. Gözleri bana doğru kaydı, karanlık ve okunaksızdı.

"Onunla arkadaşlık kurarak kaçmana yardım edeceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun." Ağzım hafifçe açıldı, daha çok suçlamadan dolayı, sözlerin kendisinden değil.

"Ben öyle demek istemedim..." Elini kaldırarak sözümü kesti.

"Yalanlarla ikimizi de aşağılamaya kalkma, küçük tavşan." Yine kendimi savunmak için ağzımı açtım, ama o paranoyak zihninden daha da fazla içgörü ekleyerek bana şöyle dedi...

"Kadınların oynadığı oyunları bilirim."

CANAVARDA GÜZELLİĞİ GÖRMEK

Yavaşça nefes aldım ve sesimi sabit tutarak, "Ben nazıktım. İnsanlar böyle yapar." dedim.

O, alçak bir ses çıkardı, kahkaha gibi bir şeydi, ama içinde hiç mizah yoktu. Sonra zavallı hizmetçiye bağırdıktan sonra tekrar sandalyesine oturdu.

"Siz ölümlüler ve sizin... *nazik* olma ihtiyacınız," diye mırıldandı, sanki bu kelime onu rahatsız etmiş gibi.

"Belki bir ara denemelisin," dedim, kendimi durduramadan. Bu sözüm, bana yarı inanmaz, yarı tehlikeli bir eğlence dolu bir bakış kazandırdı. Bir an için, sanki gülümsemek istiyor ama buna izin vermiyor gibi, ağzının köşesinin seğirdiğini gördüm.

"Hayatta kalmanın ne anlama geldiğine dair çok farklı tanımlarımız var bence." Kaşlarımı çattım, tam olarak ne demek istediğini sormak istedim, ama bunun yerine vazgeçmeye karar verdim. Kendine bir kadeh şarap doldurdu, şarap ışıktaki kan gibi parıltıyan koyu rengiyle, sonra sanki beni yemeğe davet edercesine hafifçe yiyeceklerle doğru eliyle işaret etti.

"Soğumadan ye." Dediğini yaptım, ama her lokma aramızdaki gerginlikle paylaşılmış gibi geliyordu. Yemek lezzetliydi, ama ona her baktığımda

ona baktığımda, onun da yemekten çok daha ağır bir şeyi yutmaya çalıştığı hissini bir türlü atamadım.

Bir süre neredeyse sessizce yedik. Aramızdaki hava, ikimizin de söylemeye cesaret edemediği sözlerle doluydu. Gümüş çatalın porselen tabakta çıkardığı ses, ateşin yumuşak çıtırtılarıyla karışarak boşluğu doldurdu.

Sessizliğe daha fazla dayanamadım, bu yüzden boğazımı hafifçe temizledim ve dedim ki,

"Bu arada, teşekkür ederim." Tabağından başını kaldırdı ve koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. "Şimdi tam olarak ne için teşekkür ediyorsun?" O sözleri duymaktan rahatsız olmuş gibi

sanki bu sözleri tekrar duymaktan rahatsız olmuş gibi.

"Kitap için," dedim, çatalımı bırakarak.

"Monte Cristo Kontu." Gözlerinde, bir gölgenin titremesi kadar hızlı, okunması imkansız bir şey geçti.

"Okudun mu?" diye sordu, şaşırılmış gibi görünüyordu ve ben başımı salladım. "Bütün gün kendimi bu kitaba kaptırdım."

Sandalyesine yaslandı, bakışları sabitti.

"Ee? Ne düşündün?" Kadehimi kaldırdım, yanlara yapışan ve sonra yavaş, kadifemsi izler bırakarak aşağı kayan yakut rengi sıvının kıvrımlarını izledim.

"Bunu... ilgi çekici buldum." Daha fazlasını söylemeye neredeyse korkarak itiraf ettim.

"Nasıl ilginç?" diye sordu, daha fazlasını öğrenmek için ısrar etti. Sesi aldatıcı bir şekilde rahattı, ama arkasında bir gerginlik hissedebiliyordum. Şarabı tek yudumda boğazımdan aşağı kaydırıp, sıcaklığı beni sakinleştirmekte pek işe yaramadı. Bardağı kenara koyup peçeteyle oynamaya başladım, şimdi tam olarak ifade edemediğim kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Ama boğazını temizleyerek beklediği belliydi. Bu yüzden, düşüncelerimi zorla dile getirdim.

"Bu, sizi içine çeken, sorgulamaya iten türden bir hikaye. Adalet. İhanet. Birinin yıkılması, intikamın yeniden nefes alabilmenin tek yolu haline gelmesi için ne kadar acı çekmesi gerekir?" Alışılmadık gece mavisini gözleri hafifçe kısıldı ve dikkatinin tamamen bana odaklandığını hissettim.

"Bunu oldukça iyi anlıyorsun gibi görünüyor." Değerlendirdi ve ben, sesindeki sessiz gerçeklik karşısında hazırlıksız yakalanarak tereddüt ettim.

"Belki de istediğimden daha fazla," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle.

"Birisi yeterince incindiğinde, tüm hayatı boyunca kendini güçsüz hissettirildiğinde, kontrolü geri alma fikri... en karanlık yollardan bile olsa... *çok cazip gelir.*" Sesim titredi. O kadar çok konuşmak istememiştim. Sözler ağızımdan kaçmış, onun görmesini hiç istemediğim çocukluğumun hayaletlerini de beraberinde getirmişti. Ama Vas gözlerini kaçırmadı. Alay etmedi, *meraklı bakışlar atmadı... Sadece beni izledi.*

Sessizlik uzadı, bu sefer soğuk değildi, ama tehlikeli bir şekilde anlayışa yakın bir şeyle ağırlaşmıştı. Sonunda, sakın bir ses tonuyla şöyle dedi

"İntikam zehir haline gelebilir. Seni iyileştireceğine inandırır, ama tek yaptığı seni boşaltmaktır." Gözlerine bakarken hızlıca nefes aldım, kalbim çarpıyordu.

"O zaman neden benim için o kitabı seçtin?" Sanki soru onu rahatsız etmiş gibi, koyu renkli kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık oluştu.

"Çünkü..." diye durakladıktan sonra,

"...bu, gerçeği anlatan birkaç hikayeden biri." "Peki bu gerçek nedir?" diye nazikçe ısrar ettim.

"İntikamla kendini gömebilirsin, ama bir süre sonra, oradan çıktığında hayatta kalan kişiyi tanıyamayacağını fark edersin," dedi, gözleri birkaç saniye boyunca gümüş rengi parladı.

Cevap veremeden, kapı gıcırdayarak açıldı ve hizmetçi tabakları toplamak için geri geldi. Vas'ın bakışları benden hiç ayrılmasa da, bu kesinti neredeyse merhametli bir davranış gibi geldi. Hizmetçi, getirdiği tatlıyı masaya koymadan önce tabakları hızla topladı. Efendisinin son patlamasından sonra, gözleri ikimizden de kaçarak bir kez daha geri çekildi. Arkasında hafif bir baharat ve kızartma kokusu bırakarak.

Vas şarap şişesine uzandı ve bardağını nazik bir hareketle yeniden doldurdu. "Fazla anlam yükleme," diye mırıldandı, sanki sonradan aklına gelmiş gibi ve bu sefer, bu sözü geçiştiremeyeceğim bir yorumdu. "Ama bir şeyi anlamaya çalışmak, kitabın amacı değil mi?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve sert bakmaya çalışsa da, orada bir eğlence parıltısı gördüğüme yemin edebilirim.

"Her şeyde gizli anlamlar mı arıyorsun?" diye sordu, ağzının köşesi seğirirken tatlı önüme kondu ve neredeyse salya akıtacaktım. Kraliyet ziyafetine yakışacak kadar zengin bir çikolatalı kek dilimi.

"Her şeyde değil," dedim ve kaşığımı aldım.

"Çikolatalı kekta gizli anlamlar yok. Sadece görmezden gelmeyi planladığım gizli kaloriler var." dedim ona, ve o da gerçekten güldü. Sesi alçak ve kaba bir sesiydi, ve ben de onu tekrar duymak için nefesimi tuttum.

"Nedense, bu konuda endişelenecek bir şeyin olduğunu sanmıyorum," dedi, sandalyesine yaslanarak, beni kızartarak. Sözleri bir an fazla havada kaldı ve ben, onun neredeyse dikkatsizce söylediği bu sözlerle şaşırarak gözlerimi kırptım. Vermek istemediği bir iltifattı. Sanki durduramadan savunmasızlığını aşmış gibi, onu açıkça savunmasız bırakan bir iltifattı.

Yüzümdeki ifadeyi bir saniye geç fark etti. Sanki bunu yüksek sesle söylediği için kendine kızmış gibi, yüzünde hafif bir sinirlilik belirdi.

"Pastanı ye," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak kadehini kaldırdı.

"Senin bakışların altında yok olmadan önce." Gülümsemeyi zorla bastırdım ve söyleneni yaptım, ama çikolatanın tadı, onun nadiren duyduğum kahkahasının tatlılığıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Mum ışığı aramızda dans ederken, belki de asıl tehlike onun tutsağı olmak değil,

ama bunun ne kadar kolay unutulmaya başladığıydı.

Beklenmedik iltifatından sonra bir süre konuşmadı ve bunu ağzından kaçırdığına pişman olduğunu anlayabiliyordum. Koltuğuna yaslandı, elinde kadehi, gözleri titreyen mumlara bakıyordu sanki bana vermek istemediği tüm cevaplar orada saklıymış gibi. Yüzündeki ifade yine o tanıdık, okunamaz maskeye dönüşmüştü, ama orada başka bir şey daha vardı. Bir anlık rahatsızlık.

Aramızda çok samimi, çok açık bir sessizlik uzadı, ta ki sonunda neredeyse aniden şöyle diyene kadar

"Evi gezmek ister misin?" Tonundaki değişiklik beni şaşırttı ve gözlerimi kırptım.

"Bir tur mu?" O, kasıtlı bir sakinlikle bardağını masaya koyarak başını salladı.

"En azından görmene izin vereceğim bölgeleri." Dudaklarım istem dışı bir gülümsemeye büründü, kalbimi olması gerekenden daha hafif hissettiren türden bir gülümseme.

"Bana gerçekten etrafı gezdirecek misin?" Sesimdeki umut kolayca anlaşılıyordu.

"Sadece seni çılgılık atarak kaçırmayacak kısımları," diye kuru bir şekilde mırıldandı, ama beni taklit ederken ağzının köşesinde hafif bir gülümseme gördüğümü sandım.

"Öyleyse, bodrum katını es geçeceğim, benim yüzümden tüm cesetleri saklamana gerek kalmaz." Ben de gülererek karşılık verdim ve o da sırıttı.

Tatlıdan sonra, koltuğundan kalktı ve elini bana uzattı. Eline baktım. O güçlü parmaklar ve cildinde mum ışığının hafif parıltısı, midemi sıcak ve belirsiz bir hisle burktu.

Tereddüt ettiğimde, başını hafifçe eğdi ve sesi o yumuşak, alaycı gürültüye dönüştü.

"Seni ısırmam." Durduramadan bir kahkaha kaçırdım, sesi yumuşak ve gergindi.

"Bu bir vampirin ağzından çıkan bir söz. Eminim bunu pek çok kişiye söylememişsindir." Bir an için, çok mu ileri gittim diye düşündüm. Ama rahatladım, çünkü o, bir kahkaha ya da belki de eğlenceden yumuşayan bir hırıltı gibi düşük bir ses çıkardı. Her iki durumda da, kalbim bir an durdu.

"Hayır..." dedi, hala elini uzatmış halde.

"...*Sadece sen varsın.*" Bu sözler beklediğimden daha derinden etkiledi beni. Şaka gibi görünen bir itiraf, gölgelerin ardına saklanmış bir gerçek. Fazla düşünmeden, elimi tutup ayağa kalkmama yardım etti. Çok hızlı hareket ettim ve dengemi kaybedip hafifçe ona doğru sendeledim. Serbest eliyle belimi tuttu, avucunun ısısı elbisenin ince kumaşından geçip beni yakıyordu.

Bir an için, olması gerekenden daha yakın durduk, nefesi şakağıma değiyordu. Eğer başımı kaldırırsam, o da geri çekilmezse ne olacağını hayal etmek çok kolaydı.

Ama geri çekildi.

"Gidelim mi?" dedi, sözleri olması gerekenden daha uzun süre kalıcı olan düşük bir uğultu gibiydi.

Ben başımı salladım ve birlikte yemek odasından çıktık, uzun boylu adam tarih ve sessizlikle dolu uzun koridorlarda önümüzü açıyordu.

Bu malikanenin geceleri farklı bir şekilde canlanıp canlanmadığını, yoksa her zaman böyle olup olmadığını merak ettim. Köşelerde biriken ve yüksek tavanlara tırmanan gölgeler. Uzun zaman önce ölmüş ataların portrelerini örten bir karanlık. Her adımımızı takip eden, sırların gömülü kalması daha iyi olan sessiz tanıklar gibi görünen tüm o gözler. Gün ışığının bu karanlığı yumuşatıp taş duvarlara biraz hayat vereceğini merak ettim. Bütün gün odamdan çıkmadığım için b u n u henüz bilemezdim.

Havada hafif bir mum ve eski ahşap kokusu vardı ve ayaklarımızın altında duyduğumuz her gıcırta, sanki evin kendisi tarihini fısıldıyormuş gibi geliyordu. Bana önce çizim odasını gösterdi, piyanosu ince bir toz tabakasıyla kaplıydı, nota kağıtları sanki biri çalmış ve bir daha geri dönmemiş gibi hala açıktı. Ardından solmuş perdeleri ve dokunulmamış mobilyalarıyla, sanki on yıllardır kimse oturmamış gibi görünen bir oturma odası vardı. Her oda güzeldi, ama donmuş gibiydi, zamanın bile unuttuğu b i r anda kalakalmış gibi.

"Tarihin içinden geçmek gibi," dedim yumuşak bir sesle. O da sessizce mırıldandı.

"Belki," diye mırıldandı, gözleri duvarlar boyunca gölgeleri takip ediyordu.

"...*Ya da hayaletlerin içinden.*" Sessizce ekledi ve sözlerinde bir şey vardı. Taş duvarların ve eski portrelerin ötesine uzanan bir derinlik. Ve bir an için, onun evden değil, kendinden bahsettiğini düşündüm. İçinde taşıdığı hayaletler gibi.

Birbirinden nefes kesici ve melankolik odalardan geçtik. Ama sonra, bir sonraki yüksek çift kapıyı açtığında, nefesim kesildi.

Kütüphane.

Muhteşemdi.

Duvarlarda tavandan tabana raflar diziliydi ve her boyutta ve yaşta kitaplarla doluydu. Bir ucuna tekerlekli bir merdiven yaslanmıştı ve ortada, sırtları çatlamış ve çok sevilen eski kitaplarla dolu büyük bir maun masa duruyordu. Üstümüzde, bir avize alçakta asılıydı ve kitapların sırtlarına sıcak altın rengi bir ışık saçarak tüm odayı bir bilgi katedrali haline getiriyordu.

"Oh... *İnanılmaz,*" diye mırıldandım, içeri adımımı atarken.

"Böyle bir şey hiç görmemiştim," diye itiraf ettim, her şeyi içime sindirmeye çalışarak daire çizerek döndüm. O, kapıdan beni izliyordu, yüzündeki ifade okunamazdı, ama gözleri, sanki odadaki en büyüleyici şey benmişim gibi, yaptığım her hareketi takip ediyordu.

"Beğendiğine sevindim," dedi sonunda. Ona döndüm, gülümsedim, hayranlığımı gizleyemedim.

"Ondan da öte. Sihir gibi."

"*Sihir...*" diye tekrarladı sessizce, sanki kelimenin tadını çıkarır gibi. Sonra, daha da yumuşak bir sesle, "*Evet... öyle bir şey.*" Bunu duyunca, utanarak ve umutla, zorlukla yutkundum.

bunu özenle yapılmış şöminenin yanan ateşine bağlamak.

Kütüphanenin derinliklerine doğru ilerledim, sayısız rafların birinde duran kitapların sırtlarını parmaklarımla okşamaktan kendimi alamadım. Deri ve parşömen kokusu havayı dolduruyordu, eski kağıdın hafif misk kokusu, büyük taş şöminede çıtırdayan ateşin sıcaklığıyla karışıyordu. Bu oda, mum ışığının titremesi ve hayaletlerin çevirdiği sayfaların fısıltıları arasında yumuşak bir nefes alan, canlı gibi görünen bir odaydı.

"Bu oda... diğerlerinden farklı hissettiriyor," dedim sessizce, o hala kapının yanında dururken, elleri arkasında gevşekçe kavuşturulmuş, bakışları hareketlerimin kıvrımlarını takip ediyordu.

"Kullandığım tek oda bu. Evin geri kalanı geçmişe ait... senin de dediğin gibi, tarihte bir yürüyüş gibi," diye itiraf etti ve ben omzumun üzerinden ona baktım, uzun boylu silueti ateş ışığında bir hale ile çevriliydi.

"Yani, bu oda en sevdiğin oda mı?" diye sordum ve o, sanki dürüst sözler dilinde tuhaf bir tat bırakacakmış gibi tereddüt etti.

"Bu oda bana huzur veriyor. Burası sessiz. Gölgeleler burada o kadar gürültülü görünmüyor." Bu itiraf, sanki içinde küçük bir pencere açılmış gibi hissettirdi ve ben de hafifçe gülümsemeden edemedim.

"Huzur sana yaklaşıyor," dedim ve bir an için gözleri yumuşadı. Sonra, kim olması gerektiğini hatırlar gibi, başka yere baktı. Ben tekrar döndüm ve parmaklarımla kitapların sırtlarında gezdirmeye devam ettim. Altın harflerle yazılmış başlıklar, bazıları benim okuyamadığım dillerdeydi. Tüm bu güzellik beni çocuksu ve baş döndürücü bir duygu ile doldurdu ve farkına varmadan, düşünmeden sözler ağzımdan döküldü.

"Kendimi Güzel ve Çirkin'deki Bella gibi hissediyorum."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz donakaldım. Yüzüm anında kızardı. "Üzgünüm," diye mırıldandım, saçlarımla arkasına saklanarak.

"Bu çok... çocukçaydı."

Ama benimle alay etmek yerine, derin sesi tam arkamdan geldi, o kadar yakındı ki kulağımda nefesinin sıcaklığını hissettim ve şaşkınlıkla irkildim.

"*Bu beni canavar yapar mı acaba?*"

Titredim. Korkudan değil, sesinin kadife ve gölge gibi içime işleyişinden dolayı. Yavaşça döndüm ve onu çok yakınımda buldum, maskesi ateşin kehribar rengi parıltısını yansıtıyordu, gözleri okunamazdı.

"Ben... Ben öyle demek istemedim..." Kafasını hafifçe eğdi, dudaklarının köşesinde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Sorun değil... Daha kötüsü de söylendi bana, emin olabilirsiniz," diye mırıldandı. Ne diyeceğimi düşünmeden, elini uzattı ve beni nazikçe şömineye doğru yönlendirdi.

"Oturalım," dedi, sesi artık daha yumuşaktı. Söylediklerini yaptım ve onun beni kitaplardan uzaklaştırmasına izin verdim. Kalbim hala çılgınca atıyordu ve o, şöminenin yanındaki küçük bir masaya doğru ilerledi. Kristal sürahiler ateşin ışığını yansıtıyordu. İçlerindeki sıvı erimiş altın gibi parılıyordu.

"Bir içki ister misin?" diye sordu, ben deri koltuğa otururken omzunun üzerinden bana bakarak. Tereddüt ettim, şu anda daha fazla alkol almanın iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim.

"Tamam," dedim sonunda, hissettiğim kadar gergin görünmemeye çalışarak. Bardağa bolca doldurdu ve bana uzattı. Sonra dikkatlice bir yudum aldım ve neredeyse boğuluyordum. Yanma hissi anında geldi, boğazımı sıvı ateş gibi yakarak. Öksürdüm, gözlerim yaşardı ve bardağı hızla yanımdaki masaya koydum.

O, çok nadir duyulan derin, alçak bir sesle güldü.

"Beğenmedin galiba?" dedi, sesinde eğlence vardı. "Çok sert. Nedir bu?" diye sordum, önce boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

"Bu brendi. Yatmadan önce çay içen ölümlüler için yapılmış bir içki değil."

"Anlaşıldı," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim ve kehribar rengi sıvıya zayıf bir bakış attım.

"Sanırım beni öldürmeye çalışıyor." O zaman gülümsedi, gerçek, samimi bir gülümseme ve bu, yüzünü etkileyici bir hale getirdi. Yüz hatları yumuşadı, insanlığı karanlığının çatlaklarından sızmaya başladı.

"Merak etme, seni koruyacağım." Alaycı bir şekilde konuştu, ama sözleri vaat ve görevle doluydu, beni depodan kurtardığından beri bunun doğru olduğunu kanıtladığını biliyordum.

"Bu odayı seveceğini düşündüm," dedi, beni şaşırtarak. Gözlerimi kırıştırdım, hazırlıksız yakalanmışım.

"Bunu nereden bildin?"

"Çünkü seni sandığından daha iyi tanıyorum," dedi, sesi yine alçaldı. İçimde bir anlık tedirginlik dalgası yayıldı, ardından merak geldi.

"Peki tam olarak ne biliyorsun?" Omzunu şömine rafına dayadı ve beni, çözmeyi hala öğrenmekte olduğu bir bulmaca gibi izledi.

"Fulton Market Building'deki 'Written in the Stars' adlı bir kitapçıda çalışıyordun, en iyi arkadaşın olan Stacey adında bir gotikle birlikte yaşıyordun, *bu benim kardeşlerim sana el koymadan önceydi.*" Son cümleyi söylerken her kelimesi acı dolu bir tonda çıkıyordu. Ona baktım, şoktan bir anlığına sesim kesildi. Özellikle de ilk kez odadaki fili, *yani kardeşlerini*, dile getirmişti.

"Ne yani, beni izliyor muydun? Takip mi ediyordun?!" Kaşlarını kaldırdı, benim patlamama rağmen ses tonu kasıtlı olarak rahat bir hal aldı.

"Takip ettiğin için, evet." Ağzım hafifçe açıldı.

"Gerçekten bunu itiraf mı ediyorsun?" Dudaklarında tehlikeli bir sırıtiş belirdi.

"Ben buna araştırma diyorum."

"Araştırma," diye tekrarladım kuru bir sesle.

"Tüm kurbanlarını araştırıyor musun?" Kendimi zorlayarak sordum.

O anda gülümsemesi sönükleşti, gözlerindeki ışık söndü. Bakışlarını ateşe çevirdi, gölgeler yüzünde dans ediyordu.

"Sadece önemli olanlar." dedi kararlı bir şekilde ve ben bu itirafa şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Ardından gelen sessizlik, onun vermek istediğinden daha fazla gerçeği barındırıyor gibiydi. Yutkundum, cesaretimi toplayıp sormaya cesaret edince nabzım hızlandı.

"Peki ya ben? Ben de kurbanlarından biri miyim?"

Hemen cevap vermedi. Alevler aramızda çıtır çıtır yanıyordu ve uzun bir süre, sanki ateş onun yerine konuşacakmış gibi, sadece orada durup ateşi izledi. Cevap vermesi için ona yardım edecekmiş gibi.

Sonunda bana baktığında, yüzündeki ifade okunamazdı, sesi sessizdi ama kalbimi sızlatan bir ağırlık vardı.

"Henüz karar vermedim."

SÖYLENMEYEN SÖZCÜKLER

Bu belirsiz sözler havada asılı kalmıştı, sanki başımın üzerinde bir ilmek gibi, o benim kaderimi belirlediği anda düşüp sıkışmasını bekleyen bir ilmek.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Sessizlik tam olarak rahatsız edici değildi, sadece *ağırdı... Karanlık vaatlerle doluydu*. İkimizin de dile getirmeye hazır olmadığı, söylenmemiş şeylerle dolu bir sessizlik. Vas şöminenin yanında duruyordu, bir eliyle şömineye dayanmış, başı hafifçe eğik, düşüncelere dalmış. Alevlerin parıltısı onun yakışıklı yüz hatlarını daha da belirginleştiriyordu ve bir an için ondan korkmam gerektiğini unuttum. Sessizliği bozana kadar, söylemediğim tüm soruların ağırlığı dudaklarımda baskı yapıyordu.

"Sormak için can attığın soruları hissedebiliyorum," dedi, sesi alçak, neredeyse eğleniyor gibiydi.

Gerginliğin azalmasına minnettar olarak hafifçe gülümsedim.

"Henüz benim kurban olup olmayacağıma karar vermediğin için 'ölmek' kelimesini kullanmayalım," dedim, ona daha önceki yorumunu hatırlatarak. Bu sözüm, onun nadir görülen sırtışlarından birini kopardı; keskin ama eğlenceli bir ima ile yumuşatılmış bir sırtış.

"Haklısın," dedi ve bir süre sonra alaycı bir şekilde ekledi

"Kötü kelime seçimim için özür dilerim, küçük tavşan." Sesindeki alaycı ton, içimde hafif bir sıcaklık uyandırdı, ama bunu kabul etmeyi reddettim. Oturduğum deri Chesterfield koltuğun metal çivilerini oynayarak, sanki hiç önemsemiyormuş gibi sorduğumda

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?" Duruşunda bir değişiklik oldu. Bakışları benden uzaklaşıp tekrar ateşe döndü.

"Evet," dedi, sesi sessiz ve temkinliydi. Daha fazla ısrar etmeden önce tereddüt ettim. "Ve bana uzak durmamı söylediğin evin kanadı... o da sana mı ait?" Bu sefer hemen cevap vermedi. Gözlerini kaldırıp benimkilere dikti, okunması imkansızdı.

"Neden bu kadar çok bilmek istiyorsun?" diye sordu, sesi artık daha sert.

"Kaçışını planlamak içinse, bir daha düşün." İtiraf etmek istediğimden daha fazla incinmiş bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Sadece bir soru sormuştum."

"Ben de sana konumunu hatırlatıyordum," diye cevapladı, keskin sesi havayı buz gibi kesiyordu.

Yavaşça nefes aldım, sesime sakinlik katmaya çalıştım.

"Herkes hakkında her zaman en kötüsünü mü düşünüyorsun, yoksa sadece benim için mi böyle?" Bu soru onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra omuzları hafifçe gevşedi, sanki öfkesi biraz azalmış gibi.

"Uzun zamandır kimse bana güvenmemi sağlayacak bir neden vermedi," dedi sonunda, sesi artık daha sessiz, daha insancıl. Söyleyişinde bir şey göğsümü sızlattı.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedim yumuşak bir sesle.

"İnsanlara güvenmekte zorlanıyorum demek istedim. Yeterince incindiğinde, denememek daha kolay hale geliyor." Bakışları benimkilere doğru yükseldi ve bir an için dünya sadece o bakışla daraldı. Gözlerindeki anlayışın parıltısı, uzun zamandır gömülü olan şeyleri anlatan ifadesindeki hafif değişiklik.

"O zaman birbirimizi anlıyoruz," dedi sessizce. Havadaki gerginlik o anda değişti, bir şekilde yumuşadı, ama ikimiz de birbirimize yaklaşmadık. Sanki aramızdaki boşluk nefesini tutuyordu. Ateş şöminede patladı, bacadan yukarı dans eden kıvılcımlar saçtı ve o sonunda arkasını döndü, oluşmuş olan kırılğan anı bozdu.

"Geç oldu," dedi, sesi yine sertleşmişti, sanki resmiyetin mesafesine ihtiyaç duyuyormuş gibi.

"Dinlenmelisin." Bana bir kez daha elini uzattı ve tereddüt etsem de elini tuttum. Elini tutuşu sıcaktı, sağlamdı ve bana güvenmediğini söyleyen biri için fazla dikkatliydi. Ve o savunmasız anda, en ufak bir çekişle kendimi onun kollarında bulacağımı hissetmekten kendimi alamadım. Ama o el bir dakika önce oradaydı, bir dakika sonra yok olmuştu. Sanki bana dokunmanın bir bedeli varmış gibi.

Kütüphaneyi sessizce terk ettik, ayak seslerimiz mermer zeminde yumuşak bir ses çıkarıyordu. Malikanenin geniş koridorları şimdi daha da büyük görünüyordu, mum ışığı duvarlar boyunca uzanan uzun gölgeler oluşturunuyordu... sanki onlar da benden bir parça istiyorlardı. Etrafımızdaki evin sessiz nabzını hissettim, eski ve canlı, her ses kendi kalp atışlarının yankısı gibiydi.

Yanımda yürüyordu, ondan yayılan hafif sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakındı, ama dokunacak kadar yakın değildi. Aramızdaki o sessiz boşlukta kendimi ne kadar güvende hissettiğim garipti, ama olmaması gerektiğini biliyordum. Bir zamanlar rüyalarımı kbusa çeviren avcı, şimdi bu lüks hapisanede benim refakatçim olmuştu.

İkimiz de konuşmadık, ama onun düşündüğünü hissedebiliyordum, içindeki fırtınanın sakin kalmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Bu anı bozmaya cesaret edemedim, herhangi bir sesin onu dağıtmasından korktum, bu yüzden sessizliğin uzamasını bekledim, ta ki benim koridorum olduğunu tanıdığım koridora ulaşana kadar.

Kapımın önünde durduk, beni bir kez bile kilitlemediği kapının önünde. Kaçmaya cesaret edemediğim bir hücre. Yoksa daha fazlası mı vardı? Gerçekten gitmek istiyor muydum? Son bölüme kadar okuduğum bir kitabı, son birkaç sayfayı okumadan bir kenara atmak gibiydi.

Hikayenin sonunu bilmek istiyordum.

Onu tanımak istiyordum.

Yüzü maskesiyle yarı gizlenmiş halde bana döndü ve ben, sadece hikayesinin sonunu öğrenmek istemediğimi fark ettim. *Açıklanmasını* istiyordum... *ama onun tümünü*. Bir an için ikimiz de kıpırdamadık ve kendimi onun ifadesinde bir şey ararken buldum, belki de canavarın ardındaki adamı.

"İyi uykular, Nessa," dedi yumuşak bir sesle, sesi artık daha derin, daha sessizdi. Kapıyı açmadım ama kapı kolunu sıkıca tutarak başımı salladım.

"İyi geceler, Vas." Ayrılmak için döndü, ama sonra durakladı. Başını hafifçe eğdi ve sonraki sözleri alçak sesle çıktı, söylendikten sonra uzun süre havada asılı kalacak gibiydiler.

"Ama eğer yapmazsan..." dedi, sanki geri kalanını söylemek için kendini zorlaması gerekiyormuş gibi durakladı.

"...eğer rüyalar geri gelirse... sadece tekrar adımı söyle."

Nefesim kesildi. Bir an daha bana baktı, koyu mavi gözlerinde tanımlayamadığım bir şey parıldıyordu. Neredeyse insan gibi hissettiren bir şey. Ağzımı açıp ona teşekkür etmek istedim, ama o çoktan gitmişti.

Ayak seslerinin yankısı koridorda yavaş yavaş kayboldu ve tekrar sessizlik hakim oldu. Kapıya yaslandım, kalbim hala hızla atıyor, zihnim dönüyordu.

Adını çağır.

Bunu yapmış mıydım? Uyurken gerçekten onu çağırmış mıydım?

Ve eğer öyle olsaydı, neden o? Neden Victor ya da Tal değil, kalbimi çoktan vermiş olduğum iki adam? Şu anda bile beni arıyor olmaları gereken, başıma ne gelmiş olabileceğinden korkmuş olanlar?

Neden onlar hakkında hiç konuşmadıkları kardeşi? Bir zamanlar hepsinden intikam alacağına yemin etmiş olanı? Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım, onun varlığının yankısının hâlâ bana yapıştığını hissettim, eski kitapların ve dumanın kokusu ve daha karanlık, yasak bir şeyin kokusu.

Yatağa girerken, bir düşünce aklımdan çıkmıyordu.

Canavarlar doğuştan değil, *sonradan yaratılıyorsa... belki de bu canavar kurtarılamaz durumda değildi.*

Ertesi sabah uyandığımda, ağır perdelerin aralıklarından sızan güneş ışığı odayı yumuşak altın çizgilerle boyuyordu. Sanki sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra ilk kez derin bir uyku çekmiştim. Rüya yoktu, çılgılık yoktu, zihnimin köşelerinden bana uzanan gölgeler yoktu. Sadece... *sessizlik vardı.*

Nerede olduğumu hatırlamak, hem güzel hem de ürkütücü olan odanın zengin kırmızıları ve koyu renkli ahşapları arasında yönümü bulmak birkaç saniye sürdü. Ama sonra fark ettim.

Başka bir tepsi.

Bu sefer, dünkü kahvaltının aksine, kapımın önünde bekleyen değil, pencerenin yanındaki küçük masada beni bekliyordu. Vas'ın ben uyurken odama girdiğini düşününce nefesim kesildi ve kendime, beni izlemek için zaman ayırmış mıydı diye sordum. Yoksa gitmeden önce bahsettiği hayaletler gibi sessizce içeri girmiş miydi?

Ne kadar yakındı?

"Hayır, Nessa, yapma... onu öyle düşünme!" Kendimi azarladım, ama sonra gözüm tepsinin yanında duran bir şeye takıldı. Yeni bir kitabın yanında duran, düzgünce katlanmış başka bir parşömen parçası.

Merak beni yataktan kaldırdı ve önceki azarlamamı umursamadan hevesli adımlarla odayı geçtim, çünkü bu sefer nedenini sorgulamadan bile heyecanımın patlamasına engel olamadım. Bu yüzden kahvaltım, buharlı kahve, tereyağlı tost, yumurtalar ve biraz meyve o nottan sonra ikinci planda kaldı.

El yazısı yine zarifti, koyu mürekkep sayfada öncekiyle aynı eski moda yazı stiliyle kıvrılıyordu.

Nessa,
Öğleden sonra ikide hazır ol.
Gardırobunuzdaki yeni botları giyin.
Sıcak giyin.
Saygılarımla

V

Sanki kelimeler daha anlamlı bir şeye dönüşecekmiş gibi iki kez, sonra üçüncü kez okudum. Botlar mı? Kaşlarımı çatarak gardıroba baktım. İçindekileri çoktan gördüğüme yemin edebilirdim: siyah elbiseler, spor ayakkabılar, tek bir çift ayakkabı. Ama kapıları açtığımda, oradaydılar. Sağlam ama şaşırtıcı derecede rahat görünen, sıcaklık vaat eden yumuşak gri astarlı yeni bir çift yürüyüş botu.

Sanki yok olacaktıymış gibi dikkatlice dokundum ve dokunulduğunda sıcak olduklarını fark ettim, sanki az önce oraya konulmuşlar gibi.

"Nasıl..." diye fısıldadım, sonra durdum, fazla anlam çıkarmamaya çalışarak. Bunun yerine, tepsiye geri döndüm ve bu sefer benim için bıraktığı kitaba baktım. Soluk altın rengi kabartmalı başlıkta Wuthering Heights yazıyordu ve küçük bir çığlık kaçtı. Elime almadan edemedim, parmağım harfleri izlerken, istemeden dudaklarıma hafif bir gülümseme kondu.

Okulda öğrendiğim parçalar halinde bildiğim bir hikayeydi. Çok şiddetli yanan ve dokunduğu her şeyi mahveden bir aşk hikayesi. Takıntı ile birbirine bağlanmış, gurur ve koşullar tarafından parçalanmış, ölümden sonra bile birbirlerini rahatsız eden iki ruhun hikayesi. Aşkın bu tür bir yıkıma değip değmeyeceğini merak ederek, insana acı veren türden bir hikaye.

Kitabı elimde çevirirken, acaba bu yüzden mi benim için seçti diye düşündüm. Belki bir uyarıydı. Ya da belki henüz nasıl dile getireceğini bilmediği bir itiraftı. Her halükarda, bu ev, bu fırtına, aramızdaki bu garip çekim için çok uygun geliyordu. Her şey, daha yeni anlamaya başladığım gotik bir trajedinin sayfalarından koparılmış gibiydi.

"Bu sefer bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Vas?" diye mırıldandım, parmağımı kitabın sırtında gezdirerek. Merakımın etkisini inkar edemezdim, ve bu sefer sadece kitapla ilgili değildi. Beni nereye götürmeyi planlıyordu ki botlara ihtiyaç duyacaktım? Tabii ki dışarıya. Bu düşünce, tekrar temiz hava soluyacak, bu duvarların ötesinde bir şeyler görecektik fikriyle içimi heyecanla doldurdu.

Ancak heyecan arttıkça, başka bir soru da sessizce ortaya çıktı. Beni heyecanlandıran özgürlük düşüncesi miydi... yoksa onu tekrar görecektik fikri mi? Yatağın kenarına oturdum, kitabımı kucağımda açtım, ama aslında okumuyordum. Aklım sürekli dün geceye gidip geliyordu. Karanlıkta bana yol gösteren elinin sıcaklığına, bana adını söylememi söylediğinde sesinin tınısına.

Bu beni rahatlatmamalıydı. Hiçbir anlam ifade etmemeliydi. Ama yine de, bir şekilde, ifade ediyordu.

Kendimi hafifçe gülümserken ve başımı sallarken buldum. "Kendine gel, Nessa," diye mırıldandım.

"O senin esir alan kişi, senin..."

Ama bu düşünceyi tamamlayamadım, çünkü içimdeki küçük, hain bir parça bunu zaten biliyordu.

Saat ikide beklediğim şey özgürlük değildi.

Onu bekliyordum.

Fısıltıyla Söylenen Gerçeğin Hayaleti

Saat ikiyi gösterdiğinde, iki kez üstümü değiştirmiş, üç kez tartışmış ve sonunda kendimi... *güvende* hissettiren bir şeye karar vermiştim. Bir omzumu hafifçe açıkta bırakan sade siyah bir triko kazak ve koyu gri bir tayt. Bana tam uyan ve Vas'ın giymemi söylediği yeni botlarla çok yakışan bir kombin. Botlar şaşırtıcı derecede rahattı, yumuşak derileri baldırlarımın yarısına kadar bacaklarımı sarıyordu.

Saçlarımı açık bırakmıştım, gevşek dalgalar omuzlarımı okşuyordu ve kendime itiraf edemediğim nedenlerden dolayı, güzel görünmek istediğimi fark ettim. Mükemmel değil, çekici değil, sadece... esir gibi değil, bu garip, güzel eve gerçekten ait olabilecek biri gibi.

Çürüklerime gelince, dün gece olduğu gibi, onlardan kaçış yoktu. Yanağımdaki ve saç çizgimdeki kesikler artık yara bandına ihtiyaç duymuyordu, çünkü kabuk bağlamışlardı ve daha az kötü görünüyorlardı.

Kapı tam zamanında çalındı ve bu sesle kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Ama kapıyı açıp onu gördüğümde kalbim daha da hızlı attı.

Vas yine tamamen siyah giyinmiş olarak kapıda duruyordu, ama akşam yemeği ve mum ışığına yakışan resmi bir kıyafet değildi. Bu başka bir şeydi, daha

daha basit, daha tehlikeli bir şeydi. Kaslarına yapışan siyah tişört, gözlerimi kendine çekip esir aldı. Lanet olsun, her bir kas, onları gizlemek için berbat bir iş çıkaran pamuğun altında duruyordu. Bu kumaş, beni kızdırmak için var gibiydi. Tıpkı güçlü, kaslı uyluklarını saran koyu renkli kot pantolon gibi.

Tanrım, ama o her zaman bu kadar uzun boylu muydu!

Onun büyük, kalın botlarını görünce bile kendimi tahrik olmuş buldum, seksi ceketinden ve geniş omuzlarına yapışan halinden bahsetmeye bile gerek yok. Kalın siyah kumaşın dizlerinin altına kadar uzanan hali, mükemmel bir şekilde dikilmiş gibiydi. Yürüdüğünde onunla birlikte hareket ediyor, vücudunu okşuyordu, her adımında etrafındaki alanı ne kadar zahmetsizce doldurduğunu hatırlatıyordu. Bunu büyüleyici bulmamdan nefret ediyordum, bu kadar basit bir şeyin nabzımı hızlandırmasından nefret ediyordum.

Saçları her zamanki gibi arkaya toplanmıştı ve ilk kez değil, o rahat erkek topuzu yapmadığında saçlarının ne kadar uzun olduğunu merak ettim. Gümüş maske ışığı yansıtıyordu ve bir an için, onu hiç bu kadar insan gibi görmediğimi düşündüm.

Gözleri bir kez, kısaca üzerimde dolaştı, ama orada belirgin bir onay ışıltısı vardı.

"Ceketine ihtiyacın olacak," dedi, sesi alçak ve sakindi. Kaşlarım hafifçe kalktı.

"*Yani dışarı mı çıkıyoruz?*" Bu bana nadir görülen bir şey kazandırdı, gerçek bir gülümseme. "Çok zekisin," diye hafifçe alay etti ve ben hareket edemeden odayı geçti. Gardıroptan Parker tarzı ceket çıkardı ve botların tek yeni ekleme olmadığını fark ettim. Onunki gibi siyahtı ve yumuşak suni kürk astarlıydı. Ceketini benim için açtı, bu beklenmedik hareket, aramızdaki ilişkiye göre çok samimi bir hareketti.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra yaklaştım ve o ceketimi açarken kollarımı kollara soktum. Ceketini düzeltirken parmakları omuzlarıma değdi, çıplak boynuma değen sıcak tenin en ufak dokunuşu, durduramadan nefesimin kesilmesine neden oldu.

O geri çekildiğinde, onun da bunu hissettiğinden emindim.

"Daha iyi," diye mırıldandı sessizce, sesi öncekinden daha kaba çıkıyordu.

"Gel." Bu nazik emir, beni evin içinden geçirebilmek için kapıya doğru kolunu uzatırken geldi.

Giriş salonuna varır varmaz, yüksek pencerelerden giren güneş ışığının taş zemine uzun altın çizgiler çizdiğini fark ettim. Ağır ön kapılar derin bir gıcırta ile açıldı ve geldiğimden beri ilk kez malikanenin dışındaki dünyaya adım attım.

Hava serin ve ferahdı, nemli toprak ve uzaktaki çam ağaçlarının kokusu ciğerlerimi doldurdu. Araziler etrafımızda sonsuz bir şekilde uzanıyordu, yemyeşil çimler

eski meşe ağaçları ve malikaneyi dış dünyadan koruyan taş duvarlarla çevriliydi. Gotik, vahşi bir şekilde nefes kesiciydi.

Çakıl yolda yürürken bana yan gözle baktı.

"Bu kadar uzun süre içeride kilitli kaldın, bahçeyi görmek istersin diye düşündüm." dedi, sesi yarı özür, yarı davet gibiydi. Bu duygu göğsümü sıkıştırdı.

"Haklıydın. Burası çok güzel." Etrafıma bakarak hafifçe gülümsedim.

"Eskiden öyleydi," diye mırıldandı ve ona baktım, ama bakışları uzaklarda, benim göremediğim bir anıda idi. Ne demek istediğini sormak üzereydim ki, aramızdaki ağırlığı bozan yaramaz bir düşünce aklıma geldi.

"Yani... bu mafya filmlerindeki gibi bir şey değil, değil mi?" dedim, ciddiymiş gibi davranarak.

"Anlamadım?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Hani suikastçı zavallı kurbanı kırsal bölgeye götürüp kendi mezarını kazdırdığı filmler var ya? Eğer öyleyse, botlar biraz fazla olmuş bence." Bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı, sonra hiç beklemediğim bir ses ortalığı doldurdu.

O güldü.

Hayal ettiğim gibi keskin, alaycı bir ses değildi. Bu seferki derin, sıcak ve samimiydi. Ve o ses ağızdan çıktığı anda, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu. Gözleri benimkilerle buluştu, bir anlığına genişledi, sonra yumuşak bir eğlenceye dönuştü. Kendimi tutamadım. Ben de gülmeye başladım.

Bu ses, bu yerde garip geliyordu, sanki saf ve canlı bir şey karanlığın çatlaklarına sızmış gibiydi. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, aramızdaki mesafe bir savaş alanı gibi gelmiyordu. Hayır, neredeyse normal bir şeyin nefesi gibi geliyordu.

Kahkaha sönünce, o hala bana bakıyordu ve yüzünde artık daha yumuşak bir ifade vardı. Adını koyamadığım bir şey.

"Bana hatırlat, asla hayal gücünü küçümseme, küçük tavşan," dedi, dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Bana, senin mizah anlayışını asla küçümsemememi hatırlat," diye şakacı bir şekilde karşılık verdim. Sessizce mırıldandı, dudaklarında hâlâ hafif bir gülümseme vardı, sonra ağaçların arasında dolanan yola doğru döndü.

"Gel," dedi, omzunun üzerinden bir kez daha geriye bakarak.

"Sana göstermek istediğim bir şey var." Ve dikkatli olmam gerektiğini, hatta belki de korkmam gerektiğini bilsem de, tereddüt etmeden onu takip ettim. Çünkü onun kahkahası ve bana attığı bakış arasında, çoktan kararımı vermiştim...

Bana göstermeye hazır olduğı her şeyi görmek istiyordum.

Dolambaçlı yolu takip ettik, botlarımızın altında çakıllar yumuşak bir şekilde çıkırdıyordu, rüzgârın sessiz fısıltısı dışında duyulan tek ses buydu.

Ağaçlar. Hava serindi, yağmur kokusu hala toprağa sinmişti ve bir an için, burada olma sebebimi unuttum.

Malikâne, uyuyan bir canavar gibi arkamızda yükseliyordu, uzaktan parıldayan pencereleriyle bizi izliyor, her zaman izliyordu. Ama burada, yeşillik ve taşlarla çevriliyken, nefes almak daha kolay geliyordu.

Vas, elleri cebinde, birkaç adım önde yürüyordu. Esinti, lastik banttan kaçan koyu renkli saçlarını hafifçe sallıyordu. Kendimi onu tekrar incelerken buldum; adımlarındaki rahat güç, buraya aitmiş gibi görünmesi, her santimetresinin onun bir parçası olması. Onda eski bir şey vardı, sadece yaş olarak değil, varlığıyla da, sanki zamanın kendisi kemiklerine yerleşmiş ve onu bırakmak istemiyormuş gibi.

Aslında, o ana kadar bana Victor ve Tal'ı hatırlatmamıştı, çünkü onların akraba olduğunu unutmak kolaydı. Onları düzeltmeyi çok istediğim, kopuk kan kardeşler. Ama neden istediğimi kendime sormaya da çok korkuyordum. Bu takıntının kökünü bulmak için yeterince derine inmeye çok korkuyordum.

Yosunla kaplı dalları olan budaklı meşe ağaçlarının önünden geçtik, yol daraldı ve unutulmuş bir bahçeye açıldı. Alanı sarmaşıklarla kaplı taş duvarlar çevreliyordu ve bir zamanlar bakımlı olan çiçek tarhları uzun zamandır yabancı çiçeklerin istilasına uğramıştı. Yavaşladım, etrafa bakarken elimle soluk lavanta rengi bir çiçek yaprağını okşadım.

"Çok güzel," dedim yumuşak bir sesle.

"Evet, vahşi haliyle öyle sanırım," diye cevapladı, sesi uzak, sanki anılarına dalmış gibi. Sonra bana, nadiren gördüğüm bir kırılmalık göstererek ekledi

"Burası bir zamanlar annemin bahçesiydi." Sessiz itiraf karşısında şaşkınlıkla ona döndüm. Bakışları, karışık sarmaşıkların ve ortadaki yarı kırık taş çeşmenin üzerinde dolaştı ve bir an için, orada acı gördüğümü sandım... *ham, korunmasız bir acı.*

"O burayı çok severdi," diye devam etti, neredeyse kendi kendine.

"Buranın ona ölümden bile güzellik bulunabileceğini hatırlattığını söylerdi." Hava kırılmalık bir şey hissederek, yanlış bir kelime onu tekrar o soğuk dış görünüşünün arkasına çekecekmiş gibi, zorlukla yutkundum.

"Bu konuda pek bilgim yok, ama çürümede bile güzelliği fark edebilirim," diye nazikçe itiraf ettim. Dudakları hafifçe kıvrıldı, ama bana bakarken bu ifade gözlerine yansımadı.

"Belki."

Çeşmeye doğru ilerledi, çatlak kenarını parmaklarıyla okşadı ve ben de birkaç adım geride durarak onu takip ettim. Yağmur, eski çeşmeye yeni bir hayat vermiş, taş havuzunda birikmiş, yosunlar parıltıyor ve düşen yapraklar kenarlara yapışmıştı.

"Burada çok zaman geçirir miydi?" diye sessizce sordum.

Bir kez başını sallayarak, bana şöyle dedi

"Evet, ama bu Amerika'ya taşınmadan önceydi." Eli taşı hafifçe sıktı. Ardından gelen sessizlik ağırdı ve ben daha fazla ısrar etmemenin daha iyi olacağını biliyordum. Yine de içimden bir şey onun için acıyordu. Hâlâ onu rahatsız eden bir anının kalıntıları arasında duran yalnız figür için.

"Bu ev... bu yüzden mi hayaletlerle dolu gibi geliyor... çünkü tutunacak kayıp anıları barındırıyor?" Cesaretimi toplayıp, ses tonumu yumuşak ve saygılı tutmaya özen göstererek sordum. O da başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Yine bir şeyler mi yorumluyorsun, Nessa?" diye sordu ve sözleri sert ve alaycı olsaydı irkilir miydim. Ama öyle değildi, aksine, benim gözlemimden garip bir şekilde etkilenmiş gibiydi.

Doğal olarak cevap vermedim ve bir süre sonra itiraf etti

"Sanırım bu ev, bu bahçe gibi parçalanmış, kayıp bir atayı hatırlatan bir simge." Sesindeki dürüstlük nefesimi kesti. Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Güneş ışığı yaprakların arasından süzülerek yüzüne desenler çizdi, sert hatlarını yumuşattı ve onu neredeyse tekrar insan gibi gösterdi.

"Beni buraya bir nedenden dolayı getirdin," dedim, bu bir soru değil, sessiz bir gözlem. Bana bakarken başını hafifçe eğdi. Sanki benim onu bu kadar kolay anlayacağımı beklemiyormuş gibi.

"Belki de öyle yaptım..." diye durakladıktan sonra dedi.

"...Ya da belki de senin de benim kadar rahatsız edici bulup bulmayacağını görmek istedim." Ben başımı salladım ve ona şöyle dedim:

"Bence sen sadece benim seni korkulacak başka bir hayalet olarak görmemi istiyorsun, çünkü kendini öyle görüyorsun. Ama ben öyle görmüyorum."

"Dikkatli ol, küçük tavşan, beni çok derinlemesine okumaya çalışmamı öneririm." Gözlerindeki gece mavisini renginden hafif bir gümüş parıltı sızarken uyardı.

"Neden?" Cesaretimi toplayıp sordum.

"Çünkü bulunduğun şey hoşuna gitmeyebilir." Beni irkiltiren bir homurtuyla cevap verdi. Ama o anda geri adım atmamaya karar verdim.

"Ne zamandan beri bundan korkuyorsun?" Bu, gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde üzerime atlamasıyla bir çığlık atmamla sona erdi. Kırılgan boynumu saran elinin hissi, birkaç korkutucu saniye boyunca onu fiziksel olarak tutsak tutarken nefesimi kesti.

"Hala cesur musun, tavşan?" diye karanlık bir şekilde mırıldandı, sırtışı bana göre gösteriş içindi. Nefes almam gerektiğini fark edip parmaklarını gevşettiğinde bunu anladım. Bu yüzden, omurgamı sertleştirdim ve parmak uçlarımda yükselerek üzerimde duran yüze daha yakın olabildim ve ona birden fazla şekilde cevabımı verdim.

"Bana zarar vermeyeceksin." diye dişlerimi sıkarak söyledim, o da bana alaycı bir şekilde baktı.

"Benim nezaketimle zayıflığımı karıştıрма, çünkü sen bir amaç için bir araçsın, daha fazlası değil."

"Sen öyle diyorsun!" diye bağırdım, hayatımı tehdit eden ve hala boğazımı sıkıca tutan elini görmezden gelerek. Gözleri bu sözlerim üzerine parladı, içindeki gümüş rengi hiç olmadığı kadar parlaklaşmıştı.

"Seni kardeşlerime güzel, kırık bir oyuncak bebek olarak teslim etmeyeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun." Tehlikeli bir şekilde uyardı, ama ben onu avucumun içine zorla bastırduğımda, korku dolu yumruğunun avucuma bastırıldığını hissettiğinde, bu uyarı bilmiş bir sırıtışla sona erdi.

"Beni korkutmuyorsun, Vasileios," yalan söyledim. Ancak, dudaklarımdan fısıldanan isminin sesi, öfkesini kırmaya yetti, gözlerini kapattı ve inledi

"Ve sen kendi iyiliğin için çok tehlikelisin."

LANETLİ MÜKEMMELLİK

VASILEIOS

Şimdi ona bakarken, hayatı benim ellerimdeyken, aynı anda hem güçsüz hem de güçlü hissettim. Benim ellerimde titreyen korkusu, cesur küçük tavşanın umutsuzca saklamaya çalıştığı bir şeydi. Kendimi çözölmeye başladığımı hissettim. Çünkü nedense, sanki benim hayatım onun elindeymiş gibi hissediyordum, tersi değil. Belki de bu yüzden, farkında olmadan benden çaldığı gücü geri almaya çalışarak, şimdi bu kadar sert bastırdım.

Onu buraya getirmek bir hataydı. Gereklı bir hataydı, ama yine de bir hataydı. Savunmamı, ben onu inşa edemededen daha hızlı yıkıyor, beni parça parça çözüyordu. Yine de, etrafıma ördüğü büyüün farkında değildi. Her gün daha da sıkılaşıp, damarlarıma işleyen, kalbime bağlanan bir büyü.

Uzun zamandır öldüğünü sandığım bir kalp.

Benim için o gece, ölümcül anlamda ölmüştü. Kardeşlerim için ise, benim öldüğümü düşündükleri anda fiziksel olarak ölmüştü. Ve yine de buradaydım, bir hayalet değil, çok daha kötüsüydim... intikam ve

özlemeye tehlikeli derecede yakın bir şey. Sanki eskiden olduğum adamın parçaları mezarından geri dönmeye çalışıyormuş gibi hissettim ve bunun için ondan nefret ettim.

Onu bunun için nefret etmek istedim.

Kendime öyle yaptığımı söyledim. Onu bunun için yeterince lanetlemiştim... *her gece,*

Gerçek.

uyanık yatardım, uykuya dalmaktan korkardım, onun yumuşak sesini kaçıırım diye sesini, bu taş hapishanenin duvarlarından bile beni rahatsız eden fısıltısını kaçıırım diye uyumaya korkarak yatardım...

bu yaşayan mozoleye evim derdim.

Onun benim adımla seslendiği sesi asla unutmayacağım. Beklediğim korku dolu bir çılgılık değildi, ihtiyaç duyduğu... *güven duyduğu bir ses.* Sanki ben onun kurtarıcısıymışım gibi beni çağırırdı.

Kahramanı.

Ve lanet olsun, ben de cevap verdim.

O piç kurusu Avellino'yu çıplak ellerimle parçalamamış olsaydım, sırf bunu tekrar yapmak için geri dönerdim. Onu kanatmak, bana ait olanı parçalamaya çalışmak için öfkemi onun kemiklerinin kırılmasında hissetmek için. Ona her baktığımda, morlukların iyileşerek başka bir renge dönüştüğünü her gördüğümde, o öfke yeniden yükselirdi. Cinayet düşüncelerini yatıştırabilen tek şey onun gülümsemesiydi. Onun çılgınlıklarından daha çok beni etkileyen o yumuşak, geçici gülümseme.

Ve böylece, kendimi onu ararken buldum.

Onu kızdırmak, kışkırtmak, söylememem gereken şeyler söylemek, sırf o gülümsemeyi tekrar görmek için. Her gördüğümde, bir zafer gibi hissediyordum. Belki acınası bir zaferdi, ama peşini bırakamıyordum. Kendime ne kadar yapmam gerektiğini söylesem de. Ne kadar istesem de.

Zihnim sürekli bir kargaşa içindeydi. Bir zamanlar kendimden, amacımdan, uzun süredir beni tüketen tek hedefimden çok emindim. İntikam benim can damarımdı, hayat dediğim boş varoluşa anlam katan tek şeydi. Ama şimdi bu lanet duygular içimden çıkmaya çalışıyor, yüzyıllar boyunca güçlendirdiğim duvarları yıkıyordu.

O sadece işleri karmaşıktırmakla kalmamıştı. Benim uğruna çalıştığım her şeyi yok ediyordu! Farkında bile olmadan kararlılığımı parçalıyordu. Elinde tuttuğu gücün farkında değildi, bir bakışıyla ya da dudaklarından çıkan adımla ne kadar yıkım getirdiğinin haberi yoktu.

Tek yapmam gereken ondan uzak durmaktı. Hepsi bu kadar. Onu olması gerektiği gibi davranmak... *benim* tutsağım, *pazarlık aracım.* Ancak bu konuda defalarca başarısız oldum, her gün onun beni nasıl tamamen mahvettiğini yeniden hatırlatıyordu. Kendime verdiğim her söz onun huzurunda parçalanıyordu ve her bozulan sözle birlikte kendimi de parçalanmış hissediyordum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan uzak duramıyordum.

Aslında tam tersini yapıyordum. Onun yanında olmak, sesini duymak, gülümsemesini izlemek için bahaneler buluyordum. İlk başta bunun gerekli olduğunu kendime söyledim. Yemek yemesi gerekiyordu. Dikkatini başka yere yöneltmesi gerekiyordu. Sakin ve eğlenen bir mahkumun koridorlarda dolaşma ihtimalinin daha az olduğunu kendime söyledim. Bulmasına izin veremeyeceğim şeyleri keşfetme ihtimalinin daha az olduğunu.

Bu bir bahaneydi.

Tabii ki sonra kitaplar geldi. Onları, onun zihnini meşgul etmek, onu mutlu etmek, çok fazla soru sormasını engellemek için seçtiğimi kendime söyledim. Ama gerçek daha karanlıktı. Onları seçtim çünkü onu neyin heyecanlandırıldığını, kalbini neyin daha hızlı attırdığını bilmek istedim. Konuşurken gözlerini neyin parlattığını.

Ona, bir amaç için bir araç olduğunu söyledim, boğazını sıkarken ve kendimi bu sözlerle inandırmaya çalışırken bile. Ama bu sözler dudaklarımdan çıktıktan sonra bile, bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Bu bahane, o bana korku yerine güvenle baktığı anda, geçerliliğini yitirmiş, çözülmüştü.

Onun benden alınacağı düşüncesi, karanlığımı uyandırmaya, derimin altında kan kokusunu alan bir canavar gibi kıpırdatmaya yetti. Ve bir kez olsun, ona karşı koymadım. Onu memnuniyetle karşıladım.

Bir zamanlar karanlığım bir silahtı. Sadece öldürmem, yok etmem, istediğimi almam gerektiğinde serbest bıraktığım bir şeydi. Ama artık ölüm için aç değildi.

Ona açtı.

Onun korkusunu değil, nefes nefese kalan küçük inlemelerini, o gözden kaybolduktan sonra bile uzun süre aklımdan çıkmayan inlemelerini. Bana nefretle değil, anlayışla konuştuğunda sesindeki hafif titremeyi. Sanki bir şekilde beni görmüş gibi.

Sanki beni anlıyormuş gibi.

Bu beni korkutuyordu.

Hiç umutla yaşamamıştım, sadece kesinliklerle. Bir gün aileme bunun bedelini ödeceğime, kardeşlerimin benden aldıkları için düşüşlerini göreceğime dair bir kesinlik. Ama şimdi, kendimi tamamen farklı bir şey için umutla yaşarken buldum. Çok daha tehlikeli bir şey.

Onu bunun için nefret ettim.

Hayır, ondan değil.

Kendimden nefret ediyordum.

Bende ortaya çıkardığı zayıflık için. Beni, kim olduğumun temellerini sorgulamaya ittiği için.

Tek gereken, bana o sessiz yalvarışla bakan gözleri, vermesi gerekmeyen o güveniydi. Sanki onu esir alan değil, kurtaran benmişim gibi. Sanki onu, kendi yarattığım gölgeler ve acı ile dolu bu perili salonlara sürükleyen adam ben değilmişim gibi.

O bu yer için fazla iyiydi ve benim için de fazla iyiydi. Yine de onu bırakamazdım.

Kendime bunun plan için olduğunu, onun serbest bırakılmayacak kadar değerli olduğunu söyledim, ama bu artık inanmadığım bir yalandı. Onun benden nefret etmesini istedim. Böylesi daha kolaydı. Onun içimdeki karanlığı görmesini ve korkmasını istedim, çünkü onun korkusu hala ikimizi de kurtarabilirdi. Bu, içimde bir hastalık gibi büyüyen umudu, onun benim olabileceğini fısıldayan umudu öldürecekti.

Benim tüm varlığımı parçalamaya başlayan umut.

Kabus gördükten sonra, bende garip bir rahatlık bulmuştum ve karşılığında ben de onun kahramanı olmak istiyordum. Korktuğunda sarıldığı kişi olmak istiyordum. Her yumuşak ağlaması, vücudunun benimkine yaslandığı her titremesi, gömleğimi ıslatan her gözyaşı, içimde derinlere gömülü bir şeyi harekete geçiriyordu.

O geceden beri, daha cesur olmuştum. Artık sözleri daha kolay çıkıyordu, korkusuzca konuşuyordu, keskin, gerçekçi ve algısı güçlüydü. Fazla algısı güçlüydü. Görmesi gerekenden fazlasını, benim istediğimden fazlasını görüyordu. Onu bunun için alay ettim, olayları fazla derinlemesine yorumladığı için onunla dalga geçtim, ama içten içe bunu istiyordum. Daha yakından bakmasını istiyordum. Beni görmesini istiyordum.

Benim gerçek özümü.

Bu yüzden ona o kitapları seçtim. Kendime, onu meşgul etmek, hapis hayatını kolaylaştırmak için yaptığımı söyledim, ama aslında onlar benim parçalanmış ruhuma birer bakıştı. Her hikaye bir yansıma, günahlarıma, işkenceme, yıkıma tutulan bir aynaydı. Ve o, sanki içimi görebiliyormuş gibi okudu. Ve cesaretiyle, karşı koydu. Blöfümü gördü. Sesli olarak söylemeye hazır olmadığım gerçeklere çok yakındı. Hâlâ saklamaya çalıştığım gerçeklere.

Kendi içimde sürdürdüğüm gizli bir savaş. Kazanan taraf,

Bu takıntının giderek büyüdüğünü hissedebiliyordum. Gittikçe daha da güçleniyor, daha da kuvvetleniyordu, ta ki iradem sonunda kırılana ve en tatlı cazibeye boyun eğmek zorunda kalana kadar.

Mükemmellik lanet olsun.

Bu sabah da farklı değildi. Uykusunda çok huzurlu, çok savunmasız görünüyordu. Orada, gerekenden daha uzun süre durup, göğsünün inip kalkışını, dinlenirken bile kaşlarının arasında beliren hafif kırıksıklığı izledim. Ona uzanmak, ona dokunmak, yanağının yumuşaklığını hissetmek istedim. Ama yapmadım. Yapamadım. Gözlerini açıp beni orada görseydi, dönüştüğüm şeyi saklamak için yeterince ikna edici bir mazeretim olmazdı.

O uyanırken taktığım maske bile kaymaya başlamıştı. Yüzyıllardır güvendiğim stoik soğukkanlılığım onun bakışları altında parçalanıyordu ve o bunu, *beni*, görmeye başlamıştı.

Burada hapsedilen bendim, o değil. O bu duvarlar arasında kapana kısılmış hissediyor olabilirdi, ama asıl bağlı olan, takıntıyla zincirlenmiş olan bendim. Uyanık olduğum her an onunla geçiyordu, artık beni yönlendiren intikam duygusu değil. Onun ne yaptığı, ne düşündüğü, onun biraz daha rahat etmesini sağlamak için başka ne yapabileceğim gibi düşünceler.

Onu buraya getirdiğimde, bunun bir amacı vardı. Her Şeyi hazırlamıştım, hiçbir Şeyin ona eskiden kim olduğunu hatırlatmamasını sağlamıştım. Sabun sade ve kokusuzdu, bir zamanlar teninde kalan Őeftali kokusuna hiç benzemiyordu. Giysiler kasıtlı olarak sadeydi, renk ve kişilikten yoksundu. Elbiseler ise sonradan akla gelen bir fikirdi. Onun rahatsız olmasını, kendini yabancı hissetmesini ummuştum.

Ama o onları bir kraliğe gibi giydi. Zarafetle, sessiz bir meydan okuma ile, nefesimi kesen bir güzelliikle. Morluklar bile bunu azaltamadı. Onu sadece daha kırılgan, daha gerđer, daha insan gibi gösterdi.

Ve bunu fark ettiğim için kendimden nefret ettim.

İstediğim için kendimden nefret ettim.

Đünkü ne yaparsam yapayım, onun taşıdığı ışığı sındürmeye ne kadar đalıřırsam đalıřayım, karanlığım ona çekiliyordu. Ona çekiliyordu.

En büyük řok, maskesiz halimi aynada gördüğüm gece yaşandı. Bir an iđin kendimi tanıyamadım. Uzun zamandır yüzümü bozan kararmış dallar soluyordu. Bir zamanlar beni yarı yarıya kaplayan gölgeler... *geri çekiliyordu*. İnanamayıp maskeyi dűřürdüm, sanki vurmuşlar gibi aynadan geriye doğru sendeledim.

"İmkansız," diye fısıldadım boş odaya, sesim umuda tehlikeli derecede yakın bir Şey ile titriyordu. Bir an için, onun gücümü emdiğini merak ettim, ama hala yüzeyin altında, canlı bir varlık gibi atan ve nabız gibi atan gücümü hissedebiliyordum. Sabit ritmi, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Yine de onunla birlikteyken, aynı karanlık duruldu. Öfkelenmedi. Açlık çekmedi.

Mırıldanıyordu.

Onu istiyordu, evet, ama onu tüketmek için değil. Ona dokunmak istiyordu. Onu korumak. Teselli etmek. Sakinleştirmek.

Karanlığım daha önce hiç böyle olmamıştı.

Hiç böyle olmamıştı. Karanlığım her zaman korku ve acıdan beslenirdi, asla bir başkasının yumuşak kahkahasından veya nazik gülümsemesinden değil. Ama şimdi onun için kıpırdanıyordu. Ona uzanıyordu.

Bazen onu zorla geri çekmek zorunda kaldım, itaat etmeyen asi bir yaratık gibi onu eve đadırdım. O geçerken saçlarına dokunmak, sanki onun sıcaklığına çekiliyormuş gibi etrafında havada kalmak istiyordu. Artık yıkımı arzulayan bir canavar değildi, tamamen başka bir Şeydi, canlı ve özlem dolu bir Şeydi.

İlk kez olduğunda, çok şaşırdım. İkincisinde, sınırlarım bozuldu. Üğüncüsünde ise, rahatsız edici gerđerđi fark ettim... *Artık bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum.*

Bazen, karanlığın kendisinin benim takıntımın arkasında olup olmadığını, istediğini elde etmek için arzumu manipüle edip etmediğini sorguladım. Ama bu yalan bile hissettiklerimin ağırlığı altında parđalandı. Đünkü gerđerđi biliyordum. Onu arzulayan sadece karanlık değildi.

Ben de onu arzuluyordum.

Vampir. Adam. Tüm o çürüme ve yıkımın altında hâlâ bir yerlerde kalmış olan kırık yaratık. Hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim. Bir zamanlar tüm amacımı belirleyen silah olan hançeri bile. Ve şimdi onu ele geçirme düşüncesi, şimdiye kadar bildiğim diğer tüm hırslarımı gölgede bırakıyordu.

Şu anda bile, boğazını elimde tutarken, onu korkutuyormuş gibi davranırken, gerçek içimi ateş gibi yakıyordu. Onu korkutmaya çalışmıyordum. Kendi korkumu gizliyordum.

Reddedilme korkusu.

Çünkü neden benim gibi bir canavarı istesin ki? *Beni tanıdığı canavarı nasıl sevebilirdi ki?* Beni sevseydi, bu benim sonum olurdu.

Bunu biliyordum. Çünkü aşk benim için hiçbir zaman kurtuluş olmamıştı. Her zaman boğazıma dayanan bir bıçak, düşüşten önce duyulan yumuşak bir fısıltı olmuştu.

Aşkın anneme ne yaptığını, onu nasıl başka bir şeye dönüştürdüğünü görmüştüm. Kırık bir ruh. Ve onun beni de ele geçirmesine asla izin vermeyeceğime yemin etmiştim. Ama sonra Nessa geldi ve birdenbire tüm o eski yeminler anlamsız geldi.

Bana her baktığında, sanki yıllardır kendimi gömdüğüm yılları soyup, zırhım olan nefret ve acı katmanlarını soyup atıyormuş gibi hissediyordum. Bu beni anlamadığım şekillerde savunmasız bırakıyordu.

Bu beni zayıflattı.

Ve zayıflık, benim göze alamayacağım bir şeydi. Şimdi değil. Beklediğim her şey nihayet ulaşılabilir hale geldiğinde değil. Yine de gözlerimi kapattığımda gördüğüm şey hançer değildi.

Onu gördüm.

Her zaman o.

Gülümsediğinde dudaklarının kıvrımı, korktuğunda sesindeki titreme, bana karşı geldiğinde gözlerindeki ateş. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Onun yanında geçirdiğim her an, kendime yarattığım bu lanete daha da batmamı sağlıyordu. Bu ironiyi fark etmemiştim. Bir zamanlar karanlığın efendisi, insanların avcısı, korkuyu bir silah gibi kullanan ben, şimdi kalp atışı kadar basit bir şeyin kölesi olmuşum.

Onun kalp atışı, şimdi kırılğan bir kelebek gibi elimde duruyordu.

Sessizlikte bana seslendi, sabit ve kırılğan, zihnimdeki kaosu bastırabilecek tek ses. Ve kendimi onu kovalarken buldum, ona yakın olma ihtiyacı duyuyordum, sırf bu terk edilmiş dünyada hala yaşayan, hala yanan bir şey olduğunu kanıtlamak için.

Eğer o beni sevmişse, gerçekten sevmişse, bu her şeyi yok ederdi. İntikamımı, kontrolümü, beni bu kadar uzun süre hayatta tutan karanlığı.

Yine de, onun beni hiç sevmediği düşüncesi daha da kötüydü.

Aslında, bu...

Ölümden daha kötü bir kaderdi.

FIRTINA KOPTUĞUNDA

VANESSA

Onun zihninde tam olarak neler olup bittiğini bilmiyordum, ama sanki kendisiyle savaş halindeymiş gibi görünüyordu. O gece mavisî gözlerinin arkasında, orada bir savaşın parıldadığını görebiliyordum. Onun kullandığı karanlık ile, umutsuzca gömmek için çabaladığı daha yumuşak bir şey arasındaki mücadele.

Tek bildiğim, boğazımı saran eli gevşediğinde, bir şekilde kendi zaferimmiş gibi hissettiğimdi. Bir zamanlar tehditkar olan şey artık yatıştırıcıydı. Hâlâ sert olan parmakları, artık hakimiyet iddiası değil, kısıtlama ile yanan bir dokunuş olarak yavaşça tenimde geziniyordu. Değişim ince bir şeydi, ama beni tamamen mahvetti.

Bir titreme içimi kapladı, bu sefer korkudan değil, daha derin, içimde sıcak ve derin bir yerde kıvrılan bir şeyden kaynaklanıyordu. Sanki dünya dönmeyi bırakmış, bizi bu anda hapsetmiş, ikimiz de bizi birbirimize bağlayan büyüü bozmaktan korktuğumuz için ne hareket etmeye ne de yüksek sesle nefes almaya cesaret edemiyorduk.

Bakışlarında bir kırılma vardı, iddia ettiğı canavara yakışmayan bir tereddüt. Nefesini tutmuş, benim geri çekilmemi, kaçmamı, ona kim olması gerektiğini hatırlatmamı bekliyor gibiydi.

geri çekilmemi, kaçmamı, ona kim olması gerektiğini hatırlatmamı bekliyor gibiydi. Ama ben kıpırdamadım. Kıpırdayamadım.

Sonunda sessizliği bozdum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti.

"Bana zarar vermek istemediğini biliyorum."

Bu sözler onu beklediğimden daha fazla etkilemiş gibiydi. Vücudu sarsıldı, reddetme ya da belki de suçluluk duygusundan kaynaklanan ufak bir seğirme. Yine de geri çekilmedi.

Gözleri benimkileri aradı, sesi alçak ve sertti.

"Hayır... Ama ya başka bir şey isteseydim?"

Soru aramızdaki havada asılı kaldı. Sesindeki sıcaklık kalbimin hızla atmasına neden oldu, nefesim kesildi, sanki sözlerinin anlamı içimi yakmış gibiydi. Zorlukla yutkundum ve bakışları, sanki dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi boğazımın hareketini takip etti.

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama doğa ana benim yerime karar verdi.

Yıldırım gökyüzünü yırttı, kör edici bir parıltıyla zemini aydınlattı, ardından derin, yuvarlanan bir gök gürültüsü geldi ve ayaklarımızın altındaki yeri salladı. Nefesimi tutarak irkildim, zihnimden önce bedenim tepki verdi ve ona yaklaştım.

O beni içgüdüsel olarak yakaladı, eli kolumu sardı ve beni dengeledi. Bir an için, orada öylece durduk, üstümüzde fırtına kopuyordu, havada yağmur kokusu yoğunlaşmıştı. Dokunuşu sert ve koruyucuydu, başımı kaldırdığımda aramızdaki boşluk elektriklenmiş, hava canlı ve kıvılcımlı hissediliyordu.

Neredeyse düşünemiyor, nefes alamıyordum. Yağmaya başlayan her yağmur damlası zamanı yavaşlatıyor gibiydi, ilk damlalar onun koyu saçlarına sıçrayıp maskesinin kıvrımlarından aşağıya doğru akıyordu.

"Bana öyle bakmamalısın," dedi sessizce, sesi alçak ve kaba, neredeyse gök gürültüsünün uğultusu tarafından yutuluyordu.

"Ne... ne... ne?" Sesim titriyordu, ama bunun soğuktan mı yoksa o andan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Gözleri, geceyi yakan mavi ışık parçalarıyla tekrar parlayan şimşeği yakaladı.

"Sanki benim kim olduğumu unutmamı istiyormuşsun gibi," diye itiraf etti ve kalbim göğsümde güm güm atarken nefesim kesildi.

"Ya unutmazsam?" diye fısıldadım, gözlerimi ondan ayıramadan.

Yavaşça nefes aldı, sanki içindeki bir şeyle savaşıyormuş gibi göğsü yükseldi. Sonra bana doğru eğildi, nefesinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaştı, o anın çekiciliği beni ona doğru çekti.

"O zaman sana göstereyim," diye mırıldandı. Bu sözler bir vaat, bir uyarı ve bir rica idi. Eli kalktı, yanağımdan sarkan bir saç telini okşadı ve bir an için dünya durdu, yasak bir şeyin eşiğinde dengede kaldı.

Sonra gökyüzü açıldı.

Gök şiddetli bir çatırtıyla ikiye ayrıldı ve yağmur, ağır ve durmak bilmeyen bir perdede yağmaya başladı. İlk damlalar buz gibi tenime çarptı, kumaşımı sırlıslıklaştırdı

kumaşı ıslatarak saniyeler içinde her şeyi sırlıslam etti.

Nefes nefese, yağmurun altında gözlerimi kırıştıtararak, saçlarım yüzüme yapışmış halde, onun bana baktığını gördüm, ifadesi inanamama ve bastırılmış bir kahkaha arasında bir yerdeydi.

"Şey... Sanırım biri bize kızgın," dedim nefes nefese, sesim yarı gülme, yarı titremeyle, koyu gri gökyüzüne bakarken. Gözlerini kırptı, sonra olağanüstü bir şey oldu. Düşük ve kaba bir ses göğsünden çıktı... *bir kahkaha*. Kısa, şaşkın ve güzeldi. Ama başka bir şey söyleyemeden, elimi tuttu.

"Hadi," dedi ve bu sefer tereddüt etmedi.

Koştuk.

Yağmur bizi sırlıslam etti, avluyu geçerken ayaklarımız su birikintilerine sıçradı, fırtına etrafımızda şiddetleniyordu. O yarım adım önde durdu, eli sıkı ve kararlıydı, yıldırımlar ufku aydınlatırken beni yakınında tuttu. Malikanenin merdivenlerine ulaştığımızda ikimiz de nefes nefeseydik ve sırlıslamdık, saçlarımız yüzümüze yapışmıştı, kahkahalarımız fırtınanın sesiyle karışıyordu.

Taş kemerin altında durdu ve bana doğru döndü. Su yüzünden akarak maskesinin kenarlarını izliyordu ve göğsü benimkiyle aynı ritimde inip kalkıyordu. Bir an için yağmuru, gök gürültüsünü, hatta soğuğu bile unuttum. Çünkü var olan tek şey, fırtınanın arkasında duran oydu.

"*Titriyorsun,*" dedi sessizce.

"Soğuk," dedim yalan söyleyerek, sesim titriyordu. Bakışlarında bir yumuşama oldu.

"İçeri gir, yoksa öleceksin," dedi, bir adım daha yaklaştı. Sesi yine kaba çıkıyordu, ama bu sefer altında başka bir şey vardı, daha önce hiç duymadığım hassas bir şey.

"Tamam, bir daha bunu söylemeni yasaklayacağım," diye alay ettim, o da kapıyı açmadan önce bana göz kırptı ve beni içeriye davet etti. Malikanenin sıcaklığı beni karşıladı, mumlar hoş geldin diye titriyordu. Ağır kapılar arkamızda kapanmadan hemen önce, yağmurda duran, yarısı gölgede yarısı ışıktaki kalan ona baktım.

Ve o anda korkudan çok daha tehlikeli bir şeyin farkına vardım. Sırlıslam ve titriyor olmama rağmen, üşümüyorduk.

Hayır.

Sadece birkaç saniye sonra...

Ele geçirilmekten.

GERÇEĞİ ÖĞRENME ŞANSI

İçeri girdiğimizde yağmur dinmek bilmiyordu, yüksek pencerelere camda fısıldayan sesler gibi vuruyordu. Malikanenin havası şimdi farklıydı, bir şekilde canlıydı, dışarıdaki fırtına duvarlarından içeri giriyordu. Vas arkamızdan kapıları kapattıktan sonra, ses koridorda derin ve kesin bir yankı yaptı.

Bir an için ikimiz de konuşmadık. Giysilerimizden damlayan suyun yumuşak sesini, yakındaki ocakta yanan ateşin hafif tıslamasını çok net duyuyordum. Saçlarım yüzüme yapışmış, nemli bukleler boynuma dolanmıştı ve onları kenara ittiğimde onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Sırılsıklamsın," dedi sessizce, sesi her zamankinden daha kaba, neredeyse isteksizdi.

"Sen de öyle," dedim, sesim titriyordu. Bir adım yaklaşımadan önce, ne bir kahkaha ne de bir iç çekiş gibi, yumuşak bir ses çıkardı.

"Burada bekle," dedi ve yan kapılardan birinden kayboldu.

Büyük salonda garip bir şekilde durdum, devasa portreler ve pencerelerin ötesinde çakan şimşekler arasında kendimi ne kadar küçük hissettiğimi görmezden gelmeye çalışarak. Geri döndüğünde, ateşten ısınmış katlanmış bir havlu ve bir battaniye getirmişti. Bana uzattı, yüzündeki ifade okunamazdı.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle, sesim zar zor duyuluyordu. Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti.

"Hastalanmanı istemiyorum." Sözleri basitti, neredeyse alaycıydı, ama arkasında bir şey vardı, onun açığa vurmak istemediği bir şey. Onun parmaklarına dokunmamaya dikkat ederek elinden havluyu aldım, ama onun sıcaklığı aramızdaki havada hâlâ hissediliyordu.

Uzun bir süre, o sessizce ve gözlerini kırpmadan izlerken, ben orada durup saçımı kuruttum. Bu sinir bozucu olmalıydı, ama değildi. Garip bir şekilde, sanki beni kurtarmaya mı yoksa yok etmeye mi karar verememiş biri tarafından inceleniyormuşum gibi, sakinleştirici bir etkisi vardı.

Sonunda, sakın bir ses tonuyla arkasını döndü.

"Kütüphanede ateş yakılmış, orası daha sıcak." dedi ve sanki beni izlemeye dayanamayacakmış gibi aniden arkasını döndü. Ben de onu koridorda takip ettim, titreyen mum ışığı geniş omuzlarına ve nemli saçlarına yansırıyordu.

Kütüphanenin havası yanan odun ve eski kağıt kokusuyla doluydu. Ateşe en yakın koltuğu işaret etti ve ben de ısınmak için minnetle oturdum. Bir süre hiçbir şey söylemedik. Dışarıdaki fırtına sessizliği dolduruyordu, gök gürültüsü uzaktan ve alçak sesle yankılanıyordu. Sonra, yumuşak bir sesle şöyle dedi:

"Bugün benimle dışarı çıkmamalıydın."

"Başka seçeneğim olduğunu bilmiyordum," dedim, alevlerin dansını izleyerek.

"Hayır, sanırım yapmadın, sanırım bu günlerde hiçbir konuda fazla seçeneğin yok," diye mırıldandı, gözleri ateşe sabitlenmiş halde.

Sesinde acımasızlık yoktu, sadece sessiz bir gözlem vardı. Bu, içimde acı verici bir şekilde bir şeyleri altüst etti, gerçeği inkar edemeyecek kadar acımasızdı. Ona ne demek istediğini sormak istedim, ama ben sormadan, pencereye doğru yürüdü, figürü şimşeklerin ışığında belirginleşti.

"Ben hep böyle değildim," dedi aniden, sesi alçak, fırtınada neredeyse kayboluyordu. Kalbim hızla çarparak sandalyemde döndüm.

"Nasıl?" Bana baktı, yarı maskesi arkasında ifadesini okumak imkansızdı, gözleri karanlık ve kadimdi.

"Hayaletli," dedi ve bu kelime aramızda havada asılı kaldı, bir yandan kırılğan, bir yandan da ağır. Ona, onun sadece bundan ibaret olduğuna inanmadığımı söylemek istedim. Öfke ve gölgelerin altında, hala hissedebilen bir adam olduğunu. Ama sessiz kaldım. Çünkü bildiğim kadarıyla, yanılıyor olabilirdim.

O akşam kütüphane farklı, bir şekilde daha sıcak geliyordu. Şömine ateşinin çıtırtıları rafları ve yaldızlı kitap sırtlarını aydınlatıyordu, her kitap dokunulmayı bekleyen bir dünyaydı. Deri, eski parşömen ve duman kokusu havayı dolduruyordu, anılar gibi insanı saran bir koku.

Vas pencere çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ona yaklaşmak için ayağa kalktığımda beni izliyordu. Durup raflara baktım. Bir kez olsun, ben

gerçekten ilgilenmiyordum. Ama bu benim yalanımdı. Mazeretim, her zamanki gibi tamamen uzaklaşmadan önce ona daha yakın olmakti. Bu yüzden, parmaklarımı ciltlerin üzerinde gezdirerek, derimin altında kabartmalı harfleri hissettim. Hikayelerin dokusunu, kaçış vaadini her zaman sevmişimdir.

"Oldukça geniş bir koleksiyonun var," dedim, ona bakarak her hareketimi izlediğini fark ettim.

Bir kez başını
salladı. "Sanırım
öyle."

"Çok güzel, burada günlerce kendimi kaybedebilirim," diye itiraf ettim ve daha önce pek çok kez olduğu gibi, yüzündeki ifade yumuşadı. Ama hiçbir şey söylemedi, sadece her zaman nefes almamı zorlaştıran o sessiz yoğunlukla beni izlemeye devam etti.

Kitaplarla dolu bir masanın yanında durdum, bazıları eski, bazıları daha yeni, kenarları zamanla sararmış kitaplar. Elimi bir tanesinin üzerinde gezdirdikten sonra tekrar konuştum, bu sefer sesim daha alçaktı.

"Gençken, geceyi orada geçirebilmek için kütüphanenin kapanış saatinde içine saklanırdım." Başını hafifçe eğdi.

"Korkmaz mıydın?"

"Eve gitmekten daha çok korkuyordum," diye itiraf ettim ve bunu söyledikten sonra, neden bu konuları onunla konuşmak diğerlerinden çok daha kolaydı diye kendime sordum.

"Bunu daha önce kimseye anlatmamıştım." Bu sözlerim onu şaşırtmış gibiydi. Başını hafifçe eğdi, kaşlarının arasında sanki beni doğru duymadığından emin olamıyormuş gibi hafif bir kırışıklık belirdi.

"Yine de bana açıkça söylüyorsun... neden?" Omuz silktim, hala giydiğim ıslak ceket, ateşin titrek sıcaklığında yavaşça kururken bana daha sıkı sarılıyordu.

"Belki de benim kadar geçmişinden kurtulamayan biriyle hiç tanışmadığım içindir... belki de yalnız olduğumu düşündüğüm içindir." Hareketsiz kaldı. Boğazını sertçe yutkunarak, sanki benim ortaya çıkardığım duyguları bastırmaya çalışır gibi yaptığını fark ettim. Sesi daha kaba, daha sessiz çıktı.

"Yine de acıların unutulmasına rağmen hayatına devam ettin." "Peki ya sen?"
diye sordum yumuşak bir sesle.

"Bunun yaşamak olduğunu düşünerek kendini kandırma." Sesinde keskin bir ton vardı, ama ben yine de onu geçiştirdim.

"O zaman nedir, Vas?"

"Bir amaç uğruna yaşamak. Arada fark var," dedi bana, sesinde acının ötesinde bir şeyin ağırlığı vardı. Dayanıklılık gibi geliyordu, çok uzun süre takılmış zincirler gibi.

"Ve bu amaç intikam," dedim sessizce.

"Öyle." Sesindeki kesinliği beni onun için üzüntüye boğdu. Sanki o kelimenin her harfi uzun zaman önce onun içine kazınmış ve o zamandan beri kanamaya devam ediyormuş gibi.

"Peki sonra ne olacak?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu, intikamdan sonraki hayatın nasıl olabileceğini biliyor mu diye merak ediyordum.

Gözlerini kaçırdı, bakışları pencerenin ötesindeki fırtınayı buldu. Cam rüzgâr ve yağmurla titriyordu, şimşekler uzak hayaletler gibi gözlerinde parlıyordu.

"Bildiğimi sanıyordum," dedi sonunda. "Peki şimdi?"

Kafasını salladı, çok uzun gelen bir an sessiz kaldı. Sonra, sanki sorunun ağırlığından kaçmak istercesine, soruyu bana geri yöneltti.

"Neden kütüphanede saklandın?" Hafifçe gülümsedim, ancak bu anı bana kendi türünde bir acı veriyordu.

"Gürültünün kesildiği tek yer orasıydı. Kimsenin bağırmadığı, yumruklarıyla iletişim kurmadığı. Kimsenin benim varlığımı hatırlamadığı. Hikayelerin eşliğinde köşelere saklanırdım. Aşk ve cesaret hakkında, mutlu sonlar hakkında okurdum, sonunda onlara gerçekten inanmasam da." Hiçbir şey söylemedi, ama dikkatinin ağırlığını hissedebiliyordum. Ama bu acıma değildi. Başka bir şeydi. Daha derin bir şey.

"O hikayeler benim her şeyimdi," diye devam ettim yumuşak bir sesle.

"Beni dünyayı dolaştırdılar, geçmişe ve geleceğin bir yerine götürdüler. Kısa bir süreliğine hayal kurabildim. Hiç olamadığım çocukmuşum gibi davranabildim. Gerçek hayatta kaçış hala yıllarca uzakken, kaçış dünyalarıyla çevrili güvenli limanım oldu."

Şöminede ateş patladı ve sesi aramızdaki sessizliği doldurdu. Bu kadar çok konuşmak istememiştım, ama sözler itiraf gibi ağızımdan çıkıverdi.

Sonunda ona baktığımda, kıpırdamamıştı. Gözleri beni takip ediyordu, okunamazdı, ama çenesinde bir gerginlik vardı, sessiz bir kısıtlama, bana bir şey sakladığını söylüyordu.

"Hiç kaçmaya çalıştın mı?" diye sordu aniden. Sesi alaycı değildi, sadece meraklıydı. Küçük, pişman bir gülümseme attım.

"Sayamayacağım kadar çok kez. Hiç uzaklara gidemedim. Sanırım sadece, başarılı olamasam bile, ayrılma kararını vermenin nasıl bir his olduğunu bilmek istedim." Beni uzun bir süre inceledi, sonra şöyle dedi:

"Sen sandığından daha güçlüsün, biliyor musun?" Hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunun seni yıkmasına izin vermedin," dedi basitçe.

"Çoğu kişi acı çekmiş olurdu, ama sen çekmedin. Diğerlerinin sadece gölge gördüğü yerde sen hala ışık görüyorsun." Engellemeden yanaklarımın kızardığını hissettim. Onun övgülerini nadiren duyardım, hatta tehlikeli bile bulurdum, çünkü her zaman çok dürüst gelen bir şeylerle iç içe geçmişti.

"Bunun güç mü olduğunu bilmiyorum... Belki de sadece inkâr etmektir." diye sessizce söyledim.

"Sanmıyorum. Anıları gömebilirsin, Nessa, ama bu hayatta başımıza gelen her şey bizi şekillendirir ve bu da bir seçim getirir."

"Bir seçim mi?"

"O anıların seni nasıl şekillendireceğini her zaman sen seçebilirsin. Birçoğu pes eder ve kendini acıma duygusuna kapılır... ama *sen* öyle *yapmadın*. Şiddet veya travmanın dikte ettiği bir hayat değil, istediğin hayat için daha çok mücadele etmeyi seçtin. Kendi hikayenin kahramanı oldun." Bu sözler karşısında gözyaşlarım akmaya başladı. Elini uzattı ve en nazik dokunuşuyla gözyaşlarımı sildi.

"Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü... çünkü bu, bana şimdiye kadar söylenen en güzel şey." Bunun üzerine bana yumuşak ve şefkatli bir bakış attı, başını salladı ve sessizce teşekkürlerimi kabul etti.

"Peki ya sen?" diye sordum, o bir adım geri çekilip elini yüzümden indirirken.

"Hiç böyle bir yerin oldu mu, saklanabileceğin bir yer?"

O donakaldı. Soru, kırılgan bir iplik gibi aramızda asılı kaldı ve ben onu sorduğuma anında pişman oldum. Gözleri karardı, yumuşaklığı kayboldu, yerine anlaşılmaz bir şey geldi.

"Ben saklanmam," dedi sonunda, sesi alçaktı.

"*Artık saklanmıyorum.*" Sesinde öfke yoktu, daha soğuk, daha kesin bir şey vardı. Daha fazla soru sormak, o duvarı biraz açıp altında ne olduğunu görmek istedim, ama ona bir bakış attığımda, kapıyı çoktan kapattığını anladım.

Ateşin ışığı aramızda titriyordu, sıcaklığı birdenbire uzaklaşmıştı. Orada olmayan soğuğa karşı kollarımı kavuşturdum ve bakışlarımı kitaplara çevirerek başlıklarını okuyormuş gibi yaptım. Ama yine de onun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, ağır ve araştırıcı, sanki mesafesini korumakla yaklaşmak arasında kalmış gibiydi. Ve aynı sessiz gerginlik, gök gürültüsü bu kez daha yakın bir yerde patladığında da bizi takip etti ve o pencereye döndü, sesi daha da alçaldı.

"Biraz dinlen, Nessa. Fırtına sonsuza kadar sürmeyecek."

Ona nasıl bu kadar emin olabildiğini sormak istedim, ama başımı kaldırdığımda, o çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Beni sadece yağmur, ateş ve sesinin yankısıyla baş başa bırakmaya hazırdı. Ve içimdeki bir yerlerde, fırtınanın bitmesini istemediğimi fark ettim.

Bu yüzden onu takip ettim.

Aptalca olsa da, kendimi tutamadım. Onun varlığını arzuluyordum ve o da... içinden bir şey benimkini istiyordu.

Her zamanki gibi beni odama kadar geçirdi, aramızdaki sessizlik söylenmemiş sözlerle doluydu. Koridorun sonuna vardığımızda, duvarların gölgelerini yakacak kadar parlak bir şimşek çaktı. Ardından gelen gök gürültüsü o kadar şiddetliydi ki pencereler sallandı ve kendimi durduramadan boğazımdan bir çığlık çıktı.

Bir saniye sonra, kendimi onun kollarında buldum.

Bu planlı bir şey değildi. Bilinçli bir hareket bile değildi. Bir an önce geri çekiliyordum, bir an sonra ona yapışmıştım, parmaklarım onun nemli ceketinin kumaşını sıkıca kavırıyordu, yanağım göğsüne değiyordu. Nefesinin sertçe alıp verişini hissedebiliyordum, gök gürültüsü hâlâ zayıf bir şekilde yankılanıyordu.

Beni itip itmeyeceğine ya da kendine çekip çekmeyeceğine karar verememiş gibi sertleşti. Ama başımı geriye eğip ona baktığımda, o tereddüt kırıldı.

"Sana söyledim, bana öyle bakmamalısın," diye tekrar uyardı, sesi derin, alçak, neredeyse kaba.

"*Neden?*" diye fısıldadım, nefes nefese. Gözleri karardı, arkalarındaki hafif parıltı gölgede yakalanan şimşek gibi titriyordu.

"Nedenini biliyorsun." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, sözlerini zar zor duyabiliyordum, ama yine de başımı salladım. O anda yeter artık dedim. Artık o duvarları tamamen yıkmanın zamanı gelmişti.

"Peki ya sana başka türlü bakmak istemiyorsam?" Bu kadar yeterliydi.

Hızlı bir hareketle beni duvara yapıştırdı, elleri başımın iki yanına dayandı, aramızdaki hava kayboldu. Gözleri benimkileri aradı, vahşi, aç, işkence görmüş gibi, sanki hareket etmemek, kırılmamak için kendi her parçasıyla savaşıyormuş gibi.

"Burada tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye uyardı, sesi kaba ipek gibiydi, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken nefesi dudaklarımda sıcak bir şekilde hissediliyordu.

"O zaman sen neden de oynuyorsun?" diye sordum, bu sorum onu gülümsetmeden önce bana "Çünkü

"Çünkü kötü adam olmadan kahraman olamazsın." Titremeyi hissedebiliyordum. onu saran duygu. Kısıtlama ve arzu acımasız bir savaşa girdi, sonra biri diğerine boyun eğdi, elleri belime kaydı ve beni kendine çekti.

"Demek sen kötü adamsın?" diye sordum, ama o sanki bizim hakkımızdaki en bariz gerçeği gözden kaçırmışım gibi hafifçe alaycı bir şekilde güldü. Daha önce hiç görmediğim bir gerçek. Bana söylediğinde ortaya çıkardığı bir gerçek.

"Hayır, Nessa..."

"...Sen benimsin."

PARÇALAYAN ÇIĞLIKLAR

Beni kötü adam olarak ilan etmesi mi, yoksa beni öpmek üzere olması mı daha şok ediciydi, bilemedim. Sözleri ve eylemleri birbirine karışıp bulanıklaştıkça zihnim tam bir kargaşaya sürüklendi. Ancak, aramızdaki o engeli nihayet aşamadan önce,

bir çığlık havayı parçaladı.

Ve bu sefer... benim değildi.

Hayır, evin derinliklerinden geliyordu, uzak, yankılanan ve *kesinlikle insana* ait bir ses.

Nefes nefese, az kalsın olacaklara şaşkınlık içinde ayrıldık ve ikimiz de sesin geldiği yöne döndük. Ardından gelen sessizlik boğucuydu, korku ve az önce yaptığımız şeyin soluk hayaletiyle doluydu.

"O neydi?" diye sordum, sesim titriyordu.

Hemen cevap vermedi. Çenesi gergindi, gözleri gölgeli. Sonunda konuştuğunda, sesi yine soğuktu, duvar yerine oturmuştu.

"İşte bu yüzden bunu yapmamalıyım." Acı dolu bir nefes aldım.

"Neden?" diye sordum, sözcüklerim istemediğim kadar keskin çıktı. Gitmekle bana gerçeği söylemek arasında kalmış gibi tereddüt etti. Dönüp gitmek için hareket ettiğinde, kolunu tutup onu durdurdum.

"Söyle bana? Bilmeye hakkım var," dedim, sesim daha acil bir tona büründü. Elimin kolunu tuttuğu yere baktı, sonra tekrar bana, yüzünde karışık bir ifadeyle. Sanki öfke, suçluluk ve özlem gözlerinde savaşıyor gibiydi.

"Neden yanlış olduğunu bilmek mi istiyorsun?" dedi, sesi alçaktı.

"Çünkü intikam daha önemli." Sözleri içimi delip geçerken nefesim kesildi. Elim düştü ve sırtım kapıya çarpına kadar geriye doğru sendeledim.

"Sen... bunu kastetmedin." Kekeledim ve bakışları sertleşmeden önce en ufak bir suçluluk belirtisi gördüm, ama altında parıldayan acıyı görebiliyordum.

"O zaman sen sadece bir kötü *adam* değilsin... *aynı zamanda bir aptalsın.*"

Bundan sonra, aniden

dönüp gitti ve beraberinde bir şeyi de götürdü.

Sanki kalbimin bir parçası ve tüm umudum gibi.

Uyku gelmediğinde şaşırmadım.

Gözlerimi her kapattığımda, onu arzulamama neden olan dokunuşunun hayaleti hissediyordum. Onun acımasız sözlerinin verdiği acı, onun öpücüğünün tadını bilmediğim için mutlu olmama neden oluyordu. Kalbim hala her saniyesinin ritmine göre atıyordu. Her kalp atışı, olanları... ya da olabilecekleri hatırlatıyordu.

Ve sonra o ılgılık geldi, sanki yaptığımız şeyin yanlış olduğunu ona hatırlatan rahatsız edici bir hatırlatma gibi. Ya da en azından... *onun için yanlış olduğunu.*

Çünkü benim için doğru gelmişti.

Gerçek gibi gelmişti.

Buraya geldiğimden beri, doğru olan ile yanlış olan arasında sürekli bir savaşın içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Hissetmem gereken ile hissetmekten kendimi alamadığım arasında. O bana bir kez itiraf etmişti, orada bir şey olduğunu, inkar edemeyeceği bir şey olduğunu kabul etmişti. Ve şimdi, o gerçeklerden kaçıyor mu yoksa intikamının daha önemli olduğuna kendini mi ikna ediyordu, bilmiyordum.

Tek bildiğim, artık kendi itirafımdan kaçamayacağımdı.

Ona aşık oluyordum.

Tüm mantığa, tüm uyarılara, bildiğimi sandığım her şeye rağmen. Ne zaman başladığını, nasıl olduğunu bilmiyordum. Artık sadece oradaydı, göğsümün derinliklerine yerleşmiş, görmezden gelinemeyecek tehlikeli bir gerçek.

Mantığa aykırı bir şekilde ona çekildiğimi hissettim, bu yakınlık beni rahatlatmış kadar korkuttu da. Onun acısında benim acıma hitap eden bir şey vardı, onun ıstırasında benim anlayabildiğim bir şey vardı. Ve onun hikayesinin, onun anlattıklarından daha fazlası olduğunu biliyordum.

Haçerden daha fazlası.

Basit bir intikamdan daha fazlası.

Bir parçam... belki de aptalca olan parçam... aralarındaki uçurumu benim kapatabileceğime inanıyordu. Onu ve kardeşlerini bir şekilde yeniden bir araya getirebileceğime inanıyordu. Nefret ve affetme arasındaki uçurumu kapatabileceğime inanıyordu.

Ama suçluluk duygusu da beni kemiriyordu. Ona karşı hissettiklerimden dolayı suçluluk duyuyordum.

Zaten sevdiğim adamların düşmanına nasıl aşık olabiliyordum? Onun kardeşlerine. Beni korumak için her şeyi riske atanlara. Onu, kendisinin iddia ettiği gibi bir canavar olarak görececek olanlara.

Ama ya yanılıyorlarsa?

Ya herkes yanılıyorsa?

Ya tüm bunların gerçek kötü adamı bir kişi değil de, gurur ve acıdan kaynaklanan bir yanlış anlaşılma ise? Victor ve Tal'ı sevdiğimi biliyordum. Ve bu aşk neredeyse hiç çaba gerektirmeden gelmişti, soğuktan sonra sıcağa girer gibi. Aramızda olan onca şeye, yaşadığım onca dehşete rağmen, onlara olan aşkım basit, hatta saf hissettiriyordu.

Ama Vas ile... hiçbir şey basit değildi.

Aramızdaki her bakış, her kelime, her nefes bir mücadeleydi. Sanki kendi içinde bir savaş veriyordu. Bana her baktığında bunu görebiliyordum, sanki bana uzanmak ve aynı anda kendini durdurmak istiyor gibiydi. Kör değildim. Ne kadar inkar etse de bir şeyler hissettiğini biliyordum. Ama bir şey onu engelliyordu. Daha derin, daha karanlık bir şey ve bunun koridorlarda yankılanan çığlıkla bir ilgisi olduğu düşüncesini kafamdan atamıyordum.

İntikam planında tek parça ben miydim?

Onun sır ağında başka biri daha mı vardı?

Ona ulaştığımı, maskenin altındaki adamı gördüğümü her düşündüğümde, bir adım ileri, iki adım geri atmış gibiydim. Onu anlamaya başladığım anda, beni yine dışlıyordu.

Yine de, şimdi bile, bir parçam Victor ve Tal'ın dışarıda bir yerlerde, beni bulmak için çaresizce aradıklarını biliyordu. Beni kimin kaçırdığını biliyorlar mıydı acaba? Vas onlara kimliğini açıklamış mıydı? Öfkelerini, kederlerini, kalp kırıklıklarını hayal ettim. Lanetli aşklarını... sadece benim için gerçek olan bir aşkı.

Yine de, utanç verici bir şekilde, kurtarılmaya hazır olduğumdan emin değildim.

Çünkü her şeye rağmen, tüm tehlike ve kargaşaya rağmen, bir parçam onu terk etmek istemiyordu. Henüz değil. Aramızdaki her kelime, her bakış, her kırılğan bağ, benim bulmamam gereken değerli bir şey gibi hissettirirken değil.

Ama bu geceden sonra, kurtarılacak bir şey kalacağından emin değildim.

Sanki sonunda benden vazgeçmiş gibi hissettim.

Çünkü o çığlık, evin sessizliğini ipek gibi kesen bir bıçak gibi yırttığı anda, sanki aklını başına toplamış gibiydi. O kadar ürpertici bir sesdi ki, şimdi bile zihnimde yankılanıyor. Açıklama yapmadı.

beni dışarıda bırakmış, nefes nefese ve kafası karışık bir şekilde orada durmamı sağlamıştı, kafamda sadece sorular dolaşıyordu.

Kim çığlık atmıştı?

Neden bu kadar... *insan gibi* gelmişti?

Dışarıdaki fırtına dinmemişti. Yağmur pencerelere vuruyordu ve rüzgâr, içeri girmeyi isteyen eski bir ruh gibi çatlaklardan uğulduyordu. Ama fırtınanın öfkesi altında bile, onları duyduğuma yemin edebilirim. Rüzgârla gelen zayıf çığlıklar, hayal edilemeyecek kadar kederli ve gerçekçiydi.

Orada yatarken, yatağımın üzerindeki süslü gölgeliği seyrediyordum, şimşeklerin parlaması odaya kısa süreli bir ışık saçıyordu. Her gölge hareket ediyor gibiydi, eski malikanenin her gıcirtısı keşfetmek istediğim bir sır fısıldıyordu, sanki beni onu aramaya zorluyordu.

Battaniyeleri daha sıkı çektim, sabit kalmaya, sabahın cevapları getirmesini beklemeye karar verdim. Ama orada ne kadar uzun süre yatarsam, düşüncelerim o kadar yüksek sesle yankılanıyordu.

O çığlık.

O saf ıstırap dolu ses.

Belki de kısa bir süre önce benim dudaklarımdan çıkmış olabilecek aynı ses. İç geçirdim ve battaniyeleri kenara iterek bacaklarımı yataktan dışarı salladım. Ayak parmaklarım soğuk zemine değdi ve bu soğukluk beni gerçeğe geri döndürdü. Bir an tereddüt ettikten sonra bir çift çorap giyip lambayı uzandım. Sıcak ışık odaya yayıldı, yumuşak ve altın rengi, hiç hissetmediğim bir rahatlık hissi uyandırdı.

Artık rol yapmanın bir anlamı yoktu. Öğrenene kadar uyuyamayacaktım. Odayı geçip kapıyı açtığımda sessizlik etrafımı sardı. Kapı kolu parmaklarımın altında soğuktu, eski menteşeler protesto edercesine gıcırdadığında içimi hafif bir titreme kapladı. Koridor loş bir şekilde aydınlatılmıştı, duvar lambaları sönük, ölmekte olan alevlerle titriyordu ve uzun koridoru bronz ve gölge tonlarına büründürüyordu.

Dışarı çıktım.

Burada hava daha soğuk, daha ağırdı. Nemden dolayı pijama üstüm cildime yapışmıştı ve hareket ederken kollarımı kendime doladım. Her adımımı dikkatli atıyordum, çoraplı ayaklarımın yumuşak tabanları altımdaki eski halının içinde kayboluyordu.

Onun gölgelerin içinden çıkmasını, karanlık silüetinin beni her zaman sersemleten o sessiz yoğunlukla ortaya çıkmasını bekliyordum. Ama hiçbir şey yoktu. Ses yoktu, hareket yoktu, sadece dışarıdaki fırtınanın düşük uğultusu ve kulaklarımda kalbimin yumuşak atışları vardı.

Yutkundum ve kimseye fısıldadım

"O çığlık da neydi?" Sözler, bana bıraktığı her şey gibi, cevapsız kalarak sessizliğe karıştı. Önümdeki vitray pencerelerden yine şimşek çaktı ve koridoru bir anlığına kırmızı, altın ve mavi renklerin parçalanmış tonlarıyla doldurdu. Ardından gök gürültüsü geldi ve

duvarları sarsarak beni bir kez daha titretti.

Kollarımı kendime doğru sıktım ve bir adım öne çıktım.

O ses ne olursa olsun, bu evin sakladığı gizemler ne olursa olsun, bilmem gerekiyordu. Çünkü öğrenene kadar, hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin olamıyordum. Dışarıdaki fırtına mı, yoksa o adam rüyalarımın zorla girdiğinde farkında olmadan içine girdiğim fırtına mı?

Malikâne, gölgeler ve fısıltılardan oluşan bir labirentti. Her koridor aynı görünüyordu, altın çerçevelerden aşağıya bakan unutulmuş ataların portreleriyle süslenmiş, boyalı gözleri şimşeklerin kısa parlamalarında parılıyordu. Ne kadar derine gidersem, hava o kadar ağırlaşıyor gibiydi, sanki evin kendisi benim çok uzağa gitmemi istemiyordu.

Ama merak çoktan galip gelmişti.

Kendime sadece yardım etmeye çalıştığımı, belki başka birinin başının dertte olduğunu, beni kaçırdığı geceden beri onu saran gizemi kovalamadığımı söyledim. Ama bu bir yalandı.

O sesi neyin çıkardığını bilmem gerekiyordu.

Doğu kanadına doğru ilerlerken ayak seslerim yumuşak bir yankı yapıyordu. Apliklerden gelen ışık burada daha sönük ve titriyordu, sanki dışarıdaki fırtına onları söndürmeye çalışıyormuş gibi. Bilinmeyene açılan salona ulaştığımda, kararımdan emin olamadığım için durdum.

İşte buradaydı... *doğu kanadı*.

Bana asla girmememi söylediği taraf.

Bu düşünce midemi sıkıştırdı.

Onun sözlerini hatırladım, sormaktan çok emretmek istediğinde kullandığı aynı tonda söylediği o sessiz uyarıyı. Girilmesi yasak, özel, yasak olan kanat. Ve şimdi, o insanlık dışı çığlığın yankılandığı aynı kanat.

Tereddüt ettim, o söylenmemiş sınırın ağırlığı üzerimde baskı yaratıyordu, ama içimdeki bir şey, inatçı ve pervasız bir şey, beni ileriye doğru itti.

Orada olmamı istemiyorsa, bunun bir nedeni olmalıydı. Ve olan biten her şeyden sonra, bunun nedeninin beni korumak olduğunu düşünmekten emin değildim.

Havada yoğun bir toz bulutu vardı ve attığım her adımda tembelce dönüyordu. Buradaki duvarlar portrelerle değil, koyu renkli ahşap panellerle kaplıydı ve yüzeylerinde tanımadığım garip semboller oyulmuştu. Geçerken parmak uçlarımla bir tanesine dokundum ve oyuklarını izledim. Pürüzsüzdü, dokunmaktan aşınmıştı, sanki benden önce biri bunu yapmış gibi.

Arkamda hafif bir gıcırta duyuldu.

Nefesim kesilerek döndüm, ama orada hiçbir şey yoktu. Sadece zeminde uzun ve derin gölgeler vardı, bir sonraki şimşek çakışıyla eğilip kayıyorlardı. Kendime bunun sadece evin, sadece rüzgârın etkisi olduğunu söylemeye çalıştım, ama nabzım yavaşlamadı.

Koridorun sonundaki kapı hafifçe aralıktı, içinden çok zayıf bir ışık sızıyordu.

O olmalıydı.

Her içgüdüme bana geri dönmemi, yatağıma gidip odamdan hiç çıkmamış gibi davranmamı haykırıyordu, ama o kapının çekiciliği mantığımdan daha güçlüydü. Ona doğru ilerledim, her adım bir öncekinden daha yumuşaktı, ta ki kapının önünde durana kadar.

Işık içeriden geliyordu, titriyordu, hafif altın rengindeydi ve bir an için bir hareket duyduğumu sandım. Bir fısıltı. Bir nefes.

Elimi kapıya dayadım, tereddüt ettim. "Merhaba?"

Sesim zar zor duyuluyordu.

Cevap yoktu, sadece sessizlik vardı. Sonra, sanki hava değişiyormuş gibi, duyularımın sınırında bir şey hissettim. Doğal olmayan bir soğukluk, sanki gölgeler hareket etmeye başlamış gibi. Ve sonra ses tekrar geldi. Bu sefer çılgılık değildi, düşük, titrek bir hıçkırık.

Kapının arkasından geliyordu.

Kalbim boğazıma kadar çıktı ve kendimi durduramadan kapıyı ittim.

Menteşeler hafifçe gıcırdadı ve oda mum ışığının titremesiyle ortaya çıktı. Beklediğim gibi değildi. Bir ritüel odası ya da yasak bir çalışma odası değil, sessizliğin hakim olduğu geniş ve ağır bir yatak odasıydı. Burada da hava tuhaftı. Tuhaf bir sessizlik vardı.

Ay ışığı yüksek pencerelerden zayıf bir şekilde süzülüyordu, ışığı havada tembelce süzülen tozun üzerinde parıltıyordu. Büyük bir dört direkli yatak odayı domine ediyordu, koyu renkli perdeleri sıkıca kapatılmıştı, içinde ne olduğunu gizliyordu.

O anda duydum.

Islak, gırgırlayan bir ses, alçak ve ritmik, sanki biri içiyormuş ya da daha kötüsü... *besleniyormuş* gibi. Ses midemi bulandırdı, her yudum sessizliği yankıladı, ama yine de kendimi bir adım daha yaklaştırmaktan alıkoymadım. Merak korkuyla mücadele etti ve korku yenik düştü.

Yatağın kenarına ulaştım, titreyen parmaklarım ağır perdenin birkaç santim uzağında duruyordu. Nefes alıp fısıldarken kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarpıyordu.

"Merhaba?"

Cevap yoktu. Sadece aynı ses vardı.

Yutkundum ve öne uzanarak perdeyi çektim. Ama perdeyi kenara çekemedim, karanlıktan bir el uzandı ve benim elimi demir gibi sıkıca kavradı.

Nefesim kesildi, dönüp donakaldım. Oydı.

Vas.

Ama benim tanıdığım hali değildi, stoik kontrol maskesi ya da isteksiz koruyucu hali de değildi. Maskesi yoktu ve ilk kez

zaman, onun gerçekte ne olduğunu tam olarak anladım. Karanlık sadece onun etrafında değildi.

O kendisiydi!

Yüzünün bir tarafına canlı bir gölge gibi yayılmıştı, yüz hatlarını yarı yarıya örtüyor, yarı yarıya da altındaki adamı ortaya çıkarıyordu. Gözleri insanlık dışı, ham ve aç bir şeyle yanıyordu ve bir an nefes alamadım.

Sonra çığlık attım.

Elimi kurtardım, boğazımdan onun adı çıkarken geriye doğru sendeledim, ama başka bir kelime daha söyleyemeden, odayı bir kahkaha doldurdu.

Tiz, soğuk ve acımasız.

Tanıdığım bir ses.

Cadının kahkahası.

Deliliğin ses haline gelmiş hali gibi havada dans etti ve mum ışığı şiddetle titreyerek duvarlara korkunç şekiller yansıttı. Hava tamamen durgun olmasına rağmen, mum ışığı sanki bir nefesle rahatsız edilmiş gibi titriyordu.

Ve sonra, hemen yanımda, iblis sessizliği bozdu.

"Buraya gelmemeni söylemiştim."

"Ben... ben..." Bu sefer gözleri kıpkırmızı parlamaya başladığında, son bir uyarıda bulunurken, soğuk ve sert bir korkuyla kekeledim...

"Koş, küçük kan tavşanı."

GÜRÜLTÜ DURDUĞUNDA

İran.

Benden çıkan ses insan sesi bile değildi. Bir şeyin kırılma sesiydi. Umut etmeye cesaret eden ve şimdi aptallığının bedelini ödeyen bir şeyin.

Çoraplı ayaklarım soğuk zemine vurarak odadan kaçtım, duvarlar üzerime çöküyordu, mum ışığının titremesi yan görüşümde pençeler gibi uzanıyordu. Sesi adımları çağırırdı ama durmadım. Durabilirdim. O kahkahanın yankısı, *cadının kahkahası*, hala kulaklarımda çınlıyordu, deliliğin çılgılığı gibi zihnimi yakıyordu.

O söylemişti, değil mi? Bir canavar olduğunu. Uzak durmam gerektiğini.

Ama ben dinlememiştim.

O maskenin arkasında saklanan nezaketi, insanlığı görmüştüm ve bunun bir anlamı olduğuna inanacak kadar naftim. Onun daha fazlası olduğuna. İçinde hala iyi bir şeyler kaldığına.

Yanılmışım.

Her konuda yanılmışım.

Karanlık koridorda sendeleyerek ilerledim, nefesim düzensizce kesik kesik geliyordu. Yıldırım çaktı, koridoru kısa süreli beyaz ışık patlamalarıyla doldurdu ve bir anlığına onun gölgesini gördüm. Biri uzak uçta hakimiyetle duruyordu, uzun boylu ve hareketsiz, yüzü onun hakimiyetindeki karanlıkta yarı yarıya kaybolmuştu. Onu cehennemin hastalığı gibi tüketen şey.

Dönüp daha hızlı koşarken boğazımdan bir hıçkırık çıktı.

Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece oradan çıkmam gerektiğini biliyordum. Ondan uzaklaşmak için. Bu evden ve içinde hapsolmuş korkunç şeylerden uzaklaşmak için.

Büyük merdivene ulaştığımda, neredeyse kayıyordum, kendimi dengelemek için korkuluğa tutundum. Gök gürültüsü çatının üzerinde çaktı, pencereleri salladı ve avizeleri çınlattı, sanki dışarıdaki fırtına evi parçalamak isteyen canlı bir şey haline gelmişti.

Bir şekilde doğru geliyordu.

Canavarların evi yıkılmayı hak etmişti.

Ana salondan koşarak geçip ağır ön kapıları açarken hiç düşünmedim bile. Soğuk gece bir duvar gibi üzerime çöktü ve yağmur, pijamalarımın ince kumaşını anında ıslattı. Rüzgâr, toprak ve şimşek kokusunu da beraberinde getirerek uluyordu ve bir an için, nefes nefese, merdivenlerin ötesindeki vahşi karanlığa bakarak öylece durdum.

Özgürlük orada bir yerde beni bekliyordu. Ya da ölüm. Hangisi olduğu umurumda değildi. Fırtınanın içine doğru sendeleyerek ilerledim; şiddetli yağmurdan yüzümü korumak için kollarımı kendime doladım. Malikanenin ötesindeki dünya sis ve karanlıkla kaplıydı, ama onun söylediklerini hatırladım. Hizmetçi, arazideki kendi evinde yaşıyordu.

Onu bulabilirsem.

O beni bulmadan ona ulaşabilirsem.

Arazi önümde sonsuz bir şekilde uzanıyordu, ama yine de koştum, ıslak saçlarım yüzüme yapışmış, ayaklarım kaygan parke taşlarında kayıyordu. Fırtına, kalbimin çılgın atışları ve yağmurun sesinden başka her sesi yutmuştu.

Geriye bakmaya cesaret edemedim.

Çünkü bakarsam, onun kapıda durduğunu göreceğimden korkuyordum. Yüzü yarı gölgede, yarı alevler içinde, koşuşumu izliyordu, onun ulaşamayacağı bir yere kaçamayacağımı biliyordu.

Bu yüzden koşmaya devam ettim. Fırtınada, karanlıkta, rüzgarda fısıldayan çılgınlıkta. Tek düşünebildiğim, onu bulmam gerektiğiydi. Beni görünce çok şaşırmış gibi bakan, nazik gözlü kadın. O evde, onun gölgesinden etkilenmemiş bir ruhu olan tek kişi.

Lütfen, diye sessizce yalvardım,
gerçek ol. Fırtına sonsuz gibi
görünüyordu.

Rüzgâr saçlarımı pençeliyor, yüzüme çarpıyordu; yağmur ise her şeyi gümüş ve gölgeyle bulanıklaştırıyordu. O kadar güzel görünen topraklar...

Gün ışığında güzel görünen manzara artık sonsuz ve soğuk geliyordu, çitler nöbetçiler gibi duruyor, ağaçlar sanki uyarılar fısıldıyormuşçasına eğilmişti.

Birkaç metre ötesini zar zor görebiliyordum, ama sonra, yağmur perdesinin arkasından, uzakta zayıf bir ışık parladı.

Bir ışık.

Umut.

Küçük, altın rengi, karanlığa karşı titreyen, tek bir mumun karanlıkla savaşıyor alevi gibiydi. Yarı koşarak, yarı kendimi sürükleyerek, bacaklarıma yapışan çamur ve uzun çimlerin içinden ona doğru sendeledim. Her nefes alışımda ciğerlerim yanıyordu, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, yerinden çıkacak sandım.

Sonunda küçük taş kulübeye vardığımda, neredeyse gerçek olduğuna inanmadım. Pencereyi uzaktan gördüğüm aynı yumuşak ışıkla parlıyordu ve bacadan hafif bir duman yükseliyordu, soğuk geceye karşı sıcak ve ev gibi.

Merdivenleri çıktım ve bir an tereddüt ettikten sonra titrek ellerimle kapıyı yumrukladım.

"Merhaba! Kimse var mı?" diye bağırdım, sesim fırtınanın gürültüsünde neredeyse boğuluyordu.

"Lütfen, benim, Vanessa. Yardıma ihtiyacım var, lütfen!" Kapı, içerideki loş ışığın eşige yayılmasına yetecek kadar az açıldı. Kapı daha fazla açılmadan önce, tek bir ihtiyatlı göz dışarıya baktı ve akşam yemeğinde tanıştığım yaşlı kadın ortaya çıktı. Gri saçları başörtüsünün altına gizlenmişti, çizgili yüzü solgun ve şaşkındı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı ve beni içeriye davet etti.

"Çocuğum, sırlıslık olmuştun. Burada ne yapıyorsun?" Onun yanından geçip sıcaklığın içine girdim, şöminede çıtırdayan ateş, tüm kulübeyi yumuşak kehribar rengi bir ışıkla aydınlatıyordu. Çay ve pişmiş ekmek kokusu havada asılı kalmıştı ve bir an için kendimi güvende hissettim.

"Çıkmak zorundaydım," dedim, sesim titriyordu.

"Bir şey oldu. Gördüm... Doğu kanadında bir şey gördüm." Yüzü bembeyaz oldu.

"Oraya mı girdin?" Sesi gergin, neredeyse dehşete kapılmış gibiydi. Dişlerim takırdayarak başımı salladım.

"İsteyerek yapmadım. Bir şey duydum, biri... Sanki..."

Ama cümlemi bitiremeden, ellerimi tuttu, sıkıca kavradı, kendi elleri de titriyordu.

"Beni dikkatlice dinle," dedi, sesi alçak ve korku dolu.

"Bir daha o yere asla yaklaşmamalısın. Anladın mı? *Asla.*" Gözleri, sanki her an onun ortaya çıkmasını beklermişçesine kapıya kaydı.

"Bilmiyordum," diye fısıldadım.

"Sadece yardım etmek istedim. Bir ses duydum. Birisi... sanki..." Söylemek istemedim. Ama biliyordum. Görmeden biliyordum. Dehşet dolu çılgılık. Acı dolu inlemeler. Ve sonra da şapırtı sesi. Tanrım, o ses!

Bir vampirin ölüm sesi.

Bunun üzerine, yüzündeki ifade bozuldu ve gözlerinde bir şey parladı. Suçluluk. Ya da belki de üzüntü.

"O evin o bölümünde kötülükten başka bir şey yok," diye itiraf etti sessizce, sanki orada çalışmak ruhunu şeytana satmak gibiyseymiş gibi. Dışarıdaki fırtınayla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti içimi kapladı.

"Kötülükten neyi kastediyorsun?" diye sordum, cevabının karanlık şüphelerimi daha da güçlendireceğini bilerek. Ama cevap veremedi, verandada ağır ayak sesleri duyuldu. Elleri ellerimden düştü. Yüzü tüm rengini kaybetti.

"*Olamaz,*" diye fısıldadı.

Kapı açıldı ve duvara çarptı. Ve aniden, karşımda duruyordu... *şeytanın ta kendisi.*

Hayata gelmiş bir gölge gibi çerçeveyi doldurdu. Yağmur, maskesiz yüzünden akıyordu, gömleği göğsüne yapışmıştı ve koyu renkli saçları, yıpranmış yüzünün kenarlarına yapışan ıslak tutamlar halinde damlıyordu. Arkasında şimşek çaktı, beyaz ateşle silüetini çizdi ve bir an için fırtınanın onu ortaya çıkardığını düşündüm.

Vasileios.

Hizmetçisi nefesini tuttu, elleri ağzına gitti.

"Efendim... Lütfen... Buraya korkmuş bir halde geldi, ihtiyacı vardı..." diye kekeledi.

"*Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum!*" diye öfkeyle bağırdı, keskin ses tonuyla kadının sözlerini keserek.

"Lütfen, lordum, o sadece masum bir kız... Söz vermiştiniz..." Hizmetçinin yalvarışı başımı ona çevirmeme neden oldu, kafamda derin bir kafa karışıklığı oluştu. Sözleri keskin ve akıldan çıkmayan bir şekilde yankılandı, sorusu dilimde yanıyordu... Hangi sözden bahsediyordu?

"Yeter!" Tehlikeli bir şekilde bağırdı ve onu geriye doğru sendeletti.

O tek kelimenin gücü onu susturdu. Nefesimi tuttum, ona baktığımda hafifçe sallandığını gördüm, sanki iradesi bedeninden çekiliyormuş gibi gözlerini kırpyordu. Ona uzandım, içimde korku kıvrılıyordu.

"Ona ne yapıyorsun?!" diye bağırdım, ama cevap vermedi. Gözleri hafifçe parlıyordu, arkalarında karanlık, değişken bir ışık yanıyordu. Sözleri yavaş ve dikkatliydi.

"Uyu, Bayan Ashcroft," dedi yumuşak, neredeyse nazik bir sesle, bana ilk kez bu nazik bayanın adını hediye ederek.

"Ve uyandığında, bunların hiçbirini hatırlamayacaksın." Dudakları itiraz edercesine açıldı, ama sesi çıkmadı. Bunun yerine, vücudu gevşedi, gözleri kapandı. Adam öne adım attı ve düşmeden hemen önce onu yakaladı. Çok hızlı hareket etti. Tek hissettiğim, onu ateşin yanındaki sandalyeye nazikçe indirmeden önce, görünmeden yanımdan geçerkenki nefesinin esintisiydi. Bu hareket şefkatli olmalıydı. Bunun yerine, beni iliklerime kadar ürpertti.

"Ona ne yaptın?!" diye bağırdım, geri adım atarak.

"Onu korudum," diye soğuk bir şekilde cevap verdi.

"Benden. Senden. Onun bilmemesi gereken şeylerden." Sonra bana döndü ve bir saniye sonra eli bileğimi kavradı. Beni açık kapıya doğru çekerken elinin sıkılığı hiç gevşemedi.

Fırtınanın içine.

"Bırak beni!" diye bağırdım, direnerek, topuklarımı ahşap zemine dayadım.

"Bunu yapamazsın!" diye tekrar bağırdım, ama o durmadı. Beni yağmurun içine sürükledi, kapı arkamızda çarparak kapandı, sesi gök gürültüsünün uğultusunda kayboldu. Sağanak yağmur bizi tamamen yuttu, soğuk ve acımasızdı, zaten sıırıslık olan cildimi saniyeler içinde ıslattı.

Onun tutuşundan kurtulmak için kıvrıldım, kolumu çekip kurtardım ve koştum.

Ayaklarımın altındaki çamur kaygandı, avluda koşarken rüzgâr giysilerimi yırtıyordu, kalbim fırtınadan daha yüksek sesle çarpıyordu. Ama çok uzağa gidemedim. Eli beni tekrar yakaladı, geri döndürdü ve ona bakmaya zorladı.

"Dur!" diye bağırdı, sesi kaba ve sert bir şekilde. Göğsü hızla inip kalkıyordu, nefes alış benimki kadar düzensizdi.

"Bırak beni... Beni böyle kontrol edemezsin... Ben senin... senin değilim... senin..." diye bağırdım, sesim titreyerek boğuk bir hırıltıya dönüştü.

"Nessa," dedi. Adım, derin ve ham bir itiraf gibi dudaklarından döküldü.

Donakaldım.

Söyleyişindeki bir şey kaosu, korkumu, bildiğimi sandığım her şeyi yıktı. Yüzünün yarısını kaplayan karanlık, damarlarını dolduran gölgeler gibi derisinin altında hareket ediyordu. Gözlerindeki gümüş parıltı bana doğru daraldı.

"Neden beni bırakmıyorsun?" diye yalvardım, gözyaşlarım akarken.

"Çünkü sen benimdin," dedi, ben de başımı sallayıp onu düzelttim.

"Sen benim esirim, demek istiyorsun!" diye bağırdım,

"Senin tutsağın demek istedim!" diye bağırdım, hala bileğimi tutan parmaklarından kolumu kurtarmaya çalışarak

ama o beni daha da sıkı tuttu, karşı koymam imkansız bir güç haline geldi. Sonra başını salladı, sesimdeki öfkeyi görmezden gelerek bana şöyle dedi

"Hayır, ama sen benim ruhumun tutsağısın çünkü... *Sen. Benim.!*" O kararlı bir şekilde söyledi ve ben nefesimi tutarken, bu onun iddiasını doğrulaması için bir davet haline geldi. Kolunu hızla uzattı, benim kolumu da beraberinde çekerek yana doğru uzattı, böylece ona doğru sendelemekten başka seçeneğim kalmadı. Diğer eli belimi kavradı ve her iki eli de beni kendisine sıkıca tutmak için birlikte çalıştı. Sonra, ben itiraz ya da özlem dolu bir kelime bile söyleyemeden,

beni öptü.

Ve dünya etrafımızda patladı.

Yumuşak ya da temkinli değildi. Çaresizdi. Şiddetti. İnkâr etmeye çalıştığımız her şeyin çarpışmasıydı. Elleri yüzümü buldu, çerçeveledi ve beni kendine çekti. Ve kısa, imkansız bir an için, fırtına yeryüzüne şiddetli darbelerini durdurdu. Çünkü biz, onun gücünü tüketirken, hesaba katılması gereken çok daha büyük bir güçtük.

Bu güç içimizdeydi, canlı, vahşi ve tamamen durdurulamazdı.

Öpücük her korkuyu, her sırrı, her uyarıyı yakıp kül etti.

Ta ki gök gürültüsü bile sustuğunda.

YALANLARLA LANETLENMİŞ

Sanki dünya bize boyun eğmiş, nefesini tutmuş, dudakları benimkini ele geçirirken. Yağmur tenimize yapışmış, titrek damlalar halinde aramızda akıyor, tuzlu ve çok daha tatlı bir tada sahipti. Ağzı benimkine, yıkıma varan bir açlıkla yaklaşıyordu ve ben de ona karşılık verdim, kendimi tamamen ona teslim etmekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm.

Elleri yüzümden belime kaydı ve sanki bırakırsam kutsal bir şeyi parçalayacakmış gibi beni kendine sabitledi. Aramızdaki sıcaklık, ıslak giysilerimizin birbirine değdiği yerde, parmaklarının bastırdığı yerde, nefesimin onun nefesine karşı titredığı yerde alevlendi. Kalp atışlarını hissedebiliyordum, düzenli, şiddetli, canlı ve o anda sanki bana aitmiş gibi hissettim.

Sonunda dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında, sadece alnını benim alnıma dayamak içindi, nefesi düzensizdi, sesi yağmurla ıslanmış gecede bir fısıltıdan ibaretti.

"*Hissediyor musun?*" diye sordu, sanki cevap her şeyi değiştirebilirmiş gibi. Ve hissettim.

Eski, yasak bir şeyin vahşi nabızı, derimin altında atıyordu. Bu sadece arzu değildi. Tanıma idi.

Gözlerimi açtım ve onun gözlerine baktım, karanlık orada kırık yıldız ışığı gibi parılıyordu ve ilk kez, gölgeden doğan bir yaratığı sevmenin tehlikesini anladım. Çünkü şimdi bile, fırtına nihayet dinmiş ve gece sessizliğini korurken, gerçek fırtınanın daha yeni başladığını biliyordum.

Ama o kadar derin bir an olduğu kadar, aynı zamanda her şeyin mükemmelliği bozmaya başladığı andı. Çünkü gerçeği biliyordum. Birkaç dakika önce gökyüzünü aydınlatan şimşek kadar şiddetli bir şekilde göğsüme çarptı.

O beni sevmiyordu.

Benim onu ve kardeşlerini sevdiğim gibi sevmiyordu.

Nasıl sevebilirdi ki? *Kimse beni gerçekten sevebilir miydi?*

Hepsi, inanmak için çaresizce tutunduğum bir yalandı. İki kardeşi değil, *üç kardeşi* etkileyen bir lanetten doğan bir yalan.

Artık her şey mantıklı geliyordu. Neden bu kadar isteksizdi, bu acıya karşı savaşılmaya çalışıyordu. Cadının hepsine yaptığı büyü. O, Victor ve Talon'dan daha uzun süre buna diremişti. Bu yüzden, dudakları benimkilere değdiği anda, öpücüğü kesince dünyam altüst oldu.

Bir adım geriye sendeledim, nefesim kesik kesikti, yağmur aramızda camdan bir perde gibi akıyordu. Eli bana uzandı, ama ben başımı salladım, titrek parmaklarımı dudaklarıma bastırdım, sanki ikimizin de söylemek istemediği gerçeği hala tadabiliyordum gibi.

"Yapamam... Biz... bunu yapamayız," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

O zaman bana baktı, gerçekten baktı ve orada gördüğüm şey göğsümü ağrıttı. Öfke ya da reddetme değildi. Acıydı. Kelimelere gerek kalmayacak kadar derin bir acı.

"Neden?" diye sordu yumuşak bir sesle, ama sorusu daha ham, daha karanlık bir şeyle titriyordu.

"Söyle bana, neden?" Bu sefer daha sert bir şekilde sordu. Ama sözler boğazımda takıldı. Yalan söylemek istedim. Bu durumu kolaylaştıracak herhangi bir şey söylemek istedim. Ama gerçek yine de ortaya çıktı.

"Çünkü kardeşlerin beni sevdiklerini düşünüyorlar." Sözler aramızda cam parçaları gibi düştü. Vurulmuş gibi irkildi, çenesi gerildi, gözleri gecenin karanlığında parladı. Yağmurla karışan gözyaşlarımdan bulanıklığı yüzünden zar zor görebiliyordum.

"Onlar dışarıda... Şu anda beni arıyorlar, senin ne yapmış olabileceğinden korkuyorlar. Ve senin tek istediğin intikam... ama onların fedakarlıkları yalanlar için boşa gidecek." Boğazım düğümlendi, suçlama içimden bir parça kopardı, her şey içimden dökülürken...

"Tek istediğin beni kullanarak hançeri geri almak... ve şimdi sen de onlar gibi kurban oldun... haklıydın, sanırım ben gerçekten kötü adamım." Ağladım, hıçkırıklarımla onu irkiltti. Ama o hiçbir şey söylemedi, sessizliği her kalp atışında derinleşen bir yara gibiydi.

"Üzgünüm, ama istediğini veremem. Çünkü bu gerçek değil. Hiçbiri gerçek değil."

Bakışları keskinleşti ve sesi de aynı derecede keskinleşti.

"Ne demek istiyorsun?" Zorlukla yutkundum, sözler durduramadan ağzımdan döküldü.

"Beni sevmiyorlar çünkü bunu seçtiler. Lanetlendiler. Cadı... onlara bir şey yaptı. Onlara benim kaderlerindeki kişi olduğuma inandırdı. Ama bu bir yalan. Hepsi yalan... ve şimdi bu yalan sana da bulaştı... *çünkü... o seni de lanetlemiş olmalı.*" Sesim sonunda kırıldı, vücudum titriyordu ve bunun soğukla hiçbir ilgisi yoktu.

Yavaşça başını salladı, saçlarından yağmur damlıyordu, yüzündeki ifade okunamazdı.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, reddi beni daha da ağlatıyordu. "Vas...

Özür dilerim... Ben..."

"Hayır!" dedi yine, bu sefer daha yüksek sesle, sesi yağmurun sesini bastırıyordu.

"Yanılıyorsun," diye tekrar başladı ve ben gözyaşlarımın bulanıklığı içinde kaşlarımı çattım.

"Ne... neyden bahsediyorsun?" Yaklaşarak, sanki sözleri kafasından silmeye çalışır gibi başını salladı. Elini kaldırdı, parmaklarını kıvrarak bana uzanmak ister gibi yaptı ama kendine güvenemedi.

"Yanılıyorsun," dedi tekrar, sesi şimdi daha alçaktı, sert ve ikna edici bir şekilde titriyordu.

"Biliyorum çünkü ben lanetlenmedim." Yüzümü düşürdüm, bakışlarım onun ıslak botlu ayaklarına ve çamurla kaplı sırlıslıkla çoraplarıma indi.

"Anlamıyorsun... bu senin için gerçek değil," dedim, ama parmaklarının çenemi kavradığını hissettiğimde, o baskı uygularken başımı kaldırdım.

"Senin için gerçek mi?" diye sordu, sesi kırılganlığıyla yumuşaktı. Ve artık dayanamadım, kendimi ondan çekip uzaklaştım.

"Sana bir soru sordum, Nessa, bu senin için gerçek mi?" Ses tonu sert ve cevabımı duymak için çaresizdi. Benim vermek istemediğim bir cevap, çünkü bu çok acımasızdı, benim bu berbat kaderim! Beni sevmekle lanetlenmiş üç adama aşık olmam için.

İşte o anda öfkem patladı. Ona döndüğüm anda ellerim havaya kalktı.

"Tabii ki öyleydi! Duymak istediğin bu mu? Bir gün uyanıp her şeyin bir yalan olduğunu anlayacaklarını bildiğim üç kardeşe aşık olduğumu mu? Hepiniz beni her şeyimden mahrum bıraktıktan sonra, hayatlarınıza devam edip beni boş bir kabuk olarak bırakacağınızı mı? Aşkın gerçekte ne olduğunu öğrendikten sonra bir daha asla eskisi gibi olabileceğimi mi sanıyorsun? Seni sevmenin böyle bir şey olduğunu mu? Gözlerini kapattı ve başını gökyüzüne kaldırdı, sanki gökyüzünden yağmurla lanetinin günahlarını yıkamasını diliyordu.

"Bir daha söyle," dedi ve beni şok etti.

"Ne?" diye mırıldandım, ona göz kırparak, kafamda karışıklık ve inanamama duygusu birbirine karışmıştı.

Tek bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattı, fırtına sanki onun iradesine boyun eğmiş gibi etrafında dönüyordu. Eli enseme geldi, soğuk ve sert bir şekilde beni kendine doğru çekti, nefesi benimkiyle karışıyordu.

"*Ben lanetlenmedim,*" diye fısıldadı şiddetle, gözleri beni dehşete düşüren bir gerçekle yanıyordu.

"Onlar da öyle." Dudaklarım açıldı, bir itiraz yükseldi, ama o, büyü gibi gelen sözleriyle bunu kesip attı.

"Sen sadece onların değilsin, Nessa..." dedi, sesi karanlık ve saygılıydı.

"*Aynı zamanda benim de.*" Donakaldım, nefesim kesildi, sanki bu iddiayı mühürlercesine şimşek tekrar çaktı. Yüzünü aydınlatarak, inkar edilemez gerçeğe güç kattı.

"Sen bana aitsin," dedi, sözleri alçak ve eski ve güçlü bir şeyin gücüyle titriyordu.

"Tıpkı onların malı olduğun gibi. *Sen hepimizin malısın.*" Gök gürültüsü başımızın üzerinde çaktı, dünyası onun itirafının ağırlığı altında dönüyordu. Ve her ne kadar tüm benliğim kaçmak istese de, başka bir parçam... daha derin, daha eski ve çok daha az rasyonel olan... *hiç hareket edemiyordu.*

Çünkü içimde bir yerlerde, bir şey biliyordu. Her zaman bilmiş olan bir şey.

Dünya yine sallandı, ama bu sefer onun sözleri yüzünden değildi. Beni mahvettikleri için sallandı.

Onların gerçeği derinlere işledi, anladığımı sandığım her şeyi paramparça etti. Nefesim, durduramadan kendiliğinden çıkan bir hıçkırıyla ciğerlerimden çıktı, yağmur üzerimize yağmaya devam ederken vücudum titriyordu.

Bana uzandı, ama ben başımı salladım, gözyaşlarım soğuk yağmurda sıcak yağmurda sıcak gözyaşları akıyordu.

"Hayır... Hayır, bu gerçek olamaz... Hiçbiri gerçek olamaz." diye fısıldadım, kelimeler boğazımda düğümlendi. Ama gerçektir. Hissedebiliyordum. Derimin altında ikinci bir kalp atışı gibi çarpan bağ. İnkâr etmek için o kadar uğraştığım bağ. Bir adım geri attım, dizlerim tüm bu yükün ağırlığı altında titriyordu. Görüşüm bulanıklaştı ve bacaklarım sonunda pes ettiğinde bunu zar zor hissettim.

Yere düşmeden önce, kolları beni sardı.

Güçlü ve kararlı bir şekilde, sanki tam da o anı bekliyormuş gibi beni yakaladı. Tutuşu sağladı, bir kolu dizlerimin altındaydı, diğeri ise sırtımı destekliyordu. Şimdi beni, kırılmasından korktuğu değerli bir şey gibi tutuyordu.

Onunla kavga etmek, onu itmek, beni dünyanın zaten yeterince karıştırdığı halde daha da karıştırdığı için ondan nefret ettiğimi söylemek istedim. Ama yapamadım.

Sesimi bile çıkaramadım. Bu yüzden, beni taşımasına izin verdim.

O fırtınada ilerlerken yağmur bize vuruyordu, uzun adımları kararlı ve istikrarlıydı. Çakıl yolda yağmurun sesi ve

Aramızdaki sessizliği dolduruyordu. Ama bu boş bir sessizlik değildi. Ağır, söylenmemiş her şeyle dolu bir sessizlikti.

Gözyaşlarım yağmurla karışmıştı ve artık hangi damlaların bana ait olduğunu, hangilerinin fırtınaya ait olduğunu bilmiyordum.

Cadı yalan söylemişti.

Bana yalan söylemiş, gerçeği çarpıtmış ve en kötüsüne inanmamı sağlamıştı. Kardeşler beni sevmek için lanetlenmemişti. Beni sevmişlerdi çünkü öyle seçmişlerdi. Çünkü içlerindeki derin bir şey, içimdeki bir şeyi fark etmişti.

Ve şimdi Vas...

O da lanetlenmemişti.

Hiçbir büyüünün etkisi altında değildi, ama yine de o da hissediyordu... Hepimizi birbirimize bağlayan, mantıksız ve beni her şeyden çok korkutan o imkansız çekimi.

Bu bizim için ne anlama geliyordu? Benim için?

Aynı kanı ve aynı karanlığı paylaşan üç erkeğe beni bağlayan, mantığa aykırı bir bağı nasıl anlayabilirdim ki?

Ve eğer inandığım yalanlar beni gerçeklerden koruyan tek şeyse, bu gelecek için ne anlama geliyordu? Malikaneye tekrar vardığımızda gökyüzü sakinleşmişti, ancak rüzgâr kapıları ittiğinde hâlâ kapıları sallıyordu. Büyük salon karanlıktı, aplikler az yanıyordu ve evin içinden gelen ateş ışığının titremesi duvarlara uzun, değışken gölgeler düşürüyordu.

Beni koridorlarda taşıırken konuşmadı. Adımları sessiz ama emindi, nefesleri başımın üstüne sabit bir şekilde geliyordu. Onun sıcaklığı ıslak giysilerimden sızıyordu ve her şeye rağmen, kendimi ona yaslanırken buldum, artık mücadele edecek kadar yorgun ve kaybolmuştum.

Sonunda beni nereye götürdüğünü anladığımda, kalbim burkuldu.

Kütüphane.

Bu evde karanlığın neredeyse hiç dokunmadığı tek yer. Bir an için bile olsa, ikimizde hala ışık kaldığını varsayabileceğimiz tek yer.

Sanki bizimmiş gibi hissettim.

Bu sefer ikimizin de dünyadan saklanabileceği gizli yerimiz ve ben artık orada tek başına saklanan bir çocuk değildim.

Eşii geçti ve şöminenin önünde durdu. Şömine hâlâ hafifçe yanıyordu ve rafların koyu maun rengi üzerine yumuşak ve altın rengi bir ışık yayıyordu. Beni yüksek sırtlı sandalyelerden birine nazikçe oturttu, dokunuşu dikkatliydi ve olması gerekenden bir kalp atışı kadar uzun sürdü.

Aramızda sadece ateşin çıtırtıları duyuluyordu.

Ona baktım, saçları hala damlıyordu, giysileri vücuduna yapışmıştı. Yüzü artık beni korkutmuyordu, ateşin ışığında bile. Hatta, şimdi daha da nefes kesiciydi.

İkimiz de konuşmadık.

Söylenecek bir şey kalmamıştı.

Henüz değil.

Aramızda uzun ve belirsiz bir sessizlik uzanıyordu, sadece ateşin hafif çıtırtıları bu sessizliği bozuyordu. Giysilerim yağmurla ıslanıp vücuduma yapışmıştı ve soğuk kemiklerime işliyordu.

Vas tek kelime etmeden döndü ve kütüphane sandalyelerinden birinin üzerine atılmış battaniyeye uzandı. Hareketi sessiz ve bilinçliydi, sanki elleriyle bir şeyler yapmaya ihtiyacı varmış gibi. Bana doğru geri adım attı, ateşin ışığı yüzünü altın ve gölge tonlarıyla boyadı.

"Al," diye mırıldandı, sesi alçaktı, sakın olmayan bir şey yüzünden boğuklaşmıştı. Önümde çömeldi, battaniyeyi açtı ve bir an nefes alamadım. O kadar yakındı ki, saçında hâlâ duran yağmur damlalarını görebiliyordum, yumuşak ışık altında elmaslar gibi parıldıyorlardı. Battaniyeyi nazikçe omuzlarıma sardı, bizi çevreleyen sessizliğe göre fazla samimi gelen bir özenle sıkıca sardı.

Sonra elleri saçlarımı buldu.

Kumaşı nazikçe ovuşturarak ıslak saç tellerini kuruttu, dokunuşu dikkatli, neredeyse saygılıydı. Gözlerimi kapattım, titrek bir nefes verdim, aramızdaki sessizliği anlamaya çalıştım. Ateşin sıcaklığı ve hareketlerinin düzenli ritmi beni kırılgan bir sükûnete sürükledi, ancak bunun altında zihnim sonsuz döngüler içinde dönüp duruyordu.

Sonunda konuştuğumda, sesim çok kısık çıktı ve aramızda geçenlerin ağırlığıyla parçalanacakmış gibi hissettiren sessizliği bozdu.

"Nasıl emin olabilirsin?" Bilmek zorundaydım. Daha söylemediği şeyler olduğunu bildiğim için bunu duymak zorundaydım. Bir an başını eğdi, sonra kaldırdı ve itiraf etti

"Sana lanet hakkında yalan söyleyeceğini bilmiyordum." Nefesim kesildi, elim titrek dudaklarıma gitti. Tepkimden dolayı acı çekmiş gibi görünüyordu ama yine de açıklamaya devam etti.

"Cadının benim için çalışıyor. Tek istediğim hançerdi, ama seni bulduğunda, kaderin ona bunu benim için elde etmenin bir yolunu sunduğunu anladı. Ayrıca, senin itaatini sağlamak için senin güvensizliğini nasıl kullanacağını da biliyordu." Zorlukla yutkundum ve kendimi zorlayarak sordum

"Peki ya sen... *Benim için planın* neydi?" Sesim hissettiğimden daha sakindi.

Yavaşça ayağa kalktı, hareketi neredeyse yırtıcıydı. Tek bir akıcı hareketle uzun siyah ceketini çıkardı ve yakındaki bir sandalyenin arkasına attı. Nefesim kesildi. Ceketini olmadan, bir şekilde daha büyük, daha geniş görünüyordu, gömleğinin koyu kumaşı altında her bir kas hattı belirginleşiyordu, ıslak kumaş ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı.

"Olan şey değil," diye cevapladı kararlı bir sesle, sesi alçak ve tavizsizdi.

"O zaman ne oldu?" diye sormaya cesaret ettim, sözlerim korku ve hayranlığın sınırında titriyordu.

Sonra bana tamamen döndü, yüzündeki ifade okunamazdı, gözlerinin derinliklerinde gölgeler parıldıyordu. Bir yanımda sormamış olmayı dilese de, diğer yanımda, daha cesur ve pervasız olan yanımda, itiraflarının henüz bitmediğini biliyordu.

Özellikle de önümde diz çöküp bana şöyle dediğinde...

"Mahkumuma aşık oldum."

İKİ YARALI RUHU ÇARPIŞTIĞINDA

Bir an için, yemin ederim ki dünya dönmeyi bıraktı.

Onun sözleri havada asılı kalmadı...

Havayı delip geçti.

Kemiklerimin iliğine kadar işlediler. Hâlâ arkasında şömine ateşinin çıtırtısını, camlara çarpan yağmurun hafif tıslamasını duyabiliyordum, ama hepsi çok uzak geliyordu. Çok gerçek dışı.

Hâlâ orada diz çökmüş duruyordu, pencereden gelen fırtına ışığı keskin yüz hatlarını ham bir güzelliğe dönüştürüyordu.

Beni izliyordu.

Bekliyordu.

Ve ben... Düşünemiyordum, nefes alamıyordum, bana söylediği şeyin büyüklüğüne uygun kelimeleri bulamıyordum. Ama içimdeki kargaşaya rağmen, o beklemekten bıkmıştı.

"Bir şey söyle," diye mırıldandı, sesi kırılganlık ve korkuya yakın bir duygu nedeniyle sertleşmişti. Ama söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Kelimeler, içimde kopan fırtınayı ifade etmek için çok yetersiz ve beceriksiz kalırdı.

Bunun yerine, harekete geçtim.

Öne eğildim, aramızdaki mesafeyi kapattım, titreyen ellerimi yüzüne kaldırdım. Avuçlarımın altında cildi sıcaktı, ama başka bir şey daha vardı. Yüzeyin hemen altında enerji gibi titreyen bir şey. Onun içinde yaşayan karanlık, herkesi korkutmuş olması gereken güç, dokunuşumla harekete geçti.

Beklediğim gibi geri çekilmedi ya da öfkelenmedi. Sanki beni tanıdıymış gibi hareket etti. Sanki beni istemiş gibi. Başparmaklarım, çenesini çevreleyen kararmış damarların kenarlarını okşadı ve damarlar parmak uçlarımda hafifçe atarak canlı olduklarını gösterdi. Nefesi kesildi, elleri sandalyenin kenarlarını sıkıca kavradı ve kontrolünü kaybetmemek için mücadele etti. O anda hissettim... İçindeki o vahşi, zincirlenmiş şey şimdi bana ulaşmak için çabalıyordu, zarar vermek için değil, bağlantı kurmak için.

Sonunda onu öptüğümde, bu temkinli ya da deneme amaçlı bir öpücük değildi. Bu bir teslimiyetti. İkimizin de bastırmaya çalıştığı her şeyin çarpışmasıydı. Dudakları, on yıllarca süren yalnızlık, ıstırap ve ihtiyaç, karanlıkta çok uzun süre kaldıktan sonra ışığı bulmanın hikâyesini anlatan bir açıklıkla dudaklarıma değdi.

Gölgeler öpücüğümüze cevap verdi, duman gibi yumuşakça etrafımızı sardı, canlı ve duyarlıydılar. Onların tenime dokunduğunu, dokundukları yerlerde sıcaklık izleri bıraktığını hissedebiliyordum. Beni korkutmuyorlardı. Onlar da onun gibiydiler, vahşi, koruyucu, sahiplenmek ve sahiplenilmek için çaresiz.

Düzensiz bir nefesle dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, alını alnıma bastırdı, ateşin ışığı tenimizi kehribar ve gölgeyle boyadı.

"Ona dokunmamalısın," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Ne yapabileceğini bilmiyorsun."

"Bana zarar vermez, biliyorsun ki vermez. O yüzden *ona* güven... *karanlığına güven*." Fısıldadım ve o gözlerini kapattı, vücudu titredi, bahsettiğim karanlık hala ellerimin altında canlı ve özlemle titriyordu.

"*Tanrılar yardım etsin*," diye fısıldadı, sonra yumuşak bir sesle itiraf etti

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim." Buna gülümsedim, gözyaşlarımda gözlerimi parlatırken nefesim kesildi.

"O zaman bunu birlikte hissedelim," dedim ve cevabı kelimeler olmadan geldi. Ağız tekrar ağzımı buldu, bu sefer daha derin, sanki içindeki bir şey sonunda kırılmış gibi. Öpücük şiddetli ve tüketen bir öpücüktü, akıl ve mantığı çalan ve yerine ihtiyaç koyan, nefes ve sıcaklığın çaresiz bir karışımıydı. Elleri saçlarıma kaydı, parmakları nemli saç tellerinin arasına girdi ve göğsünden çıkan düşük ses, kanla yemin edilmiş bir yemin gibi hissettirdi.

Geri çekildiğinde, nefesi dudaklarımda üzerinde titriyordu. "Nessa," dedi yumuşak bir sesle, adımın sesi bir yalvarış gibiydi.

"Konuşmamız gerek." Ama konuşmaya hazır değildim, şimdi değil, etrafımızdaki hava hala ateşlediğimiz şeyin parıltısıyla doluyken. Kafamı salladım, ellerim göğsüne uzandı, avuçlarımda kalp atışlarının düzenli vuruşunu hissettim.

"*Aramızda çok şey var*," diye fısıldadım, sesim titriyordu ama kendimden emindim.

"Henüz anlamadığım çok şey var. Ama bu gece soru ya da cevapların gecesi değil. Bu gece sadece biz varız. Dışarıda fırtına var ve senin gölgen bizi bu duvarların ötesinde bekleyen her şeyden koruyor." Ona söyledim ve gözleri karanlık ve sonsuz bir şekilde parladı ve bir an nefes almadı.

"Yarın bizi geri alabilir," diye devam ettim, parmaklarımı boğazının yan tarafına doğru kaydırarak, oradaki gerginliği, kısıtlamayı hissederek.

"Yarın dünya ve tüm acıları geri getirebilir. Ama bu gece..." Sesim titredi ve alnımı onun alnına dayadım.

"...bu gece bize ait." Titrek bir nefes verdi, eli benimkini kaplamak için yükseldi, parmakları benimkilerle iç içe geçtiğinde pürüzlü ve titriyordu.

"Gün bize ait olabilir," diye mırıldandım, sözlerim neredeyse bir nefes kadar hafifti.

O da bu cümleyi mükemmel bir şekilde tamamladı.

"...ama bu gece bizi ele geçirebilir." Gözlerini kapattı ve karanlığın bir kez daha hareketlendiğini hissettim, yumuşak ve sahiplenici bir canlı gibi ikimizi de sarmaladı. Sonra beni tekrar öptü, bu sefer daha yavaş, saygıyla. Artık ışık ve gölge arasında bir savaş yoktu, fırtınanın sessizliği altında imzalanmış bir ateşkes vardı. Kollarını bana doladı, kısa süre sonra beni sandalyeden kaldırdı, ben ayağa kalkıp onun önüne geldiğimde battaniye yere düştü.

"Seni kaç kez kollarımda tutmak istediğimi, sana dokunmak için ne kadar can attığımı bilemezsin," dedi, elleri omuzlarımda dururken başparmakları köprücük kemiğimden nazik daireler çiziyordu. Elleri yavaşça önümde keşfe çıkmadan önce hareketini izledi, parmak uçları nefes nefese kalmış göğüslerimi okşarken yumuşak bir fısıltı gibiydiler. Nipellerim onun dokunuşuyla sertleşir sertleşmez nefesim kesildi.

Daha fazlasını arzuladığım bir dokunuş.

Bu yüzden, başını eğip gözlerime baktığı anda, bana sorduğunda kendimi kaybedeceğimi sandım

"Ben burada kılıcının ucunda asılı bir iplik gibiyim, Nessa, eğer bunu istemiyorsan, şimdi söyle," dedi, bana sesli olarak söylemesine gerek olmayan bir seçim sunarak. Ben de aramızdaki mesafeyi aşarak ıslak pijama üstümün eteğini tuttum ve duraksayarak ona şöyle dedim

"Bunu durdurmanın bir yolu yok, Vasileios..." Durdum, böylece kumaşı başımdan çekip üstsüz kalabildim. Gözleri karardı, beni her santimini inceledi. Ama o harekete geçmeden önce, parmak uçlarımda yükselip fısıldadım.

"...Bir sonraki nefesim kadar sana ihtiyacım olduğunda olmaz." Ve bu sözlerle, bıçağın ucu ipi kesti ve birdenbire kendimi onun kollarında buldum.

Ve bahsettiğim o nefes, özgürce çalındı.

Özellikle de aniden bacaklarımı kaldırıp beni ateşin önündeki halının üzerine yatırıp uzattığında.

O benim üstüme yükselirken nefesim kesildi, bakışları neredeyse saygı dolu bir açıklıkla üzerimde dolaşıyordu. Bu sadece bir bakış değildi, *bir sahiplenmeydi*. Gözlerinin karanlık ve yakıcı bakışları, farkındalıkla cildimi gerdi.

Sanki beni her santimini içine çekiyor, görüntüyü hafızasına kazıyor, böylece sonsuzluk bile onu silemeyecekmiş gibi hissettim.

Nefesimi düzenlemeye çalıştım, ama o uzanıp ıslak gömleğinin eteğini tuttuğunda, tüm düşüncelerim uçup gitti. Islak kumaşın cildinde yavaşça kayması, gölge ve güçle şekillendirilmiş bir vücudu ortaya çıkardı, her kas çizgisi derin ve mükemmeldi, cildinin altında dizginlenmiş bir güç gibi hareket ediyordu.

Nefes kesiciydi. Gece karanlığından, yarı aydınlık, yarı karanlık bir yaratık. Göğsünden ve omzundan yukarı doğru uzanan siyah damarlar, yüzeyin altında hareket eden, yaşayan gölge iplikleri gibi hafifçe atıyordu. Sanki canlı yılanlar, sadece iradeyle bağlanmış olarak, bedeninin altında kıvrılmıştı.

O, etten ve kemikten yapılmış, korkunç ve güzel bir tanrıydı ve ben gözlerimi ondan ayıramıyordum. İçimi kaplayan cinsel heyecan beklenmedikti ama yine de hoş karşılanmıştı. O, yıkıcı bir güçle doluydu, her santimetresi güç ve yıkım için yaratılmıştı. Yine de hareketlerinde bir zarafet vardı. Her hareketi ölçülü ve kasıtlıydı, sanki her hareket sessiz bir yeminmiş gibi. Korkmam gerekirdi. Aklı başında herhangi bir kadın korkardı. Ama burada korkuya yer yoktu. Nabzım o kadar şiddetli atıyordu ki, diğer tüm sesleri bastırıyor, saatler önce kopan fırtınanın ritmini yansıtıyordu.

Bu, rüyalarımı süsleyen adamdı, karanlıktan doğan savaşçı, ve işte karşımdaydı, etten, kandan, *arzunun vücut bulmuş hali*. Elleri kemerine doğru yavaşça, kendinden emin bir şekilde hareket ederken nefesim kesildi, derinin sürtünmesi cildimi okşayan bir fısıltı gibiydi. Sonra koyu renkli kot pantolon ağır ve ıslak bir şekilde yere düştü, ayaklarının dibinde, söylenmemiş bir sözün ağırlığıyla birikinti oluştu.

Artık hiç şüphe yoktu. Tutunacak hiçbir inkar kalmamıştı.

Bu adam... bu ruhani, kırık gece tanrısı... beni istiyordu.

Ve Tanrı yardımcım olsun, ben de onu aynı şiddetle istiyordum.

Uyarılmış penisinin serbestçe sızrayışını görmek, açık dudaklarımdan bir nefes kaçmasına neden oldu. dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

"Korkma," dedi yumuşak bir sesle, sesi koyu kadife gibi derimin altına işledi.

. Bu sadece bir güvence değil, bir yemindi. Henüz anlayamadığım bir şekilde bağlayıcı olan, ağırlığı olan bir yemin.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi ve sözleri nazik olsa da, üstümde duran görüntüsü nefesimi kesti. O, ezici, uzun boylu, geniş omuzlu, soluk taştan oyulmuş gibiydi. Onun büyüklüğü beni korkutmalıydı, ama bunun yerine, içimdeki bir şey korkudan ziyade beklentiyle titremeye başladı.

Yaklaşınca, vücudunun ısısı aramızdaki küçük boşluğu doldurdu. Gözlerim onun vücudunun hatlarını, nemli derisinin altındaki kasların oyununu izlerken, düşüncelerim karışmıştı. Her santimetresi, zar zor kontrol edilen bir gücü, eşit bir bağlılıkla yok edebilecek ya da tapınabilecek bir adamı anlatıyordu.

Gözlerimde parıldayan endişeyi o gördü. *Ama elbette gördü*. Yüzündeki ifade yumuşadı, çenesindeki gerginlik azaldı ve

yavaş a eğildi. Hareketi yavaştı, sanki kırılđan bir şeyi kırmaktan korkuyormuş gibi.

Elini kaldırdığında, parmaklarının arkası yanağımı okşadı, yüzümün hatlarını tamamen beni çözücü bir şefkatle izledi. Bu basit dokunuş, onun saklı dudaklarının söyleyemediği her şeyi söylediği için hiçbir söze gerek yoktu.

Bu bir teselliydi.

Kabul edilişti.

Ve o an, ondan bir daha asla korkmayacağımı anladım.

O el, daha önce olduğu gibi, şimdi de göğüslerimin arasındaki vadiden karnıma doğru inerek vücudumun ortasından aşağı doğru ilerledi. Sonunda pijamalarımın bel kısmına ulaştı. Parmaklarını ince kumaşın altında, lastiğin kenarının hemen altında gezdirdi, dokunuşu o kadar hafifti ki, cildime fısıldayan bir nefes gibi hissettim.

Her hareketi kasıtlı ve telaşsızdı, sanki zamanın kendisi onun iradesine boyun eğiyormuş gibi. Neredeyse tapınma sınırında olan bir sabırla hareket ediyordu, parmak uçlarının her dokunuşu içimde titremeye neden oluyordu. Bu, sahip olma telaşı değildi... bu keşif, hayranlık, aramızdaki her kalp atışını yavaşça sahiplenmeydi.

Sanki bu anı ezberlemek, ruhuna kazımak istiyormuş gibiydi. Ve her yavaş okşama ile, bunun mümkün olduğuna inanmaktan kendimi alamadım. Bu da, pantolonumun acı verici derecede yavaş hareketlerle indirilmesi ve beni gelecek olanla alay etmesi anlamına geliyordu. Sanki en mükemmel hediyesini aıyormuş gibi, beklentiyi uzatmak için zamanını alıyordu.

O, sanki orada hiç olmamış gibi, rahatsız edici giysiyi arkasına attı. Aynı şey, benim son gizli kalan parçam olan iç amaşırım için de geçerliydi, ama bu durum uzun sürmedi. Parmak ucu uzandı ve uyluklarımın üst kısmını saran dantel kenarları izledi, bu da beni gözle görölür şekilde titretmeye yetti. Sanki benim görüntümden büyülenmiş gibiydi, yaptığım her tepkiyi içini çekerek izliyordu.

Ama sonra parmaklarını külotumun her iki yanına taktı ve onu çok yavaşça aşağı çekmeye başladı, kumaşın tenimi okşadığını hissettim.

Aceleci olmaktan çok beklenti dolu, hızlı ve tecrübeli bir hareketle, bana bakmak için geri çekildi. Bakışları vücudumu tararken yoğunlaşan gümüş rengi bir parıltı, şimdi onun altında, onun gibi çıplak bir şekilde yatıyordu. Sanki gözünü kırparsa kaybolacağımı korkuyormuş gibi, nefesimi tuttum ve düşüncelerinin kelimelere dönüşmesini bekledim. Sonunda kelimeler geldiğinde, bir titreme gibi içimi sardı.

"Benim tanrıam," diye mırıldandı, sesi alçak ve boğuktu.

Bu ses beni altüst etti. Bütün geceler boyunca bunun nasıl bir his olacağını hayal etmiştim, aramızdaki tüm o dile getirilmemiş özlem... Hiçbiri bu anla kıyaslanamazdı. İçimi bir sıcaklık kapladı ve bunun şöminede çıtırdayan ateşle pek ilgisi yoktu

. O bana yaklaştığında kalbim hızla çarpmaya başladı, aramızdaki hava hem kırılğan hem de kaçınılmaz bir şeyle doluydu.

Sonunda hareket ettiğinde, çıplak bedenlerimiz bir araya geldiğinde kutsal bir şeyi kırmaktan korkan bir adam gibi dikkatli ve yavaş davrandı. Benim mücadelemi de hissetmiş olmalıydı, çünkü bakışları beni yakarken yumuşadı. O gece yarısı gözleri, aramızdaki hava uğuldamaya başlayana kadar benimkini sabit ve sakin bir şekilde tuttu.

"Nefes al," diye fısıldadı, sesi kaba kadife gibiydi. Sonra dudakları benim dudaklarıma değdi ve bana şöyle dedi

"Sadece nefes al ve..."

"...bana bırak."

ARZU ATEŞLENDİĞİNDE

"...sana ben bakayım."

Sadece başımı sallayabildim, sözlerim düşüncelerim ve kalp atışlarım arasında kaybolmuştu. Dokunuşu hem sessiz bir emir hem de bir vaat gibiydi, zorlamak yerine ikna ediyordu. Teninin benim tenime her dokunuşu, içimde bir farkındalık dalgası yaratıyordu, en ufak bir temas bile büyütülmüş gibi hissediliyordu, sanki vücudum bunca zamandır sadece bu hissi yaşamak için beklemiş gibi.

O benim üstümde devasa duruyordu, vücudu her şeyi engelleyen canlı bir güç duvarı gibiydi. Onun altında kendimi küçük, hatta kırılgan hissettim, ama o anda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Kendini tutuşu, dikkatli, düşünceli, sanki kontrolünü kaybederse dünya parçalanacakmış gibi. Bu, onun arzudan çok daha büyük bir şeyle mücadele ettiğini açıkça gösteriyordu.

Sanki fırtınayı kendisi durduruyormuş gibiydi ve bir şekilde, ben onun içinde aradığı sükunetmişim gibi. Yine de acele etmedi, her nüansı, her nefesi, çıkardığım her küçük sesi tadını çıkardı.

Ama sonra, beklediğim şeyi yapmak yerine, büyük bedenini yanıma doğru çevirdi. Tek kelime etmeden, bir dirseğiyle kendini destekledi, hareketi yavaş ve rahat, sanki bütün gece istediğini yapmak için vakti varmış gibi.

Kolundaki kaslar, bastırılmış bir güçle gerildi, gövdesindeki ışık ve gölge oyunu nefesimi kesti. Artık serbest kalan diğer eli, sanki sadece kendisinin görebildiği takımyıldızları haritalandırıyormuş gibi, görünmez çizgiler çizerek, özenle üzerimde dolaştı.

Parmaklarının her dokunuşu bir soruydu.

Benim her yumuşak iç çekişim ise bir cevaptı.

Böyle bir yıkıma muktedir, çıplak elleriyle hayatlara son veren bir adamın, şimdi aynı elleriyle bu kadar şefkatle hareket edebilmesi beni hayrete düşürdü. Bir zamanlar ölüm dağıtan parmaklar, şimdi cildimde hayatın izlerini takip ediyordu. Vücudumun yanlarına fısıltı kadar yumuşak dokunuşlarla, sanki beni ruhuna kazımak istercesine her kıvrımı ve çukuru keşfediyordu.

Her dokunuş kasıtlı, saygılıydı.

Sadece dokunmuyordu, her santimetreyi öğreniyordu. Beni, hayatı pahasına koruyacağı bir sır gibi haritalandırıyor.

Bu kadar karanlık birinden gelen bu kadar nazik davranış, neredeyse dayanılmazdı. Kafam bu ağırlığın altında dönüyordu, çünkü nedense, onun içindeki tehlike, bu şefkatin daha da baş döndürücü olmasını sağlıyordu. Eğer bu bir rüyaysa, o zaman asla uyanmak istemediğim bir rüyaydı.

O el, onun dokunuşunu en çok hissetmek istediğim gizli yere indiği anda paramparça olan bir rüya. Uyluklarımın birleştiği yer açıldı, onun için isteyerek açıldı, elini içine aldı. Parmaklarını içime soktuğu anda başımı geriye attım ve aralık dudaklarımdan sessiz bir çığlık çıktı. Parmaklarını ıslak etimin içinden yukarı doğru kaydırduğunda, onun ıslak ve hazır olduğunu gördü. Uyarılmayı klitorisimin etrafında döndürerek kullandı ve ilk temasta neredeyse boşalmama neden oldu.

"Mmm, ipek gibi yumuşak ve ıslak... *Benim için bu kadar ıslanacağını biliyordum.*" Neredeyse kulağıma mırıldanarak, beni utandırdı. Ama erotik dokunuşları devam ettikçe, benden ilk cinsel sesler çıkmaya başladı. Kendimi inlemeye bıraktım, durduramadım, nefes nefese bir ses çıktı, kalın, büyük parmakları beni neredeyse çılgına çevirirken, delirtici bir hızda, yavaş ve şehvetli.

Sonra daha da fazlasını ekledi, kalın parmağını içime daldırdı, kanalım onu sıkıca kavradı, sanki daha fazlasını hissetmek için çaresizmiş gibi. Sırtım kavislendi ve bu sefer inilti odada yankılandı.

"*Mükemmel,*" diye mırıldandı, bu tek kelime onun hareketlerini daha da hızlandırdı. O kadar kendinden emin ve telaşsızdı ki. Sonra dudakları, köprücük kemiğimden başlayıp, kabarık göğüslerime kadar yumuşak öpücükler bırakmaya başladı. Bu, gergin meme ucumu ağzına aldığı anda, benim çığlık attığım anlamına geliyordu. Ve bu sefer, zevk çığlıklarım etrafımızda yankılanırken, bu çığlık tamamen mutluluk dolu cinsel bir şarkıya dönüştü.

Ama sonra, bir parmak daha ekleyip başparmağıyla klitorisimi daha da hızlı bir şekilde daireler çizmeye başladığında, hafif bir acı hissettim. Şimdiye kadar çok nazik olan hareketlerinin ani değişimi, onun altında parçalanmam için yeterliydi.

İnledim, ağladım ve ilk orgazmımı haykırdım, cinsel organım o parmakların etrafında titriyordu, hala beni ince ayarlı bir enstrüman gibi çalışıyordu. Ancak, devam etmek niyetinde olduğunu anladığım anda, elimi onun bileğini tutmak için uzattım. Daha fazla dayanamazdım. O, meme ucumu yavaşça yaladıktan sonra bıraktı ve incinmiş meme ucumu yatıştırdı. Ardından, başını kaldırıp gözlerime bakarak bana karanlık bir uyarıda bulundu.

"Beni durduramazsın, küçük tavşan," diye homurdandı, sözleri bana doğru alçak bir gürültü gibi geldi.

"*Burada tek avcı ben olduğum sürece olmaz.*" Sesindeki emir beni titretti ve ben hemen bıraktım. Yapmamak için çok korkuyordum. Aramızdaki boşluk güçle titriyordu ve bir an nefes almayı unuttum.

Sonra fısıltı geldi, çok karanlık ve onaylayıcı bir fısıltı

"*İşte benim iyi kızım.*"

Övgü, erimiş ipek gibi içimden geçti, durduramadan omurgamdan bir titreme geçti. Yanaşımda gülümsemesinin kıvrımını hissettim, nefesinin sıcaklığını tenimde hissettim. Gözlerim kapalı kaldı, çünkü eğer açarsam, ona bakarsam, karşımda göreceğim şeyden sağ çıkabileceğimden emin değildim.

Acelesiz hareketleri devam etti ve bir kez daha hızını yavaşlattı, beni önceki gibi bir kez daha orgazma ulaştırmaya kararlıydı. Ancak bu sefer, nasıl orgazm olacağımı biliyordu, çünkü ilki sadece gelecek olanın bir ön izlemesiydi. Çünkü bir sonraki orgazmda, yüzüm onun pazısına gömülecek kadar çılgılık attım. Orgazmın mutluluk verici hissine kapıldım ve kendimi kaybettim. O kadar ki, kendimi onun etini ısıtırken buldum. Derisini parçalayacak kadar sert değil, ama onu inletecek kadar sert. Göğsünden çıkan gırtlaksı ses, her şeyden çok hayvani bir ses gibiydi. Yine, bu sadece orgazmımın bir sonraki dalgalarını uzatıp bana saldırmaya devam etmesine neden oldu.

Sonunda... Klitorisime tekrar dokunduğu anda, küçük, çaresiz nefeslerle yalvardım.

"Lütfen... oh lütfen... yeter artık..." O, benim çekiciliğimi daha da artıran, yakışıklı bir sadist sesle güldü. Sesi, acıma kılığına girmiş bir emir gibi beni sardı.

"En tatlı dudaklardan çıkan bu kadar lezzetli bir sese nasıl direnebilirim ki... Ama dikkat et, küçük tavşan, *bana merhamet dilenmeni dinlemeye kolayca bağımlı hale gelebilirim.*" Uyarısı hedefine ulaşip etkisini gösterdiğinde, ona karşı titredim.

"Tamam, küçüğüm," diye mırıldandı, sözleri içimde derin bir yerde yerleşen düşük bir gürültü gibiydi.

"Bunun için daha sonra yeterince zaman olacak. Şimdi, bana ne istediğini söyle, *tatlım, Nessa.*" Dudaklarından çıkan adımın sesi, hem bir vaat hem de bir meydan okuma gibi geldi. Gözlerimi zorla açtım,

dışarıdaki fırtınanın her izi, vahşi ve yakıcı bir şekilde yansımıştı.

"*Ne istediğimi biliyorsun,*" diye fısıldadım, ama kendi kulağıma bile, onun sesindeki ciddiyete karşı belirsiz, hatta kırılğan geldi. Yavaşça başını salladı, karanlık, ölçülü bir hareketle.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu işler böyle yürümez. Benim zaten bildiğimi düşündüğün şeyleri, senin varsayımlarını duymak istemiyorum." Yakınlaştı, nefesi dudaklarımı okşadı.

"Senin gerçeğini istiyorum. *Senin bunu itiraf etmeni istiyorum.*" Ses tonunda kutsal bir şey vardı, bir yemin ya da bir adak gibi.

"Benim her parçam zaten senin. Ama bunu sen adlandırdığında gerçek olur," dedi bana, sesi sert, *sözleri kesin*. Dokunmanın ulaşabileceğinden daha derine işleyen sözlerdi. Bu güçle ilgili değildi. Teslimiyetle ilgiliydi. Her şeyden önce dürüstlük isteyen türden bir teslimiyet.

Ve o unutulmaz gümüş gözlere baktığımda, onun sadece sesimi istemediğini anladım.

O benim kalbimi istiyordu.

O benim yeminimi istiyordu.

Ben de elimi yüzünün yan tarafına koydum, avucumun altında gölgeler titriyordu. Ve ona ateşli bir şekilde söyledim

"Seni istiyorum, Vasileios. Beni senin yapmanı istiyorum. Benim seni istediğim gibi, senin de beni istemenizi istiyorum."

Buna cevaben, homurdandıktan sonra dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı ve vücudunu öyle bir hareketle kaydır ki, bir anda bulanık bir hareket oldu ve ben onun altında kalakaldım. Bacaklarım, sanki vücudum kendi kararını vermiş ve benim adıma, zaman kadar eski sessiz bir dilde konuşuyormuş gibi, ona uyum sağlamak için düştü. Onun büyük, ağır penisinin girişime dokunduğunu hissettim ve neredeyse olacaklardan korktum. Onun içime nasıl sığabileceğini hızla kendime sordum.

"Bana bak," dedi, ben aşağıya bakıp birleşmek üzere olan bedenlerimizi izlerken dikkatimi tekrar kendisine çekti.

"Sen benimsin, Nessa. *Her zaman benim oldun, aşkım.*" Dedi bana, sözleri tutkulu ve tek bir hızlı hamlede mühürlendi. Hem acımasızca ham hem de mutluluk verici bir şekilde anıtsaldı. Penisini şimdi içimde öyle bir şekilde oturuyordu ki, sırtım kavışarak çılgınlık attım. Bunu yaparken, acı ve zevk hızla birleşti.

Eli saçlarımin tepesini kavradı, sanki her an onun altından kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi beni kendine çekti. Bunu istediğimden değil, uzaklara gidebileceğimi düşündüğümünden de değil. Bana fısıldarken, aynı boğuk zevk sesi onun da ağzından çıktı.

"Demek şeytan için cennet böyle bir şey." İtirafı nefesimi kesmişti ve içgüdüsel olarak ona sarıldım, sanki onun sözlerinin dalgalarında boğulmamı engelleyen bir çapa gibi.

İlk başta, beni incitmek istemiyormuş gibi yavaşça hareket etmeye başladı. Bacaklarımla onu sıkıca kavradım, sırtına tutunarak kendimi ona bağlı tutabildim. Sonunda, bacaklarımla onu cesaret verici bir şekilde sıkımda, onun daha hızlı hareket etmeye başlaması için yeterli oldu.

"Siktir, ama çok iyi hissettiriyorsun!" diye homurdandı, sanki hayal ettiğinden daha iyiymiş gibi. Sözleri samimi ve içtendi. Onun içimde olmasının doğru olduğunu hissettiğim için, bu sözlerle katılmak zorundaydım. Onun bana uymayacağına dair endişelerim çabucak unutuldu. Çünkü bedenlerimiz kaderimizde yazılmış gibiydi ve onun içimdeki her hareketi ruhumu aydınlatıyordu. Her itiş, sadece Tal ve Victor'da hissettiğim sinirleri uyandırıyor, sanki üçü de benim bedenimi benden daha iyi tanıyorlardı.

Onun içindeki nezaket geçmişte kalmaya başladı ve bu, üçüncü orgazmımı hayal ettiğimden daha hızlı bir şekilde tetikledi. Bir kez daha çığlık attım, bu sefer dişlerimle omzuna tutundum.

O, dişleri olmasına rağmen, benim keskin olmayan dişlerim onunki gibi derisini delemese de, bundan hoşlanmış gibiydi.

"Beni ısırdığında çok hoşuma gidiyor," diye homurdandı ve kalçalarını daha hızlı hareket ettirdi. İtmeleri daha sertleşti. Beni yerinde sabit tutması gerekecek kadar sert, yoksa halının üzerine sıçrayacaktım. Hareket etmemi istemiyordu... *benden uzaklaşmamı istemiyordu.* Zaten bunu denemeyecektim. Ben sadece bana zorla verdiği zevki kabul etmek için oradaydım, isteyerek kabul ediyordum.

Beni kontrolü altında tutan hakimiyeti daha da sıkılaştı, kendimi onun malı, sahip olduğu, hak iddia ettiği biri gibi hissettim. Bir orgazm daha geldiğini hissettim ve bu seferki onunkiyle eşleşecek bir orgazmdı. Bunu, bana homurdanarak söylediğinde anladım

"Bu sefer birlikte boşalacağız, çünkü sen beni bekleyeceksin, ufaklık. Anlaşıldı mı?" Başımı salladım, o da kulağımı ve sonra yanağımı azarlayarak ısırdı.

"Sözünü tut yoksa dururum, Nessa" diye tehdit etti ve ben o kadar korktum ki hemen cevap verdim

"Evet, evet, anlıyorum! Bekleyeceğim... Seni bekleyeceğim!" Benim hevesime karşılık, onun karanlık kahkahası yankılandı. Ben ise yeni karanlık ve günahkar sözleri tercih ederek onu görmezden geldim.

"İçine boşaldığımda ve bu mükemmel amcığı tohumumla kapladığımda, senden başka bir şey daha almak istiyorum." Bu, ses tonunda hiçbir istek olmadığı için, saf ve basit bir uyarıydı.

"Her şeyi," diye cevap verdim nefes nefese ve orgazmımı engellemeye çalışarak.

"Dikkatli ol, küçük tavşan... çünkü senden her şeyi alacağım!" Kötü niyetli sözleri kulağıma fısıldayarak beni titretti. Ama yeminiyle işini bitirmemişti.

"Sen benim olacaksın. Bu sonsuzluk ve sonraki sonsuzluk boyunca, senin her santimetrekaresine sahip olacağım. Çünkü sana bu yemini ediyorum ve onu kanımla mühürliyorum." Nefesim kesildi, ama sonra

bunu sorgulamak için fazla vaktim olmadı. O başını boynuma çevirip yumuşak etimi ısırarak beni çığlık attırıp bağırmaya başladığında.

Ta ki...

O çığlık başka bir şeye dönüştü.

Victor ve Tal'da olduğu gibi, acıdan zevke hızla dönüşüyordu. O da beni tamamen kendine ait kılacak son parçamı talep ediyordu.

"Tanrıça kanı." Benim damlayan tenimin etrafında inleyerek içmeye devam etti. Benim tadımdan aldığı zevkten çıkardığı homurtular, ona daha fazlasını vermek istememe neden oldu. Aslında, beni kurutabilirdi ve ben de ona verdiğim şeyi bilerek mutlu bir şekilde ölebilirdim.

Ama bu, onun yaptığı büyü'nün gücüydü. Kalbimin üzerine dokunmuş bir büyü. Onun iddiasını yerine getirip içime boşalırken, zevkimizi yansıtan bir patlama gibi, bu büyü'nün saf gücü. Tohumu içimi o kadar kapladı ki, onun uzunluğu boyunca aşağıya sızdı.

Boynumdan dişlerini çekip tavana doğru kükredi, fırtınayı bastıracak kadar yüksek sesle, kendi fırtınasını yaratarak. Yine de kalçaları hareket etmeye devam etti ve durmadı. Yukarı baktım ve karanlığın tepki verdiğini gördüm. Yüzünün etrafında dönerek, yüz hatlarını yiyip bitiriyor, bozulmamış yüzün diğer tarafına doğru ilerliyordu.

Şok edici bir an için, onu bir iblisin yüzüne dönüştürdü...

Bir iblisin yüzüne dönüştü.

Sarsılmıştım, evet, ama korkmamıştım. Ondan kaçmaya çalışmıyordum. Aksine, ona sarılıp, pazılarına tutunuyordum, avuçlarımin altında sert mermer gibi bir güç hissediyordum. Parmaklarımla tutunmaya çalışıyordum ama orada hiçbir yumuşaklık yoktu. Esnek hiçbir şey yoktu, ama yine de tutundum, tırnaklarım derisine batarak bu coşkuyu yaşamaya devam edebildim.

Ama sonra, olduğu kadar çabuk, derisinin altındaki gölgeler geri çekilmeye başladı, bu sefer ilk başta olduğundan daha uzağa. Şimdi boynuna kadar çekiliyordu, yüzünü bir zamanlar neredeyse yarısını kaplayan karanlık lekesi bırakmıyordu.

Onu bu şekilde görmek... *onu bütün olarak görmek* beni şok etti ve nefesim kesildi.

O inanılmazdı.

Ama tıpkı benim gibi, onun ilk orgasmı tek orgasmı değildi. Anladığım kadarıyla, orgasm bir kez daha oluşmaya başlamıştı. Ve alnını alnıma dayarken, o gölgelerden haberi yoktu. Güçlü itişleri beni daha da yükseğe çıkardı. Bir kez daha, orgasmı içimden kopardı. Aynı anda, o da ikinci orgasmını yaşadı. Ve bu sırada, gölgeler, onun gücü, içinden fırlayarak bizi karanlıkta sardı. Böylece, kendi kasırgamızın ortasında sadece o ve ben kaldık. İnanılmazdı ve ancak coşkulu yüksekliğimizden inerken gölgeler yerleşti. Yavaşça havadan düşerek yere çarptıktan sonra

yine efendilerine geri kaymaya başladılar. Bir kez daha onun cildine karıştılar, ama bu sefer yakışıklı bir yüz bıraktılar.

Elimi artık lekesiz yanağına uzattım ve fısıldadım,

"Eskiden de güzeldin, şimdi de güzelsin." Gözlerinde şaşkınlık belirdi, sonra sözlerim tam olarak anlaşıldığında hafif bir kafa karışıklığı. Gözleri, karşımızdaki yerden tavana kadar uzanan pencereye kaydı, orada şimdi vücutlarımızın yansımasının bir resim oluşturduğunu görebiliyordu.

Parlayan gözleri kısıldı, bu da bana onun şimdi kendisinde ne gördüğünü merak ettirdi. Onun görme yetisinin benimkinden çok daha iyi olduğundan şüphem yoktu. Bu yüzden, dudaklarından çıkan küçük bir nefes duyduğumda şaşırmadım.

Hızla vücuduna baktı, beni üzerinde tutarken kalçalarımızı birbirine bağlı tuttu. Karanlığın onu tamamen terk etmediğini gördüğünde verdiği o küçük rahatlama nefesi, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bana gösterdi.

Ama başka bir şey kadar önemli değildi.

Onun ateşli bakışları benimkilere geri döndüğünde bunu anladım. Gözlerindeki hayranlık dolu bakış bana daha önce hiç hissetmediğim bir güç verdi. Hele de düşünceleri de hemen ardından geldiğinde...

"Sen benim karanlığımı evcilleştirdin... kaderimdeki tanrıça... tek aşkım..."

"...İntikam dolu kalbimi bırakmamın sebebi."

KANLA BAŞLAR

Onun sözlerinin etkileyici olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Sözleri söylendikten çok sonra bile, zihnimde yankılanmaya devam ettiler, yavaşça yankılanarak kaybolmayı reddettiler. Hâlâ onun alçak ve kaba sesini duyabiliyordum, her itirafı çelik üzerine kadife gibi sarıyordu.

O yanına dönüp beni kendine doğru çektiğinde bile, düşüncelerim sakinleşmek bilmiyordu. Kollarının arasında yatarken, gölgelerin kapladığı göğsündeki soluk çizgileri parmaklarımla izledim ve dokunduğumda hafifçe titreştiklerini hissettim. Karanlığının bana tepki vermesi, sanki canlı bir nabız gibi çağırımı yanıtlaması beni büyülemişti. Yine de, sükûnet üzerimize çöktüğünde bile, kafamda sorular dönüp duruyordu.

İntikamının ardındaki hikaye.

Yatağındaki kadının ardındaki gerçek.

Bu evin duvarlarında hala yaşayan sırlar.

Ama aramızdaki bu kırılğan barışı henüz bozamazdım. Bunun yerine fısıldayarak sordum:

"Peki... şimdi ne olacak?"

Kalçamın üzerinde tembelce daireler çizen eli durdu. Cevap verirken sesi dikkatliydi.

"Ne demek istiyorsun?"

Kendimi tutamayıp hafifçe gülümsedim.

"Sana bir liste verebilirim, ama az önce yaptığımız şeyden sonra bu biraz fazla olabilir." Boğazının derinliklerinden, içimi hoş bir titremeyele dolduran, eğlenceli bir gürültü çıkardı.

"Sen ve senin soruların," diye mırıldandı, sözlerinde hafif bir eğlence vardı.

Göğsüne yaslanarak ona baktım, saçlarım bir perde gibi öne düşmüştü. Hâlâ halının üzerinde uzanmış, çıplak ve aramızda olmasını beklemediğim bir şeyin ardından birbirimize dolanmış durumdaydık. Artık yüzünün tamamını görebiliyordum, bir zamanlar yüzünün bir tarafını bozan o koyu damarlar yok olmuştu ve geride yıkıcı derecede güzel bir adam kalmıştı.

"Beni gerçekten suçlayabilir misin? Bunun olacağını hiç beklemiyordum." diye alay ettim. Kaşlarını kaldırdı, karanlık ve okunaksızdı.

"Beklemiyor muydun?" Kafamı eğip sordum, "Bekliyor muydun?"

"Kanının kokusunu aldığım anda senin benim olduğunu anladım," diye itiraf etti ve nefesim kesildi.

"Yine de bana bir amaç için bir araç olduğumu söyledin. Buna çok uzun süre direndin ve nedenini bilmek istiyorum." diye sordum, ona pişmanlıkla dolu bir nefes almasına neden oldum.

"Çünkü uzun zamandır tek istediğim intikamdı."

"Peki şimdi?" diye sordum yumuşak bir sesle, kolunu bana daha sıkı sarmasını sağladım ve avucumun altında kalbinin düzenli atışlarını hissedene kadar beni kendine çekti.

"Ve şimdi, *tek gördüğüm sensin*," dedi ve ben titreyerek nefesimi geri çektim. Bu sözler içimdeki derin bir şeyi eritti. Kendimi tutamayıp eğildim ve onu öptüm. Eli başımın arkasına geldi ve beni kendine doğru çekti, dudakları benimkini hem yıkım hem de kurtuluş vaat eden bir öpücükle ele geçirdi.

Sonunda ayrıldığımızda, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıktı.

"*Tamam... ama yine de neden, nasıl ve ne zaman olduğunu bilmem gerekiyor.*" Gözleri hala eğlenceyle parıldarken, o inledi.

"Oldukça uzun bir liste."

"Bu uzun bir konuşma olacak," diye karşılık verdim. Bu sefer iç çektiğinde, artık kaçamayacağı bir gerçeği kabullenmiş bir adamın ağırlığı vardı. Altımdan kalktı ve atılmış pantolonunu almak için ayağa kalktığında, onun sıcaklığını anında özledim. Kumaşın cildine değdiği sesi sessizliği doldurdu ve ben yere düşen battaniyeye uzanarak kendimi sıkıca sardım.

Ayrıca, bu konuşmayı yapacaksak, bunu yerde oturarak yapmayacağıma karar verdim. Bu yüzden, kendimi toparlayıp sandalyeye kıvrıldım. Neyse ki, deriye iz bırakma tehlikesi yoktu, çünkü o, yaptığı pisliği temizlemek için tişörtünü kullanmıştı.

Sorgulanan adama gelince, gölgeler onun asil yüz hatlarının keskin çizgileri üzerinde dans ediyordu. Bir elini şömine rafına dayadı, başını eğdi ve sanki henüz yüksek sesle söyleyemediği bir cevap barındıran alevlere bakıyordu. Ateşin ışığı onu yarı insan, yarı efsane bir şeye dönüştürdü. Gölge ve alevden yaratılmış bir tanrı. Her hareketi kaslarını gerginleştirip derisinin altında kaydırıyordu, her kasılma o günahkar, yıkıcı vücutta saklı olan gücü hatırlatıyordu. Ona tapınmak istedim, neredeyse ondan korktuğum kadar.

Battaniyeyi kendime daha sıkı sardım, aramızdaki tek ses şöminenin hafif çıtırtılarıydı.

"Hançer için benimle pazarlık yapmak istemiştin," diye hatırlattım ona yumuşak bir sesle, boğazım düğümlenerek sordum,

"Peki, şimdi ne olacak, Vas?" Hemen cevap vermedi. Sessizlik uzadı, ağır ve boğucu bir sessizlikti ve dışarıdaki fırtına uzak bir uğultuya dönüşmüş olsa da, sanki fırtına yeni yuvasını burada, aramızda bulmuş gibiydi. Sonunda, sesi, taşların üzerinde sürüklenen çakıl gibi, alçak ve kaba bir şekilde duyuldu.

"İşler... *doğal olarak değişti.*" Sözleri sessizdi, ama içimde derin bir yerlere dokundu. Kalbim atladı, nabzım hızlandı, ona bakarken geri kalanını duymak istediğimden bile emin değildim.

"Bunu biraz daha açar mısın?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkmıştı. O zaman başını kaldırdı, gözleri ateşin ışığını yakaladı, o koyu mavi fırtına aydınlatılmış derinlikler, henüz anlamadığım, ham ve şiddetli bir şeyi yansıtıyordu. Çenesi gerildi ve bir an için, sanki kendisiyle savaşıyor, gözlerinin arkasında yaşayan savaşla boğuşuyor gibi göründü.

Sonunda tekrar konuşmaya başladığında, sözleri sert ve yıpranmış bir şekilde çıktı: "Senden vazgeçmeyeceğim." Oda sanki eğilmiş gibiydi. Nefesim kesildi.

"Ne?" Bana doğru tamamen döndü, ateşin ışığı çıplak göğsüne ve heykel gibi kollarına vurdu, her santimi meydan okuma ve kısıtlamadan oyulmuştu.

"Yapamam." Etrafımızdaki hava değişti, sıcak ve gerginleşti. Ateş keskin bir şekilde çıtırdadı ve bir an için ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. O sadece içinden geldiği gibi konuşmuyordu; sesinden bunu hissedebiliyordum. Her kelimesinde ciddiye. Aramızdaki bu şey her neyse, her şeyi değiştirmişti. Ve bundan geri dönüş yoktu.

Korkutucu *olan* ise... *ben de istemiyordum.*

Sözleri duman gibi havada asılı kaldı, kıvrılarak aramızdaki boşluğa yapıştı... *Senden vazgeçmeyeceğim.*

Sözleri içimde yankılandı, bildiğimi sandığım her şeyi tehlikeli ve belirsiz bir şeye dönüştürdü. Göğsümdeki sıkışıklığı aşarak sesimi çıkardım.

"Tamam, ama beni burada tutmayı gerçekten düşünmüyorsun herhalde." O hiç tereddüt etmedi. Bir milim bile. Aksine, karanlık ve sarsılmaz gözleri benimkilerle buluştu.

"Yapabilirim ve yapacağım," diye utanmadan açıkladı ve bu itiraf karşısında nefesim kesildi. Çünkü o beni tehdit etmiyordu.

İtiraf ediyordu.

Ve nedense, bu daha da kötüydü.

"Ama sen kendin söyledin, ben üçünüze de aitim. Beni onlardan uzak tutmayı bekleyemezsin." Kalbim bu düşünceyle çarparken ısrar ettim. Lanet olmadığını öğrendiğimden beri, Victor ve Tal'a olan hislerimin bana inandırıldığı kadar tek taraflı olmadığını biliyordum. Onların bana olan sevgisi başından beri gerçektir, bu da artık birlikte olmamıza engel olacak hiçbir şeyin olmadığı anlamına geliyordu.

Tabii... onların kardeşleri hariç, ki ben ona da aşık olmuştum ve o da beni kendine saklamak niyetinde gibiydi.

Gözleri parladı, sözler onun derinlerinde gömülü bir siniri vurmuştu.

"Beni öldürmeye çalışan hain piçlerle, sırf benim yerime geçip soyumuzun varisi olmak için, seni paylaşmamı bekleyemezsin!" Sesi gök gürültüsü gibi havada yankılandı ve aramızdaki kırılgan barışı sarsarak parçaladı. Şöminedeki alevler, sanki onun öfkesinden besleniyormuşçasına yükseldi ve ben nefes bile alamadan gölgeler hareket etmeye başladı.

Onun etrafından yavaş, kıvrımlı dalgalar halinde yayıldılar, derisinden dışarı doğru kıvrılan canlı karanlığın dalları gibi. Tüketmek için bir şey arayan duman gibi zeminde dalgalanmaya başladılar. Odanın sıcaklığı düştü, hava onun gücünün nabızıyla yoğunlaştı. Bir an için, gölgeler bana uzanırken, onun öfkesi ve acısına tepki verirken, dehşet ve hayranlık arasında sıkışıp kalmış, hareket edemedim.

"*Vas, lütfen...*" diye fısıldadım, sesimdeki titreme, beni etkisi altına alan büyüü bozmaya yetti. Sanki trans halinden uyanır gibi gözlerini kırptı ve karanlık anında geri çekildi, görünmez bir gelgit gibi ona geri döndü. Ateş normal parlaklığına döndü ve geriye sadece onun ağır nefes alıp verme sesi kaldı.

Korkumu ve kalp atışlarım hızlanarak sandalyeye yaslandığımı gördüğü anda, yüzündeki ifade değişti. Öfke, geldiği kadar çabuk kayboldu ve yerini pişmanlığa benzeyen bir duygu aldı.

"*Özür dilerim...* Seni korkutmak istemedim," dedi yumuşak bir sesle ve ben titreyerek nefes verdim, omuzlarımdaki gerginlik azaldı.

"Bak, aranızda bir husumet olduğunu anlıyorum, ama bu işin yürümesi için bunu konuşmamız gerekiyor."

"Anlamıyorsun," diye mırıldandı, sesinde adlandıramadığım bir şey vardı.

"O zaman anlamama yardım et," diye ısrar ettim, battaniyeyi üzerime daha sıkı çekip ayağa kalkarak ona doğru yaklaştım. Elimi uzattığımda geri çekilmediğini, parmaklarımın yanağını okşadığını, yüzünü ateşin ışığına doğru çevirdiğini görünce bunu iyiye işaret olarak algıladım. Dokunduğumda cildi sıcaktı, çenesi gergindi.

"Haklısın, bunun sana neye mal olduğunu bilmiyorum ve *bilmeyeceğim de... sen bana gerçeği anlatmadıkça,*" diye fısıldadım nazikçe, o da elime yaslanarak gözlerini bir anlığına kapattı.

"*Peki,*" dedi sonunda, sesi artık daha sessiz, pes etmiş gibiydi. "Ama uyarayım, Nessa, bu mutlu bir hikaye değil."

"Aile trajedileri asla mutlu olmaz," diye mırıldandım ve elimi çekerek uzaklaştım.

Ancak, gözlerim hareketini takip etmeden önce, geri çekilemeden onu yakaladı. Parmakları benimkileri sıkıca kavradı.

"Bunun için otursan iyi olur," dedi, sesi artık daha resmiydi.

Onun izinden giderek koltuğa geri döndüm. O odayı geçip karşımda oturduğunda, omuzlarıma battaniyeyi daha sıkı sardım. Alevler, onun hayalet gibi yüzünde dans eden uzun gölgeler oluşturunuyordu.

"Hayatım her zaman böyle değildi," diye başladı sonunda, sesi uzak, neredeyse düşünceli.

"Bir zamanlar, vampirler için zor olsa da, senin deyimimle mutlu bir aileydik." Yüzünde çelişkili duyguların parıldadığını gördüm ve göğsümün sıkıştığını hissettim.

"Senin ne kadar şefkatli ve merhametli olduğunu gördüm, Vas. Benden ne kadar saklamaya çalışırsan çalış, bunun farkındayım. Yani, hayır, buna inanmakta zorlanmıyorum." Bunun üzerine başını hafifçe eğdi, sessizce kabul etti, sonra derin bir nefes aldı ve hikayesi gerçekten başladı.

Koltuğuna yaslandı, eski pişmanlıklar gibi gölgeler etrafında toplanıyordu. Sessizliği bozan sesi sakindi ama anılarla yüklüydü, her kelime kaybettiği şeylerin ağırlığıyla şekillenmişti.

"Unvanımızdan önce, ölümsüzlük lanetinden önce, biz hiçbir şey değildik. Savaşın yıkıntılarında hayatta kalmaya çalışan başka bir vampir ailesiydik." Yüzyıllar öncesinin duman ve kan kokusunu hatırlar gibi bir an durdu.

"1494 ile 1559 yılları arasında İtalyan Savaşları yaşanıyordu. Avrupa parçalanıyordu. Krallıklar el değiştiriyor, imparatorluklar birbirlerini yutuyordu. Fransızlar, İspanyollar, Kutsal Roma İmparatorluğu, her taraf daha fazlasını istiyordu. Ve bu karmaşanın ortasında, babam gibi adamlar başkalarının sadece kaos gördüğü yerde fırsatlar görüyordu, vampirler ise sadece açlıklarını gidermek için kan görüyordu."

Yavaşça kaşlarını çattım ve öne doğru eğildim.

"İtalyan Savaşları mı?" diye sordum ve o uzaklara bakarak, gözlerini ateşe sabitleyerek başını salladı.

ateşe sabitlenmiş bir şekilde.

"İtalya genelinde bir dizi çatışma yaşandı. İktidar, açgözlülük ve inanç, uzun ve kanlı bir mücadeleye dönüştü. Ölümlüler buna siyaset diyordu. Bizler,

daha uzun süre yaşayıp bu mücadelenin gelişmesini izleyenler, buna kaçınılmaz dedik."

"Yani, aileniz bu çatışmanın ortasında mı kaldı?" diye sordum sessizce, o da gülmeden gülümsedi.

"Evet, kapıldık. Ve bu yüzden açlık çektik. O zamanlar fakirdik, ölümlüler arasında saklanıyorduk, babam gerektiği kadar sık beslenmeyi reddettiği için gücümüz azalıyordu. O, kısıtlama uyguladığını, bizi medeni tuttuğunu iddia ediyordu. Ama bu bizi zayıflattı. Diğer Hanedanların gölgesinde yaşıyorduk, dilenmek için fazla gururlu, çalmak için fazla asil." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi, gözleri acı hatıralarla parıldıyordu.

"Annem çok acıktığında, her şeyi değiştiren şey çaresizlikti. Babam çözümünü merhamette değil, kanda buldu. Onu takas etmeye başladı. Şişeledi, rafine etti ve en yüksek teklifi verene sattı. Savaş, lanet olmadan vampirlerin gücünü isteyen askerler ve krallardan oluşan bir imparatorluk yaratmıştı. O da onlara bunu verdi... *tabii ki bir bedel karşılığında.*" Yutkundum, midem kıvrıldı ve sonra dehşeti dile getirdim...

"*Senin kanını mı sattı?*"

KARANLIK HER ŞEYİ YUTTUĞUNDA

"*Senin kanını mı sattı?*" Bu aile bombası karşısında kalbim göğsümde çarpıyor gibi yavaşça başını salladı.

"Kanını mı?" Tekrar ettim. Sevgi dolu bir ebeveynin çocuğuna bunu yapabileceğini hayal bile edemezdim... vampir olsa bile.

"Bizim. Benim, kardeşlerimin, hatta onun. O bunu, güç ve canlılık vaat eden bir iksir, bir tonik olarak gizledi. Ölümlüler bunun için servet ödedi. Ve kısa sürede, artık fakir değildik. Zayıf, açlık çeken aile bir hanedan haline geldi." O zaman başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle buluştu.

"Bu malikâne o kanlı parayla satın alındı. İngiltere'deki kraliyet müşterilerinden birinin hediyesiydi. İtalya'nın siyasetinden uzak, yeniden başlayabileceğimiz bir sığınak olması amaçlanmıştı."

Geniş, gölgeli kütüphaneye baktım, ateşin ışığı koyu renkli ahşap ve eski taşları altın rengi bir tablo gibi boyuyordu.

"Ve bir süreliğine... mutlu muydunuz?" diye sormaya cesaret ettim ve yüzündeki ifade yumuşadı, ancak hâlâ hüznü vardı.

"Bir süreliğine, evet. Kardeşlerim ve ben henüz gençtik, daha erkek sayılmazdık. Annem o zamanlar gülerdi... sık sık gülerdi. Bu salonları ışık ve müzikle doldururdu

müzikle doldururdu. Henüz görmediğin koridorlarda birbirimizi kovalardık, ayak seslerimiz uzun zamandır unuttuğum bir sesle yankılanırdı."

"Ne sesi?" diye nazikçe sordum ve o hafifçe gülümsedi, ama bu gülümseme gözlerine hiç yansımadi. Oda sessizliğe büründü, ta ki sonunda tek bir kelimeyle cevap verene kadar

"*Huzur.*" Bu kelime, şimdi bir dua gibi havada asılı kaldı.

"Ama barış asla kalıcı olmaz, değil mi?" diye sordum yumuşak bir sesle. Dudakları karanlık, neredeyse alaycı bir şekilde kıvrıldı.

"Hayır. Barış, dünyanın güç için feda etmeni istediği ilk şeydir. Ve babam... ne zaman durması gerektiğini asla bilmeyen bir adamdı." Soğuktan değil, ama yine de titredim.

"Demek her şey o zaman değişti?" Soruma yavaşça başını salladı, gözlerindeki ışık söndü.

"O, başlangıçtı. Sonrasında gelen her şeyin temeli. Açgözlülük. İhanet. Ölüm... sonunda bizi lanetleyen anlaşma."

"Karanlık mı?" diye sordum, otomatik olarak artık maskeyle gizlemeye gerek kalmayan yüzünün yan tarafına baktım.

Anıların ağırlığı onu ezmek üzereymiş gibi, uzun bir süre durakladı. Çenesi gerildi ve tekrar konuşmaya başladığında sesi daha sessiz, hüzünlüydü.

"O, bu meslekte bir isimden, masada bir yerden daha fazlasını istiyordu. Sadece yaşamak değil, mirasının ölümsüzlüğünü istiyordu. Bu yüzden, hiçbir ölümlü ya da vampir tarafından bulunamayacak bir şeyi aramaya koyuldu." Bakışları daldı, odaklanamıyordu, sanki her şeyi yeniden yaşıyormuş gibi.

"*Ne buldu?*" diye fısıldadım. Dudakları gülüşsüz bir sırtışla kıvrıldı.

"Beklediği şeyi bulamadı. Bir iblis buldu. Eskilerden birini. Sokaklarda ruhlarla pazarlık yapan ya da çaresizlere fısıldayan türden değil. Bu iblis çok eskidi, gecenin kendisinden bile daha eskidi. Ve babam..." Başını salladı.

"... O, onu alt edebileceğini düşündü."

Boğazımda nabzımın attığını hissettim. "Bir anlaşma yaptı," dedim yumuşak bir sesle.

"Evet," diye cevapladı Vas, sesinde acı bir ton vardı.

"Güç karşılığında bir şey teklif etti, o kadar büyük bir şey ki, şimdi bile ne olduğunu bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Ama iblis ona istediğini verdi. Güç, statü, hakimiyet." Elini hafifçe kaldırdı ve ben, derisinin hemen altında, parmak uçlarında dans eden dumanlardan yapılmış damarlar gibi hafifçe titreyen, soluk bir gölge gördüm.

"Ama bununla birlikte geldi. Sadece bizim bir parçamız olmayan bir karanlık... O *bizim kendimiz*... Öfke, acı ve kanla beslenen, yaşayan, nefes alan bir varlık. Bize ölçülemez bir güç veriyor ama karşılığında kontrolü ele geçirmek istiyor. Artık ona bağlıyız, babamızın çağırdığı şey tarafından zincirlenmiş durumdayız." Kolunda hafifçe kıvrılan gölgeleri görünce içimden bir ürperti geçti.

"Peki kardeşlerin?" diye sordum sessizce.

"Aynı," dedi derin bir nefes alarak.

"Hepimiz buna katlanıyoruz. Bir armağan kılığında gelen bir lanet. Babamız onu kontrol altında tutabileceğine, Fondatori ailesi içindeki itibarımızı yükseltmek için kullanabileceğine inanıyordu. Ama böyle bir güç... kontrol altında tutulmaktan hoşlanmaz. Tüketir. *Onu... Sonra hepimizi.*"

Yutkundum.

"Ve bu iblisin karşılığında ne istediği hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

Sonunda bana baktı ve ilk kez gözlerinde korkuya benzer bir şey gördüm.

"Bunu hala bilmiyorum. Ne kadar bedel ödemiş olursa olsun, henüz vadesi gelmedi... ya da belki de çoktan geldi... belki de en karanlık zamanlarda bile birbirimize verdiğimiz kan yeminlerimizin yıkılmasından besleniyordur." Yutkundum ve sordum:

"Kan yemini mi?"

"Kardeşlerim ve ben eskiden çok yakındık... aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğine inanacak kadar yakındık... karanlık üzerimize çökse bile... kan bağımızın arasına hiçbir şey giremezdi." Aramızda ağır ve boğucu bir sessizlik çöktü. Etrafındaki gölgeler, sanki onlar da dinliyormuş gibi, neredeyse canlıymışçasına, onun sözleriyle ritmik olarak hafifçe titriyor gibiydi.

Kendimi fısıldarken buldum.

"*Ve sen... O zamandan beri o karanlıkla mı yaşıyorsun?*" Sesi alçaldı, pişmanlık gibi bir şeyin etkisiyle sertleşti.

"Hayır, Nessa. Sadece onunla yaşamadım." Gözleri benimkilere kilitlendi, karanlık ve sonsuz.

"Ben o karanlık oldum."

"Ve tüm bunlar, babamın dünyada daha önce hiç görülmemiş bir güç istemesi yüzünden oldu. Tanınmak istiyordu... Fondatori arasında bir yer istiyordu."

"Ne?" diye sordum, hafifçe kaşlarımı çatarak. O da bana baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, ama bu gülümsemede mizah yoktu.

"Kurucular. Bu dünyaya ayak basmış en güçlü vampirlerin oluşturduğu eski bir konsey. Her biri dünyanın bir bölümünü yönetiyordu ve toprakları kıtalar boyunca uzanıyordu. Açlıklarını ilk kez kontrol altına alanlar, gölgelerden imparatorluklar kuranlar onlardı. Babam onlara katılmak istedi. Onların yanında hüküm sürmek istedi... ta ki bir gün her şeyi ele geçirmek isteyene kadar." Sesinin alçaldığını, sözlerinin eski bir kinle dolu olduğunu dinlerken, zorlukla yutkundum.

"Kendini layık gördü, ama o, ölümsüz bir bedene bürünmüş, asırlık ölümlü bir hırstan başka bir şey değildi. Onları aradı, yerini talep etti. Ve onlar... belki eğlendiler, belki merak ettiler... ona bir görüşme izni verdiler. Sonra, onun anlaşılabilir bir gücü ve tanrılarla boy ölçüşebilecek bir kuvveti olduğunu gördüklerinde, taleplerine hemen boyun eğdiler." Durdu, gözleri anılarla parıltıyordu.

"Ama bunun bir bedeli vardı." Söyleyişinde bir şey kalbimin atışını hızlandırdı. Sesi daha da alçaldı, daha da sertleşti, sanki anı eski yaraları kazıyormuş gibi. Göğsüm sıkışarak sordum

"Ne tür bir bedel?"

Uzun, titrek bir nefes aldı, bakışları odanın çok ötesinde bir yere sabitlenmişti.

"Kontrol edilemeyen bir güç, kendi dizginini de beraberinde getirir. Ona verdikleri şey bir lütuf değildi, Nessa. Altınla kaplı bir lanetti. Arzuladığı güç... onu dokunulmaz kılacağını sandığı şey... *dengesizdi*. Kontrol edilmediğinde ona saldırdı, açgözlülük, zulüm ve kanla beslendi. Ve o bu güce ne kadar çok kapılırsa, o kadar güçlendi. Ta ki artık onun efendisi değil... hizmetkarı olana kadar." Omurgamdan bir ürperti geçti.

"Peki onu nasıl durdurabilirdi?" diye sessizce sordum.

Sonunda bana baktı ve sesi sakindi ama gözleri anıların hayaletleriyle yanıyordu.

"Durduramazdı," dedi Vas.

"Tek başına yapamazdı. Açlığı dizginleyebilecek tek şey... onu zapt edebilecek tek şey... *dengeydi*."

"Denge mi?" diye tekrarladım, kaşlarımı çatarak. O, hafif, neşesiz bir gülümseme attı.

"Sevgi. Şefkat. Kaderin kalbi. Gerçek denge, karanlığın altında yatan adamı görebilen, canavara insanlığını hatırlatan kişi tarafından bulunabilir. Bu olmadan... *güç her şeyi tüketir*." Sözler, ağır ve trajik bir duman gibi aramızda asılı kaldı. Sanki aramızda görünmez bir ip gerilmiş gibi, sözlerin ağırlığı göğsümün derinliklerine yerleşmiş gibi hissettim.

"Sanki bunu bizzat yaşamışsın gibi konuşuyorsun," diye cesaretle işaret ettim. Dudakları seğirdi, ama bu tam bir gülümseme değildi, daha çok gülümsemenin gölgesi gibiydi, soluk ve alaycı.

"Yaşadım mı?" diye tekrarladı, sesi alçak ve uzak.

"Ben yaşadım, Nessa. O öldüğü gecedен beri her anını." Sözlerinin ağırlığını hissedince hızlıca nefes aldım. O koltuğundan kalkarken havanın değişmesi, odayı dolduran varlığının gücü. Yavaşça yürümeye başladı, bir eliyle koyu saçlarını tararken, diğer eliyle yan tarafında yumruk yapıp açıyordu, sanki şu anda bile gölgeler derisinin altında huzursuzlanıyormuş gibi.

"O düştüğünde, hepimizin umduğu gibi güç onunla birlikte yok olmadı," diye devam etti.

"Gidecek bir yere, kendini bağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bize geçti. Bana ve kardeşlerime, kanımızı bir sonraki nesil olarak tanıdı." Yürümekten vazgeçti, bakışları içe dönük, hayaletler tarafından takip ediliyormuş gibi.

"İlk başta ne olduğunu anlamadım. Güç, hız, kulaklarımda fısıldayan ve emirlerimize itaat eden gölgeler. Bunun bir armağan olduğunu düşündüm, kardeşlerim de şüphesiz aynı şeyi düşünüyorlardı... *Aptaldık*. Bize güç veren şeyin... bir bedeli olduğunu anlamamız çok uzun sürmedi. İçimizdeki karanlık... içimdeki karanlık, daha fazlasını istiyordu... daha fazla kan, daha fazla acı, daha fazla hakimiyet ve her istediğini verdiğimde, daha da büyüyordu." Yutkundum, sesim yumuşaktı.

"Peki ya denge? Babanın kaderindeki kişiyi hiç bulamadığını söyledin... peki ya sen ve ben?" O zaman sessiz ve acı bir kahkaha attı, sesi sessizliği yırttı.

"Yıllarca bunun sadece bir efsane olduğunu kendime söyledim. Kaderin benim gibi canavarlar için bir şey olmadığını. Onu bulursam, beni daha hızlı yok edeceğini... ama sonra..." Durdu, sanki son olayları hatırlar gibi başını salladı.

"Ama sonra?" diye sordum ve bakışları benimkilere takıldı, gözlerindeki saf dürüstlük beni nefes nefese bıraktı.

"Ama sonra... *Sen oldun*." Donakaldım, boğazımdaki nabız çılginca atıyordu. O bana yaklaştı, her adımında kendi kısıtlamalarına dikkatlice karşı çıkıyordu.

"Kanının kokusunu aldığım ilk andan itibaren hissettim... *çekiciliğini*. Karanlığım seni benden önce tanıdı. Senin etrafında sakinleşti." Sesi neredeyse saygı dolu bir tona dönüştü.

"Sen onu durdurdun, Nessa. On yıllardır ilk kez, ölüm ya da intikam için çığlık atmıyordu. *Sakinleşmişti*." Bu sözler bir vahi gibi beni vurdu, ciğerlerimdeki havayı çaldı. Tam önümde durdu, aramızdaki hava uğuldayacak kadar yakındı.

"Bunu ilk elden deneyimleyip deneyimlemediğimi soruyorsun," dedi, sesi alçak ve titriyordu. "Şu anda bunu yaşıyorum. Sen dengesisin, karanlığımın her zaman bulmak için kaderinde olan ışık." Kelimeleri zar zor kurabildim.

"*Peki ışık giderse ne olur?*" diye fısıldamaya cesaret ettim.

Yüzündeki ifade karardı, içindeki gölge gözlerinde parıldadı.

"*O zaman karanlık kazanır*."

"Babanıza da bu mu oldu?" diye sordum, bakışlarının ardında parıldayan acıdan cevabı zaten biliyordum.

"Onu asla bulamadı ve sonunda... karanlık onu tamamen yuttu, tanınmaz hale gelmeden önce," dedi Vas yumuşak bir sesle.

"Ama kaderindeki kişiyi bulmuş olsaydı bu olmazdı, değil mi?"

"O güçle birlikte büyüyen açlığı dizginleyebilecek tek ruh. Ağgözlülük onu besler. Zalimlik onu körükler. Ve kan..." Elini aşağıya doğru baktı, yavaşça esnetti, damarları yüzeyin altında hafifçe koyulaştı.

"...kan onu daha da güçlendirir. Ama aşk... gerçek aşk... onu evcilleştirebilir. Sadece o, arzuyu susturabilir, karanlığın yoluna çıkan her şeyi yok etmesini engelleyebilir

." Donakaldım, ateşin ışığının gölgesinin yüzünde gezindiğini, ışığı ve karanlığı iki savaşıyan taraf gibi ayırdığını izledim.

"Peki ya annen, o...?" Bu acı verici soruyu onun zihninde bırakarak, sözleri devam ettiremedim. Çenesini sıktı, cevap verirken sesi düşük bir hırıltıya dönüştü.

"Hayır, o onun kurtuluşu değildi. O, onun hapishanesi oldu. Ve onun sevgisi, içindeki karanlığı uzak tutmaya yetmediğinde..." Sesi kesildi, cümlelerin geri kalanı anılar tarafından boğuldu. Nefesim kesildi, parçalar zihnimde cam parçaları gibi birleşmeye başladı.

"O acımasızlaştı..." Onun yerine cümleyi tamamladım ve o yavaşça, ağır ağır başını salladı.

"Güç onu tüketti. Hanedanımız için bir lütuf olarak başlayan şey, onun sonunu getirdi. Yükselişimizi vaat eden aynı güç, bizi içten içe yaktı. Açgözlülüğü arttı, acımasızlığı derinleşti, açlığı doyurulamaz hale geldi. Taşıdığı karanlığı beslemek için, hiç umursamadan katliamlar yaptı. Bu onu değiştirdi. Sonunda hepimizi değiştirdi, çünkü yıkım kaderi soyumuzdan çıkmadı." O, sanki bu kadar derin ve acı verici bir konuşma sırasında bana dokunmaktan korkuyormuş gibi, dönüp ateşe doğru yürüdü.

"Ama o karanlığı miras aldığım gün, onu kontrol etmeyi başaracağıma *ya da denerken öleceğime* yemin ettim."

"Peki başardın mı?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Bir an için bakışları yumuşadı ve yüzümün hatlarını izledi. Sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaldı.

"Başardığımı sanıyordum... *ta ki sen gelene kadar.*" Odanın havası yine değişti, gerginlik ve daha ağır bir şey ile doldu. Onun itirafının sessizlikte asılı kaldığını hissedebiliyordum, sanki yıldırımdan önce gelen statik elektrik gibi.

"Çünkü benim kaderinde olduğumu düşünüyorsun." Emin olmak için onu sınıdım. Bu, onun yoğun bakışlarının beni bir kez daha bulması için yeterli bir neden oldu.

"Çünkü senin kaderimde olduğumu biliyorum ve bir zamanlar zayıflığım olduğunu düşündüğüm şeyin aslında gücüm olduğu ortaya çıktı." Bunu duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ama bana anlattığın onca şeyden sonra, neden bunun zayıflığın olacağını düşündün?"

"Çünkü onu evcilleştirmenin onu zayıflatacağını ve böyle bir güce sahip olan kişiyi daha da zayıflatacağını inanacak kadar aptaldım." İtiraf etti ve dürüstlüğüyle beni şaşırttı.

Ama daha fazla konuşmadan,

Başka bir çılgılık evi yırttı ve bu sefer...

Kim olduğunu bulmaya kararlıydım.

İNTİKAM HİKAYESİ

Bir ığlık.

Yüksek... keskin ve yarı canlı, yarı lanetlenmiş bir şeyin çığlığı gibi koridorlarda yankılanan türden bir ığlık.

DoĖal olarak, donakaldım. Yakındaki masadaki sūrahi, çığlığın şiddetiyle titredi, yankısı uzaklara kadar uzandı ve sonunda, çığlığın kendisinden daha yüksek bir sessizliğe dönüştü.

Vas anında yüksek alarm durumuna geçti. Hareketleri keskin ve yırtıcıydı, kapıya doğru dönerken çıplak göğsünde ateşin ışığı parılıyordu.

"Burada kal," diye emretti, emir veren ses tonuyla emrinin tartışmaya yer bırakmamasını umuyordu. Ama söz konusu olan bendim, tabii ki yine de denedim.

"Bekle... ne dedin? Vas, kim...?" diye sormaya başladım, ama o hemen sözümü kesti.

"Kal dedim!" Sesi havada yankılandı, alçak ama nefesimi kesmeye yetecek kadar güçlüydü. Geri çekildiğimi fark ettiği anda sesi değiştı. Yüzünde hâlâ belirgin olan öfkeyle uyuşmasa da yumuşadı, zar zor kontrol altında tuttuğu bir fırtına gibiydi.

"Ben hallederim." Kapıya doğru ilerlerken böyle dedi, ama içimde bir şey kırıldı. Ayağa kalktım, üzerime örttüğüm battaniyeyi daha sıkı sardım.

"Ama beni burada yalnız bırakamazsın! O çığlığı duyduktan sonra olmaz... Kim olduğunu bilmem gerek!" O kapıya ulaştığında tartışmaya başladım. Aniden durdu, omuzları gerildi. Bir an için geri dönüp bana söyleyeceğini sandım. Ama bunun yerine, zorlukla nefes vererek, sesinde bastırılmış bir duygu vardı.

"Vakit yok," dedi sonunda, sesi artık daha sessizdi ama aciliyetle doluydu. Ama ben tekrar itiraz etmeden, birdenbire orada belirdi, göz açıp kapayıncaya kadar aramızdaki mesafeyi kat etti. Eli belime geldi, diğeri dizlerimin altına kaydı ve farkına varmadan, kollarında buldum kendimi.

"Vas! Beni indir, yürüyebilirim!"

"Yeterince hızlı değil," diye dişlerini sıkarak iddia etti. Ancak tartışacak zamanım olmadan, beni aceleyle kütüphaneden dışarı taşıırken dünyam bulanıklaştı. Bu, kısa süre sonra koridoru geçeceğimiz anlamına geliyordu, dışarıdaki fırtına yüksek, kemerli pencerelere yağmur yağdırıyordu. Adımları hızlı ve kararlıydı. Malikanenin soğuk taş zemini çıplak ayaklarının altında yankılanıyordu, başka bir çığlık sesi bizi koridordan aşağıya doğru yönlendiriyordu.

Omuzlarına yapışarak yüzünü okumaya çalıştım, ama çenesi sert bir kararlılıkla sıkılmıştı.

"Beni dinlemiyorsun... Ne olduğunu söyle. Vas diye bağırın kimdi?" diye tekrar ısrar ettim. Çenesi gerildi ama cevap vermedi. Sessizliği, herhangi bir gerçekten daha korkutucuydu.

"Vas!" Gözleri nihayet bir anlığına benimkilere kaydı, uyarıcı bir şekilde parıldıyordu.

"Yeter, Nessa." Sesindeki karanlık ton beni susturdu, korkudan değil, ama *onun korktuğunu* hissettiğim için.

Kısa süre sonra odama vardık ve o, çıplak ayağıyla kapıyı tekmelemek için sadece bir an durdu. Sonra içeri girdi, doğruca yatağa yöneldi, beni üzerine atmak niyetinde olduğu belliydi. Ama bu olmadı, çünkü onun beni buraya atıp kaçacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, beni nazikçe çarşafın üzerine indirdi, büyük elleri sağlam ama dikkatliydi, sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi.

"Burada kal," diye tekrarladı, sesi artık daha sessizdi ama emir vericiydi. "Ne duyarsan duy." O uzaklaşmadan önce uzanıp bileğini tuttum. uzaklaşmadan önce uzandım ve bileğini tuttum.

"*Beni korkutuyorsun... lütfen... bana ne olduğunu söyle,*" diye fısıldadım. Bakışları yumuşadı, gözlerindeki karanlıkta bir anlık bir çelişki belirdi. Sonra, cevap vermeden, parmaklarımı bileğinden nazikçe çekti.

"Arkamdan kapıyı kilitle," dedi yerine, sesi alçak ve kesin. Ve ben başka bir şey söyleyemeden, gitmişti.

Kapı, odada yankılanan boş bir sesle kapandı.

Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyordu ve fırtına hafiflemesine rağmen, ben hala çarşafları sıkıca tutmuş, ardından gelen sessizliğe bakarak, söylenmemiş her şeyle kafam karışmış bir haldeydim.

Kim çılgılık atmıştı?

O gittikten sonra gelen sessizlik dayanılmazdı.

Odanın her köşesini dolduruyor, kendi kalp atışlarımın sesi bile çok yüksek gelene kadar üzerime baskı yapıyordu. Kapıya koştum ve onun istediği gibi kapıyı kilitledim. Sonra kendimi yumuşak halının üzerinde çıplak ayakla dolaşırken buldum, lambaların loş ışıkları beni rahatlatmaya yetmiyordu.

Evin her gıcirtısı, dışarıda pencereleri sarsan her rüzgâr esintisi, beni irkilip kapıya bakmaya zorluyordu; bir yandan onun geri dönmesini beklerken, diğer yandan dönmemesinden korkuyordum.

Fırtına artık uzaklaşmıştı, uğultusu uzak bir gürültüye dönüşmüştü ve malikanenin boş kemiklerinde yankılanıyor gibiydi. Bir yerlerde, hareket sesi duyduğumu sandım, koridordan gelen zayıf sesler, anlamını anlayamadan kayboldu.

Dışarıda neler oluyordu?

Kendimi ikna etmeye çalıştım, ama o tiz, delici sesin hatırası aklımdan çıkmıyordu. Tamamen dehşet vericiydi, ama başka bir şey daha vardı.

Tanıdık bir şey. Daha önce düşündüğüm gibi, bunun cadı olup olmadığını bir kez daha sorgulamama neden oldu.

Sonunda, yerinde duramayarak, bitişikteki banyoya girdim. İçerideki hava serindi ve onun sağladığı yumuşak sabunların hafif kokusu vardı. Musluğu açtım ve su akışından buhar yükselmeye başladı, aynayı buğulandırarak kendi yorgun ve bitkin halimi artık göremeyeceğim hale getirdi.

Duş, cildime yapışan soğuğu yıkadı ama zihnimi kemiren düşünceleri yıkamadı. Kafamı suyun altına eğdim ve kendime fısıldadım

"Neden o?" Kahkaha. O ses. Daha önce duymuştum.

Cadının bana saldırdığı gün. Rüyalarımı rahatsız eden, bana zarar verirken gülümsemesini her hatırladığımda kanımı donduran aynı mide bulandırıcı delilik melodisi.

Ve şimdi bundan emindim.

Cadı. Beni lanet olduğuna ikna eden kişi. Başından beri beni kandırmaya çalışan ve bunca zaman Vas için çalışan kişi.

Ama neden onun yatağındaydı?

Su musluğunu aniden kapattım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Orada durmuş, sırlısıklam, nefes nefese, olanları anlamaya çalışıyordum. Neden buradaydı? Vas neden onu evine almıştı?

Yoksa... ilişkilerinin, Vas'ın söylediğinden daha fazlası mı vardı? Onun sevgilisi miydi?

Hayır. Buna inanamazdım.

Paylaştıklarımızdan sonra olmazdı.

Hızlıca kurulanıp, şifonyerde diğerleriyle birlikte düzgünce katlanmış halde bulduğum temiz bir pijama giydim. Kumaş cildime yumuşak bir his veriyordu ve diğerleri gibi, soluk gri rengiyle kişiliğinden yoksundu.

Islak saçlarımı ellerimle taradım ve yine kapıya doğru baktım, hala dinliyordum. Hala bekliyordum. Şöminenin üzerindeki saat, acımasız ritmiyle, onun yokluğunun dakikalarını kalp atışı gibi işaret ederek, düzenli bir şekilde tik tak ediyordu.

Sonra... sonunda geldi.

Bir vuruş.

Keskin, ani ve sessizliğe göre çok fazla gürültülüydü.

Zıpladım, nefesim boğazımda düğümlendi, kalbim deli gibi atıyordu. Bir an için, donakaldım, kapıya bakakaldım, sanki sesin etkisiyle kapı parçalanacakmış gibi.

Bir başka vuruş daha geldi, bu sefer daha yavaştı. "Vas?" diye seslendim yumuşak bir sesle, sesim titriyordu. Cevap yoktu.

Hava yoğunlaşmış, üzerime baskı yapıyormuş gibi geliyordu. Düşünmeden ayaklarım hareket etti ve beni yaklaştırdı. Diğer tarafta sessizlik uzayıp gidiyordu, ağır ve bekleyiş içinde.

"Kapıyı aç, Nessa." Rahat bir nefes aldım ve kapıyı açmak için aceleyle geri kalan yolu koştum. O içeri girer girmez kollarıma atıldım. Sürprizden bir ses çıkardı, ama içgüdüğü devreye girdi ve ben nefes bile alamadan kollarıyla beni sardı.

"Benim için endişelendin mi, küçük tavşan?" Ona bakmadan önce başımı salladım. Gözlerimiz buluştu ve bu, sanki daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce ihtiyacı olan tek izindi. Ne kadar süre sonra beni kolayca kaldırıp niyetini belli ettiğini bilmiyordum. Özellikle de yatağa doğru ilerlemeden önce kapıyı tekmeleyerek kapattığında. Oraya gidersek, ihtiyacım olan cevapları alamayacağımı biliyordum.

"Bekle... Benim..."

"Sana ihtiyacım var." diye bitirdi ve ben ona iç çekerek, sonra sesim yalvarırcasına,

"Lütfen Vas, bilmem gerek... Yatağındaki kadın kimdi?" Adımlarını duraksattı ve beni yavaşça yere indirdi, sonra tekrar etti.

"Yatağım mı?"

"Evet," diye cevap verdim yumuşak bir sesle, sesimin ne kadar savunmasız çıktığından nefret ederek.

"O benim yatağım değildi," diye cevapladı, başını salladıktan sonra. Sesindeki sessiz otorite, çalkantılı zihnimi bir anda durdurdu. Gözlerimi kırptım, anlamaya çalışırken ağzım açık kaldı.

"Ne demek istiyorsun?"

Bana doğru bir adım attı, hareketleri yavaştı, sanki ani bir hareketin beni uzaklaştıracığından korkuyormuş gibi.

"Duyduğun şey... o kadın... sence o kim?" diye dikkatlice sordu.

"Cadıyı duyduğumu sandım," itiraf ettim ve o şok olmuş gibi göründü.

"Cadıyı mı?" diye tekrarladı, sanki benim varsayımımı doğrulamamı istiyormuş gibi. Kaşlarımı çattım, kalbim daha hızlı atıyordu, ama nedenini açıklayamıyordum.

"O değilse, kim o zaman?" Tereddüt etti ve ilk kez gözlerinin arkasında neredeyse suçluluk gibi görünen bir şeyin parladığını gördüm... ya da belki de üzüntü. Parmakları yanlarında kıvrıldı, kontrolünü kaybettiği açıkça görülüyordu.

"O artık bu dünyaya ait değil," dedi sessizce, sonra ekledi, "Ve çok uzun zamandır da öyle."

Ona baktım, zihnim karışmıştı.

"Anlamıyorum."

"Anlaman gerekmiyor," dedi yumuşak bir sesle, sanki gerçek çok ağır geliyormuş gibi bakışlarını yere indirdi.

"Henüz değil." Kafamı salladım, ona hala anlamadığımı kelimeler olmadan söyledim.

"Sana bir kez bu evin görülmemesi gereken şeyler barındırdığını söylemiştim," dedi, yine alçak sesle, neredeyse fısıldayarak. Sonra başını kaldırdı ve onu tanıdığımdan beri ilk kez, savunmasız bir şey gördüm.

"Ve o da onlardan biri," dedi, sesi hafifçe titredi.

Sözleri havada asılı kaldı, karanlık ve yarım kalmış, ve midemde kıvrılan rahatsızlık, onun söylemediği şeyin benim hayal edebileceğim her şeyden çok daha kötü olduğunu söylüyordu. Yavaşça doğruldum, ellerim bluzumun eteğini sıkıyordu.

"Bana bunu açıklamak zorundasın," dedim, sesim titriyordu ama kararlıydı.

"Her şeyi. Çünkü tahmin etmekten bıktım." Gözleri yukarı kaydı, yorgunluğunun ardında hafif bir eğlence kıvılcımı belirdi.

"Tam olarak neyi açıklayayım?"

"Ne oldu?" diye ısrar ettim, ona yaklaşarak.

"Ailenizi parçalayan neydi? Kardeşlerinizi neden bu kadar çok nefret ediyorsunuz? Ve neden..." Durup, onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce zorlukla yutkundum.

"...Neden o hançeri bu kadar çok istiyorsun?" Bunun üzerine, odadaki sessizliğin içinde keskin bir sesle alaycı bir şekilde güldü. Benden uzaklaştı, bir eliyle ıslak saçlarını taradı ve ateşin yanındaki sandalyeyi belirsiz bir şekilde işaret etti. Sadece başını sallayarak ateşi yaktı ve ateş hızla alevlendi. Alevler, sözlerinin bıraktığı soğukluğu yok edemedi.

"Otur," dedi, sesi sert ama kaba değildi.

"Bu hikayeyi yeniden yaşayacaksak, bunu rahat bir şekilde yapalım." Bir an tereddüt ettikten sonra onun karşısındaki koltuğa oturdum. Bir süre ayakta durup dans eden alevlere bakarak daldı, sonra nihayet konuşmaya başladı.

"Benim ailemde..." diye yavaşça başladı.

"... Sana söylediğim gibi, hançer bir aile yadigarından daha fazlasıdır. O bir güç sembolüdür. Onu elinde tutan kişi sadece ailenin reisi değil, aynı zamanda bölgemizin hükümdarıdır. Yüzyıllar önce dövülmüş, bakış açına göre kutsanmış ya da lanetlenmiş, kan tanrıçasının kendisi tarafından."

Sesi gittikçe alçaldı, tuhaf bir saygı duygusu sızıyordu.

"Nesiller boyunca babadan oğula, kraldan varise geçti." Sonunda bana baktı ve bakışlarının ağırlığı beni olduğum yere çiviledi.

"Bu, seçim ya da görüşle alakalı değildi; doğuştan gelen bir hakti. Üçüzlerdik, ama ben ilk doğan bendim ve bu her şeyi değiştiriyordu." Bir an için, onu yanlış duyduğumu sandım.

"Üçüz mü?"

Küçük, acı bir gülümseme attı.

"Ah, sana bu kısmı hiç anlatmadılar, değil mi?" Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım.

"Hayır. Bir erkek kardeşim olduğunu bile söylemediler. Neden bunu benden sakladılar ki?" Omuzları gergin bir şekilde ateşe döndü.

"Muhtemelen öldüğümü düşündükleri için," dedi.

"Ya da en azından ölmüş olduğumu umuyorlardı." Bu sözler bana bir darbe gibi çarptı.

"Neden öyle düşünsünler ki?" Omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerindeki ifade kalbimi sıızlatmaya yetti.

"Çünkü ben öyle olmasını istedim... yani, beni öldürmeye çalıştıklarından sonra," dedi ve ben nefesimi tuttum.

"Seni öldürmeye çalıştılar!" Oda, ailesinin karanlık ve karmaşık geçmişinin ağırlığıyla etrafımızda küçülmüş gibi görünüyordu.

"Ve şimdi nihayet intikam alma ihtiyacımı anlamaya başlıyorsun."

"Ama neden... Hala anlamıyorum... Neden seni öldürmeye çalıştılar, Vas?" On yılların yükünü sanki omuzlarından atar gibi uzun bir nefes verdi. Bakışları tekrar ateşe kaydı, alevlerin kıvrılıp bükülmesini izledi. Sonunda tekrar konuşmaya başladığında, sesi daha alçak, daha sessiz, neredeyse isteksizdi. Sonunda bana şöyle dedi:

"Beni öldürmeye çalıştılar çünkü..."

"Çünkü... babamızı öldürdüm."

AİLENİN ÖLÜMÜ

"Ne?" diye sordum, tamamen şok olmuştum. İtirafı duyunca vücudum koltuğa yapıştı, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Sen... sen onu öldürdün mü?" diye kekeledim.

Bir kez başını salladı, itirafı kesin ama yüzeyin altında ham bir şeylerle doluydu.

"Evet," diye cevapladı, pişmanlık duymadan, ve ben gözlerimi ondan ayıramadım.

"Ama karanlığın... onu yuttuğunu... onu... dediğini sanıyordum..." Çenesinin gerildiğini, ifadesinin okunaksız olduğunu görünce varsayımımı yarım bıraktım. Ancak sözleri geldiğinde, neredeyse acı gibi bir şeyin kenarlarında keskin bir ton vardı.

"Karanlık onu yuttu. Bu da demek oluyor ki, sonunda bana başka seçenek bırakmadı." Sonra bana baktı, gözleri hayaletler tarafından ele geçirilmiş gibiydi, içinde anılar ve öfke fırtınası dönüyordu.

"O, kardeşlerimin hatırladığını iddia ettikleri adam değildi. O bir tiran idi. Zulüm ve korku ile hüküm sürdü. Ve hançeri devretme zamanı geldiğinde, herkesin açıkça gördüğü gibi zihni eskisi gibi değildi, ben hakiki varis olmama rağmen reddetti."

"Hayır... Daha fazlası olmalı." Sözler ağızından kaçtı, ama onun yüzünde zaten yazdığını görebiliyordum... Daha fazlası vardı. Korkunç bir şey. Yüksek sesle söyleyerek hayat vermek istemediği bir şey.

Bana doğru yavaşça bir adım attı, sesi ölçülüydü, her kelime ağırdı, sükuneti bozan cam parçaları gibi.

"Babam benden çok önce içimdeki karanlığı gördü. Yanlış doğduğumu, gölgemin çok güçlü olduğunu, pazarlık ettiği iblisin ben daha nefes almadan beni lanetlediğini söyledi."

"Ama o anlamayı yapmadan önce sen zaten doğmuşsan, bu mantıklı değil," dedim, başımı sallayarak.

"Haklısın, ama sonunda babamın zihninde çok az şey mantıklı geliyordu. Paranoyaklaştı, en yakınlarının onun gücünü çalmak istediğine... Zaten çaldıklarına ikna oldu. İblisin bizimle yeni anlaşmalar yapmaya başladığı, onu yok etmek ve hançeri ele geçirmek için bize yeterli gücü verdiği fikrine takıntılı hale geldi." Konuşurken bana yaklaştı, ta ki tam önümde durana kadar. Çenesini sıkkan ısırabı, gözlerinde parılayan acıyı görebiliyordum. Acı, taze ve unutulmazdı.

"O zaman hançeri teslim etmeyi reddetti mi?" diye nazikçe sordum, onun konuşmaya devam etmesini sağlamak, bu hikayeyi acı sonuna kadar dinlemek için çaresizce.

"Kardeşlerim o sırada yoktu," dedi bir süre sonra.

"Onlar onun ne kadar düştüğünü görmediler. En kötüsüne tanık olmadılar... Sadece görmek istediklerini gördüler. Ama annem ve ben..." Sesi titredi, anılar onu sarsıyordu. O günün hayaletlerini kovmak istercesine başını salladı. Düşünmeden elimi uzattım, ama o daha hızlı davrandı. Eli önce kalktı, parmaklarının arkası yanağımı nazikçe okşadı. Bu dokunuş beni şaşırttı. Sanki beni teselli etmeye çalışan oymuş gibi, şefkatli, neredeyse taparcasına bir dokunuştı.

Bir an daha gözlerime baktı, aramızda söylenmemiş bir şey geçti, sonra geri çekilip ateşe döndü. Sönük ışık, devam ederken profilini aydınlattı.

"Fondatori cevaplar talep etmeye başladı," dedi, sesi yine alçak ve sabitti.

"Onun aklının karıştığından şüphelendiler ve dengesiz birinin masalarında oturmasına izin veremezlerdi." Bu kesinlikle mantıklıydı, çünkü zihinsel olarak rahatsız bir kralın ülkeyi yönetmesi ve halkını tehlikeye atması gibi bir durum olurdu.

"Yani, hançeri oğluna devretmesi için ona baskı yapıyorlardı?" diye tahmin ettim ve o bir kez başını salladı.

"O bunu kendisine karşı bir komplo olarak gördü. Kurucu ailelere, Fondatori'ye savaş ilan etmek üzereydi. Ve bunu yapsaydı..." Elini yüzüne sürerek nefes verdi.

"Bu felaket olurdu. O masadaki her koltuk orduları, sadakati ve tüm soyları yönetir. Yıkım hem vampirleri hem de insanları aynı şekilde yok ederdi."

"Yani, başka seçeneğin yoktu," dedim yumuşak bir sesle.

Sözler yargı gibi havada asılı kaldı ve o, her hece onu gömmek için çok uğraştığı ana geri çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Aklım, onun içinde bulunduğu korkunç durumla doluydu, ama aynı zamanda başka bir şeyin parıltısıyla da... Kendi acımasız babamı düşündüğümde, anlamaya çok yakın hissettiğim bir şey.

Sonra benden uzaklaştı, sesi sessiz, neredeyse kırılmıştı.

"Annen... O ne olacak?" diye sordum, ama bu, onun sınırına ulaştığı an gibiydi.

"Bırak şunu, Nessa." diye yalvardı, ama ben her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Söyle bana... Annen ne oldu, Vas... Ne oldu?" Sanki bu, en çok hatırlamaktan nefret ettiği kısımmış gibi yüzünü buruşturdu.

"O gece aralarında tam olarak ne olduğunu bilmiyorum... Nasıl başladığını... O geceye kadar geçen aylarda ona karşı tavırları çok değişmişti." Sesi çatladı, kaba ve alçaktı.

Bir şey söylemek istedim... Herhangi bir şey, ama tek yapabildiğim orada oturup, onun anıların içinde boğulmasını izlemektir, kalbim bu yükün altında parçalanıyordu. Çünkü itirafı ne kadar korkunç olsa da... Neredeyse anlayabiliyordum. Ama sonra, sessizliğini sürdürdüğünde, havayı neredeyse boğucu bir dereceye kadar yoğunlaştıran sessizliğini, kendimi zorlayarak sormaya zorladım.

"Onu öldürmeye çalıştı, değil mi?"

"*Evet*," diye tısladı Vas, sesi kederle dolu düşük bir hırıltıydı.

"İçeri girdim ve o... o ölmeyi hak etti!" Sözlerinin gücü fırtına gibi havayı sarsıyordu. Yüzünde gölgeler dalgalandı, öfkesini kontrol altına almadan önce karanlığı öfkesine cevap verdi.

"*Tanrım... Çok üzgünüm, Vas*," diye fısıldadım. Sırtı kamburlaşmıştı, bir eli şömine rafına dayanmış, sanki onu ayakta tutan tek şey oymuş gibi. Omuzlarındaki kaslar çıplak derisinin altında gerilmiş, yüzyıllık öfkeyle gerginleşmişti.

"Kavga ettiklerini duydum..." diye başladı, şimdi daha sessiz bir sesle.

"...Onun ağladığını duydum. Annem asla ağlamazdı. İçeri girdiğimde, babam onu duvara dayamış, elinde hançerle duruyordu. Annem kanıyordu. Babam ona bir kez vurmuştu ve beni gördüğünde... gözlerinde bir değişiklik oldu. Ne yaptığımdan değil, kim olduğumdan dolayı nefret dolu bir bakıştı. Bana lanetli şey dedi, tanrıçanın beni daha ilk nefesimi almadan lanetlediğini söyledi." Derin bir nefes aldı, eli yumruk haline geldi.

"Bıçağı bana doğrulttu. O anı hatırlamıyorum... ilk darbeyi, ikinci darbeyi ya da ondan sonra olanları. Sadece ılığı hatırlıyorum, sonra... *hiçbir şey*. Tek bildiğim, içimdeki bir şeyin parçalandığı. Ve kendime geldiğimde... *o ölmüştü*."

Sesi çatladı, hiç iyileşmemiş bir anının sesiyle boğuktu.

"O an bana geçti... Karanlık. Onu terk edip beni buldu... Kardeşlerimi buldu... *Onun son laneti*. Annem ise yere düşmüş olmalıydı. Zar zor nefes alıyordu. Denemedim değil... ama kan... Çok fazlaydı ve ben... kendimde değildim." Sözler üzerime kül gibi çöktü. Sanki sonsuza kadar nefes almadım. Göğsüm ağıryana kadar sıkıştı ve daha fazla dayanamadım, kendimi zorlayarak ciğerlerimi doldurdum.

O konuşurken zihnimde her şeyi görebiliyordum, kanı, dehşeti, hala onun içinde bir yerlerde yaşayan ve her şeyin gelişmesini izleyen çocuğu. Ve içimdeki bir şey, sempatiyi aşan bir şekilde onun için acı çekiyordu. Bu kederdi ve ben de onunla paylaşıyordum.

"Vas..." diye fısıldadım, adı bir dua gibi titreyerek ağızımdan çıktı. Bana bakmadı, gözleri uzak bir yere, belki de o odaya, annesinin cesedinin başında durduğu yere kilitlenmişti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım yine, bu sefer daha yumuşak bir sesle, sanki daha yüksek sesle konuşsam onu tamamen yıkacakmışım gibi.

"Onu korumaya çalışıyordun."

Bunun üzerine başını hafifçe çevirdi, gözlerime tam olarak bakmadan, sanki onun hayaleti hâlâ aramızda duruyormuş gibi. Onu her zaman takip eden gölgeler, her nefes alışında hareket ediyor, huzursuz, canlı ve kurtulmak için can atıyorlardı.

"*Onu hayal kırıklığına uğratmadın*," dedim, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Sen sadece bir gecede her şeyini kaybeden bir çocuktun."

İtirafına başladığından beri ilk kez bana gerçekten baktı. Ve o gece mavisi gözlerinde hem adamı hem de canavarı gördüm... *ve her ikisinin de dayanılmaz ağırlığını*.

Ama daha fazlası olduğunu biliyordum ve bu noktaya gelmişken artık durmamız mümkün değildi. Bu yüzden, nazikçe ve şefkatle sordum:

"Sonra ne oldu?" Gözlerini kapattı, sanki olanları yeniden yaşıyormuş gibi.

"O zaman onları duydum. Kardeşlerimi. Seyahatlerinden yeni dönmüşlerdi. İçeri girdiklerinde beni kanlar içinde, babamın cesedini ayaklarımdan dibinde ve karanlığı duman gibi yerde yayılırken buldular. Onun ona saldırdığını görmediler. Onun hayatını kurtarmaya çalıştığımı görmediler. Sadece benim neye dönüştüğümü gördüler."

Sonra döndü, gözleri benimkilerle buluştu, vahşi, musallat olmuş ve acı verici bir güzelliğe sahipti.

"Beni öldürmeye çalıştılar," dedi, her kelimesi ihanetle yüklüydü.

"Soru sormadılar. Dinlemediler. Sadece içimdeki canavarı gördüler ve onu yok etmeye karar verdiler." Boğazım düğümlendi, göğsümde hava sıkışmıştı.

"Ve hançeri kullandılar mı?" diye sordum, ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, sanki cevabı zaten biliyordum gibi içimi tuhaf bir kesinlik kapladı. İstemedim bir anı canlandı. O lanetli kılıcı ilk kez dokunduğumda, *bir şey* hissetmişim... *canlı bir şey*. Bir nabız. Bir fısıltı. Sanki beni tanımış ya da görmemem gereken bir şeyi göstermeye çalışmış gibi.

"Kullandılar," diye mırıldandı, sesi neredeyse nefes almaktan ibaretti. Yine de, bunu nasıl bildiğimi merak ediyorsa da, söylemedi, şüphesiz acı dolu geçmişini yeniden yaşamaya dalmıştı.

"Başardıklarını sandılar. Ama karanlık benim içimde onlardan daha güçlüydü, çünkü babamın hayatını sonlandıran bendim. Beni öldürdüklerini sandılar..." Gözleri o anda yukarı doğru kalktı ve etrafındaki gölgeler hareketlendi, sanki derisinin altında nefes alan bir şey kurtulmaya çalışıyormuş gibi canlı ve huzursuzdu. Ateş, onlara tepki veriyormuşçasına daha da yükseldi ve yüzünü hem günahkar hem de kurtarıcı bir portreye dönüştürdü.

"...Ama başaramadılar," dedi karanlık bir sesle, sesi anılarla boğuklaşmıştı.

"Babamın hançerini kalbime sapladıktan sonra bile." Şimdi karşımda duruyordu, çıplak göğsü anılarla birlikte inip kalkıyordu. Derisinin altındaki koyu damarlar, camın altındaki duman gibi kıvrılıyordu, canlı ve huzursuz. Sonra elini göğsünün ortasına bastırdı. Yavaşça, imkansız bir şekilde, gölgeler geri çekilmeye başladı, sis gibi derisinden sıyrılıyordu.

Bu manzara beni olduğum yere çiviledi.

Göğsünün ortasında, acımasız bir çiçek gibi dışı doğru kıvrılan bir yara izi vardı. Elin kenarları koyulaşmış, gölgenin rengiyle hafifçe boyanmıştı, sanki onu hayatta tutmak için kendisine yanmış gibiydi. Ortasında, kalp atışı kadar güçlü olmayan, ama onun yankısı gibi hafif bir parıltı atıyordu.

"Beni aile mezarlığına götürdüler ve her şeyin bittiğini düşünerek orada bıraktılar. Ama onların korktuğu karanlık... *beni kurtardı*. Kalbimi sardı, yarayı kapattı, bana verdikleri izleri gizledi." Yaklaşarak, sesi neredeyse fısıltıya dönüşecek kadar alçaldı.

"Hayatta kalmam gerekmiyordu, Nessa, ama lanetin başka planları vardı."

"Peki şimdi?" diye sordum, göğsüm sıkışmış, sesim titriyordu. Bakışları karardı, gözlerinin arkasında kadim bir şey parıldıyordu.

"Şimdi... şimdi sonunda bunun hesabını verecekler." Diye yemin etti, irislerinde beyaz bir ışık parladı, kısa ama ölümcül bir ışık, sonra gözlerini kırıştırmak onu yok etti. Tereddüt ettim, sonra boğazımdaki düğümü aşarak sözleri zorla çıkardım.

"O gün sadece babamızı kaybetmedik." Nefesim kesildi,

"Sana olan her şey için çok üzgünüm, Vas. Sen sadece onu korumaya çalışıyordun ve ben... şey, bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorum." dedim ve karşılığında şefkatli bir anlayışla bakışını gördüm.

"O onu mahvetti ve o zamandan beri..." Aniden durdu ve sanki gözlerinin arkasında bir iplik kopuyormuş gibi görünüyordu. Bir an önce sesi kederle doluydu, ifadesi samimi ve insancıldı. Bir sonraki anda ise değişti, yüz hatları gerildi, bakışları içe doğru çekildi. Odanın havasını bozacak şekilde hareketsiz kaldı.

İlk başta, çenesinin hafif titremesi, başının kapıya doğru eğilmesi, sanki havada taşınan bir fısıltıyı yakalamak istercesine, çok ince bir değişiklikti. Sonra tüm vücudu gerginleşti, her kas gerildi, derisinin altında kıvrıldı. Göğsünde ve omuzlarında kalan karanlık, görünmez bir çağrıya tepki veriyormuşçasına, bir kez, hafifçe titreşti.

"Vas?" diye fısıldadım, kalınlaşan havada isminin sesi kırılğan bir şekilde yankılandı. Cevap vermedi. Gözleri uzaklara dalmış, neredeyse cam gibi, bana değil, içimden geçerek bakıyordu. Sanki bu duvarların ötesinde, sadece onun hissedebileceği bir şey ona ulaşmış gibiydi.

"Vas, ne oldu?" diye tekrar sordum, ama yine de hemen cevap vermedi. Ateş, ızgarada keskin bir sesle patladı ve beni irkiten bir sesle sessizliği bozdu. Sonunda gözlerini kırıştırdı ve bana baktı, yüzü solgundu, ne düşündüğünü anlamak imkansızdı.

"Gitmem gerek," dedi, sesi alçak, neredeyse boşuktu, sanki kendi sesi değilmiş gibi.

"Vas?" Tekrar denedim, ayağa kalkıp ona yaklaştım.

"Beni korkutuyorsun. Ne oluyor?" Başını kapıya doğru çevirdi.

Bir an için, gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm. Korku. *Gerçek korku.*

"Gitmeliyim." Tekrar etti, ben de kafamı karışık bir şekilde salladım. "Ne?

Nereye gideceksin?" diye sordum, sesim yükseldi.

"Bana ne olduğunu söylemeden beni burada bırakamazsın!"

O çoktan harekete geçmişti, bulanık bir hareketle bana doğru geldi ve ellerini omuzlarıma sıkıca tuttu.

"Beni dinle," dedi, sesi alçak ama sert, emri kemiklerime kadar işliyordu.

"Kapını kilitle, Nessa. Anladın mı? Ne duyarsan duy, ne olursa olsun, kapıyı açma." Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, sesindeki yoğunluk midemi bulandırıyordu.

"Neden? Vas, beni korkutuyorsun." Başını bir kez keskin bir şekilde salladı.

"Güvenli değil. Bu gece değil. Doğu kanadından uzak dur. Bana söz ver. *Söz ver bana, Nessa.*" Tereddüt ettim, ama gözlerindeki karanlık mavi, vahşi ve çaresiz bakış, tartışmayı imkansız hale getirdi.

"Ben... söz veriyorum," dedim, ama içtenlikle söylediğimden emin değildim.

Derin bir nefes aldı, sanki daha fazla şey söylemek istermiş gibi parmaklarıyla çenemi okşadı. Ama söylemek istediği sözler havada kayboldu. Geri adım attı, soğukkanlılık maskesi zırh gibi yerine oturdu.

"Bu odadan çıkma. Evden çıkmayı aklından bile geçirme."

İçimde bir şey kırıldı.

"Hepsi bu mu?" diye karşılık verdim, sesim öfke ve keder arasında titriyordu.

"Bu gece paylaştığımız her şeyden sonra, söylediğin her şeyden sonra... Beni yine hapsedmek mi istiyorsun? Ben senin için bu muyum? Yine senin tutsağın mı olacağım?" Çenesi sıkıldı ve uzun bir süre konuşmadı. Suçluluk duygusu, sanki ortadan kaldırması gereken bir şeymiş gibi bir anda yok oldu. Sonunda gözlerime baktı, sesi itiraf ve uyarı karışımı bir hırıltıydı.

"Ne dersen de, beni terk edemezsin." Sanki bu bir kanunmuş gibi söyledi. Bu sözler, yumuşak bir iddia kadar sert bir etki yarattı. Ama ben cevap veremeden, arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Elimi uzattım, parmaklarım onun az önce bulunduğu yeri okşadı, sesim titreyerek fısıldadım

"Vas..." Ama geri dönmedi. Bunun yerine, kapı çerçevesine tutunarak eşikte durdu ve bana sırtını döndü. Sırtı gergindi, her kasını yay gibi gergin tutuyordu. Derisinin altındaki koyu gölgeler, dile getirilemeyen bir ihtiyaçla titriyordu.

"Seni asla bırakmayacağım," dedi sessizce, ses tonu aynı anda hem ürpertici hem de yakıcı bir vaat gibiydi. Kafasını, gözlerindeki karanlık parıltıyı görebileceğim kadar çevirdi.

"Ne kadar yalvarırlarsa yalvarsınlar."

Bu sözler bana fiziksel bir darbe gibi çarptı.

Onlar.

Nereye gittiğini, ya da daha doğrusu *kiminle buluşacağını* anladığımda kalbim acı bir şekilde göğsümde sızladı. Bu yüzden, o bir adım daha atamadan, öne atıldım ve kolunu tuttum. Parmaklarım sert kaslarını kavradı, elimdeki titreme içimi kaplayan paniği ele veriyordu.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordum, sesim istemediğim kadar keskin çıkmıştı.

İlk başta cevap vermedi. Bakışları uzaklara sabitlenmişti, sanki bu duvarların ötesinde bekleyen savaşı şimdiden görebiliyormuş gibi. Aramızdaki hava gerginleşmiş gibiydi. Sonunda konuştu, bu kez yumuşak bir sesle, ama her kelime dizlerimi titretmeye yetecek kadar ağırdı.

Sonra bana dönerek yüzünü bana çevirdi. Yüzünde, yıllarca süren acı ve intikamın ruhuna kazınmış olduğu türden, sert bir kararlılık vardı.

Elini uzattı ve yüzümden sarkan bir saç telini okşadı, dokunuşu beklenmedik bir şekilde nazikti. Sonra, beni kendi ıstırabımla baş başa bırakmadan önce, bana şöyle dedi

"Zamanı geldi..."

"...Aile birleşmesinin zamanı."

KAN VE KORKU ARASINDA

VASILEIOS

O benim dünyama gireli günler, belki de sadece birkaç dakika olmuştu, ama onun öncesinin nasıl olduğunu hatırlayamıyordum bile.

Yıllarca var oldum, ama yaşamadım. Her saatim bir amaçla doluydu, intikam, beni sonsuz, boş geceler boyunca hareket ettiren sabit bir nabızdı.

Ta ki o gelene kadar.

Bana korku ya da tiksinti ile değil, anlayış gibi bir şeyle bakan kız gelene kadar. Başlangıçta bunun bir zayıflık olduğunu kendime söylemeye çalıştım. Yakınlık, ortak gölgeler ve koşulların doğurduğu bir hayranlık olduğunu. Ama gerçek çok daha basitti... *Her ne kadar öyle olmasa da.*

Ona aşık oluyordum.

En başından beri bunun bir hata olduğunu biliyordum. O bir piyon olmalıydı, bir amaç için bir araç. Saf ruhlu, ölümcül bir kız, dengeleri benim lehime çevirip kardeşlerimi ışığa sürünerek geri getirebilecek, böylece onları yok edebilecektim. Böylece, onların benden aldıkları gibi ben de onlardan alabilecektim.

Ama onun soruları ve titrek gülümsemeleri arasında, sonun neye benzediğini hatırlamayı unuttum. O bana hiç

Canavar, ama gözlerinde yansıyan gerçeği gördüm, benim ne olduğumu biliyordu ve yine de geri çekilmeyi reddetti. Bana daha önce hiç kimsenin bakmadığı şekilde baktı. Sanki içimdeki karanlık korkulacak bir şey değilmiş gibi, anlaşılabilir, hatta iyileştirilebilir bir şey gibi. Beni, tüm beni, kendi içindeki acıyı gördüğü gibi gördü... *Kırılmış bir şey.* Ama tamir edilemez değil, yeter ki biri denemeye değer görsün.

İşte o zaman beni mahvetti.

Büyü
yoktu.

Lanet
yoktu.

Onlarca yıllık güç bile, benimkine çarpan küçük, kırık bir insan kalbinin gücüne denk olamazdı. Ve bunu itiraf ettiğinde, gözleri yaşlarla parıldayarak önümde durup üçümüzü de sevdiğini söylediğinde, öfkelenmem gerekirdi.

Ama öfkelenmedim.

Çünkü onun söylediği şekilde, bu bir bölünme değildi. Karışıklık değildi.

Gerçektir.

Saf, imkansız gerçek.

O, bir ölümlünün kalbine sahipti, ama çok daha eski, çok daha büyük bir şeyin cesaretine sahipti. Hepimizi sevdi, çünkü her birimizde artık kendimizde göremediğimiz şeyleri gördü. Ve o sözleri söylediğinde, ne kadar derine düştüğümü anladım.

Bu dünyadaki hiçbir güç, şeytani lanet, kan bağı, parçalanmış kader, o fırtınada onu öpmemi engelleyemezdi. Yağmur ikimizi de sırlıslıkla etmişti, etrafımızdaki dünya yok olup gitmişti, geriye sadece dudaklarının tadı, nefesinin sıcaklığı, kalbimin kalbime çarpan sesi kalmıştı.

Sanki sonsuzluk tek bir pervasız hareketle yoğunlaşmış gibiydi. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.

Yine de, binlerce hayat yaşayabilseydim, onu herkesin içinde bulur ve yağmur altında tekrar öperdim.

Ancak aşk... *benim* aşkım... asla sonuçsuz kalmayacaktı. Çünkü o doğu kanadına girdiğinde, kalbim durmuştu. Onun bunu görmemesi gerekiyordu.

Henüz değil.

O değil.

Neredeyse keşfedeceği şey, onun masumiyetini yok edecek ve benim sunabileceğim azıcık kurtuluş umudunu mahvedecekti. Bu yüzden, perdeye uzandığını gördüğümde, parmak uçlarının gerçeklerden birkaç santim uzakta titrediğini gördüğümde, onu korkutmak istedim.

Hayır

Onu korkutmam gerekiyordu.

Çünkü korku onu güvende tutacaktı.

Korku onu uzaklaştırdı.

Bu, onu kaçırmaya ve kaçırmaya devam etmeye zorlayacaktı, benden uzaklara, bu evin gölgelerinde hâlâ dolaşan lanetten uzaklara. Ama yine de... *kaçmadı*. Korkmuş, yağmurla sırlıslıkla, öfke ve ihanetle titreyerek bile, hâlâ karşımda duruyordu, meydan okurcasına ve yürek parçalayıcı bir şekilde insancıl. Ve ben, onun gitmesini isteyen canavar, kendimi onun peşinden koşarken buldum. Her içgüdüm onu bırakmamı söylüyordu.

Ama ölümsüz kalbimin her atışı mantığa karşı geldi ve onu fırtınanın içine kadar takip etti. Çünkü o benim sonum.

Benim lanetim.

Ve belki de benim tek kurtuluşum. Mitlere hiç inanmamıştım. Türümüzün tarihi boyunca fısıldanan, Kadere, eski bir iblisin kanında yaşayan karanlığı evcilleştirecek kadar güçlü bir bağa dair mitlere inanmamıştım. Bu, içinde hala umut barındıranlar için yazılmış bir masaldı. Umud, benim uzun zaman önce taş, ateş ve kanın altında gömdüğüm bir şeydi.

Ve yine de... *o her şeyi değiştirdi*.

Cildi ilk kez benimkine değiştiğinde, hissettim.

Bir dinginlik. On yıllardır bedenimin altında yaşayan fırtınanın yumuşaması. Bir zamanlar içimde pençeleyen ve öfkelenen karanlık, sanki onu tanıyormuş gibi sessizleşti. Sanki onu bekliyormuş gibi.

O anın tam olarak ne zaman olduğunu hatırlıyorum, titrek eli yüzümün yaralı yarısına dokunduğunda. Korku yoktu. Tereddüt yoktu. Sadece, sonsuz gecemi delen güneş ışığı gibi hissettiren dayanılmaz bir şefkat vardı. Beni yakması gerekirdi.

Ama beni yatıştırdı.

Nefes bile alamayacak kadar şaşkındım. Bu lanetli gücü miras aldığımdan beri ilk kez, gölge açlık ya da öfkeyle titremiyordu. Lanet olsun... *mırıldanıyordu*. Efendisinin sesiyle boyun eğdirilen bir canavar gibi.

O.

O, hiç kimsenin... hiçbir cadının, hiçbir büyüünün, hiçbir güce aç ölümsüzün... başaramadığını başarmıştı. Onu evcilleştirdi.

Beni evcilleştirdi.

Ve bu beni hiçbir kılıçtan daha çok korkuttu.

Çünkü bu, hikayelerin doğru olduğu anlamına geliyordu. Ailemi bağlayan lanet, yok edebilen ya da itaat edebilen güç, duygular tarafından yönetiliyordu... Aşk tarafından. Sadece kaderle belirlenmiş bir bağ onu sakinleştirebilirdi ve uzun zamandır kendimi bu tür şeylerin ötesinde gördüm.

Ama o... bu kırılgan, inatçı ölümlü... yanıldığımı kanıtladı.

Artık ondan uzak geçirdiğim her an bir ceza gibi geliyordu, yokluğumda aldığı her nefes, yatıştıramadığım bir acı gibiydi. O, benim nabzımın yerini alan nabız olmuştu.

Ve onu bırakamazdım.

Hiçbir şey için.

Onun için bile.

Ve hatırlayabildiğim kadarıyla beni bu kadar uzun süre peşinde koşturan hançer için bile değil. Bu ironiyi fark etmemiştim. Yıllarca, sadece babamın deliliğiyle değil, kendi kanımla da lekelenmiş olan o bıçağı kovalamıştım. Bunun intikamımın anahtarı olduğuna ve hak ettiğim şeyi geri alabileceğime inanarak bunu yapmıştım. Ama şimdi, tek istediğim şey oydu ve o, asla gerçekten sahip olamayacağım tek şeydi.

Onu elde tutmak, diğerlerini ondan mahrum etmek anlamına geliyordu.

Kardeşlerimde bulduğu sevgiyi ondan esirgemek anlamına geliyordu. Bu düşünce, suçluluk duygusu gibi içimi kemiriyordu.

Onlardan bahsederken gülümsediğini, isimlerini hatırladığında gözlerindeki yumuşaklığı görebiliyordum. Onlar da onu sevmişlerdi. Bunu görmüştüm, hepimizi birbirimize bağlayan yankı aracılığıyla hissetmiştim.

Yine de, onun gitme düşüncesine dayanamıyordum.

Bu yüzden, onu yanımda tutmanın bir tür adalet olduğunu kendime söyledim. Belki de onu onlardan alarak, sonuçta intikamımı alıyordum. Ama gerçek neydi?

Acıydı.

Bencilceydi.

Ve bu ikimizi de mahvedecekti.

Çünkü onu ne kadar sıkı tutarsam tutayım, bunu zaten hissedebiliyordum. Onları her düşündüğünde kalbinin yavaş yavaş kırıldığını. Nazik gülümsemelerinin ardında sakladığı acıyı. Paylaştığımız her öpücük arasında büyüyen acıyı. Ben ikiye bölünmüştüm, o ise daha da fazla.

Benim istediğim şey ile... Onun hak ettiği şey arasında.

Yine de, bunu bilsem de kendimi durduramadım. Çünkü onu bırakmak bir seçenek değildi. *Artık değil.*

Eğer lanet kırılmak isteniyorsa, bu kan ya da ölümle olmazdı. Onun aracılığıyla olurdu. Onun taşıdığı ışıkla, bu soğuk, sonsuz varoluşa soluduğu sıcaklıkla. Ama o bana ait değildi. Tamamen değil. *Henüz değil.*

Ve belki de... bu benim cezamdı.

Onu tamamen sevecektim, ama onun asla tamamen bana ait olmayacağını bilerek.

Her şey havada bir fısıltı, gecenin yüzeyinin altında sadece kan bağı olanların hissedebileceği bir titreşimle başladı. İlk başta, fırtınanın geri döndüğünü, gökyüzünde yayılan düşük bir gök gürültüsü olduğunu sandım, ama bu doğanın sesi değildi. Bu daha eskidi. Daha keskindi. Damarlarımdan bir çığlının yankısı gibi geçen bir rezonanstı.

Ve bunun ne anlama geldiğini hemen anladım. Kardeşlerim benimle buluşmaya hazırды.

Gece, malikaneyi sisle kapladı, tekrar patlamayı bekleyen fırtınanın ağırlığıyla şişmişti. Eşikte durdum, soğuk hava

cildimi ısıırıyordu. Koruma kalkanları karanlıkta hafifçe parıldıyordu, bu kutsal alanı dış dünyadan ayıran bir güç perdesi gibi. Kalp atışı gibi nabız gibi atıyorlardı, canlı, duyarlı, bana bağılıydılar.

Bariyerin içinde, gölgelerim seyahat için işe yaramazdı. Buradaki büyü çok eski, çok saftı, benimkinden bile daha eski bir kana bağılıydı. Yüksek bir bedel karşılığında elde edilen ve evimi koruduğu için iyi harcanmış bir para olan büyü.

Böylece, taş merdivenlerden aşağı indim, ıslak çakıllar, yukarıdaki kara bulutların arasından sızan ay ışığı altında parıldıyordu. Artık ihtiyacım olmamasına rağmen, bir tişört ve ceket ile yarım maskelerimden birini çoktan almıştım.

Onun yüzünden artık ihtiyacım yoktu.

Elimi kaldırdım ve güç erimiş demir gibi damarlarımdan akmaya başladı, günler önce yaptığım büyü bir kez daha mesafeyi aşarak benimle aynı kanı paylaşan ikisini aradı. Mesaj basitti, havaya kazınmış bir yer, aramızdaki düşmanlıktan daha eski bir buluşma noktası.

Böylece beni nerede bulacaklarını bileceklerdi.

Tıpkı onların geldiğini anladığımda olduğu gibi. Küçük Tavşan'ıma olan tutkum yüzünden neredeyse tamamen unutmuş olduğum bir buluşma, ondan ayrılmaya dayanamıyordum.

Ama kanımın çağrısı kendi uyarısını da beraberinde getirdi. İlk başta cildime fısıldayan bir ses gibi, zayıf bir şekilde içime geri döndü. Sonra daha güçlü bir şekilde, kaburgalarımdan geçerek kafatasımı ulaşana kadar titreşti ve geceyi ikiye böldü. Aramızdaki bağ uyandı, bizi ayıran on yıllar süren sessizliğin ardından eski bağ çığlık attı.

Victor.

Talon.

Kan kardeşlerim.

Çağrıya cevap veriyorlardı.

Büyü işe yaramıştı. Ve zamanı gelmişti.

Karanlık, onu çağırıldığında itaat etti, etrafımı sardı, soğuğu ve ışığı yuttu, ta ki dünya tek bir sessiz atışla yok olana kadar. Perdenin içinden geçtiğimde, şehrin kokusu bir nabız gibi bana çarptı... *New York.*

Ama ışıklar ve hayat dolu olanı değil. Kalbinin bu kısmı terk edilmiş, unutulmuştu, hava çürüme ve yağmurla doluydu ve sokaklar, ölmekte olan sokak lambalarının kırık ışığı altında gümüş rengi kanıyordu.

Mezarlık önümüzde belirliyordu, şehirdeki en eski mezarlık, demir kapıları sarmaşıklarla kaplıydı. Kapıların ötesinde, taşla oyulmuş mirasımız yatıyordu, bir zamanlar soyadımızın anıtı olan aile mezarlığı. Artık lanetliler için bir mezardan başka bir şey değildi.

Onlarla yüzleşmek için seçtiğim yer burasıydı.

Tarafsız bir yer. Bir zamanlar kutsal olan, *şimdi lanetli.*

Hayaletler için uygun bir yer.

Eşiği geçerken yüzyılların ağırlığı üzerime çöktü, hava burada daha soğuktu, botlarımın altındaki zemin kaygandı. Onları yakınımda hissedebiliyordum, o kadim bağ derimin altında bir çağrı gibi uğulduyor, damarlarımdan geçerek beni nihayet geçmişle yüzleşeceğim yere çağırıyordu.

Ama mezarın merdivenlerine ulaştığımda, bir şey beni vurdu. Fiziksel değil, ilkel bir şeydi. Onlara ait olmayan bir bağdan gelen bir dalga.

Hayır.

Onundu.

Keskin ve soğuk bir güç göğsümü delip geçti, ciğerlerimdeki nefesi çaldı. Dizlerim ıslak kaldırıma çarptı. Elim kalbime bastırdı.

Bağlantı.

Nessa'ma.

Onu durduramadan adı içimi parçaladı. Kalp atışları benimkine çarptı, hızlı ve düzensiz, benim olmayan bir korkuyla doluydu. Hava kan ve tuz tadı vardı, korkusu bizi birbirimize bağlayan bağda atıyordu.

"Hayır..." Bu kelime, boş sokakta bir hırıltı gibi çıktı. Acı yeniden alevlendi, şimdi daha keskin, kader bağı aciliyetle yanıyordu. Onun aracılığıyla, hareketin yankısını, bir mücadelenin, sessizliğin yuttuğu bir çığlının yankısını hissedebiliyordum. Bu bir görüntü değildi. Oydı, onun korkusu içime işliyordu. Görmeme gerek yoktu, biliyordum. Bir şey ona zarar veriyordu. Bir şey onu bulmuştu. Kardeşlerim bekleyebilirdi. İntikam bekleyebilirdi.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu!

Kendimi ayağa kaldırdım, gölgeler benimle birlikte yükseldi, damarlarımı parçalayan öfkeyle titriyordu. Dünya yeniden eğilmeye başladı, karanlık, yoluna çıkan her şeyi yutmaya hazır bir dalga gibi üzerime çöktü.

"Geliyorum, küçük Tavşan," diye fısıldadım, adı yakında dilimde bir yemin gibi yanmaya başladı. Ve sonra yok oldum, adı dudaklarımdan bir kez daha çıkarken karanlık beni tamamen yuttu...

"Nessa."

KIZIL KRİSTAL ÇAĞRISI

VANESSA

Uyku gelmek bilmiyordu, ama bu şaşırtıcı değildi.

Çarşafı dolanmış yatıyordum, vücudum huzursuzdu, zihnim sakinleşmeye çalışıyordu. Evin her gıcirtısı beni irkiliyor, rüzgârın pencerelere çarpması göğsümün derinliklerinde bir şeyleri sıkıştırıyordu.

O gitmişti.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, dakikalar mı, saatler mi, ama yanımdaki boşluk sonsuzluk gibi uzayıp gidiyordu. Şöminedeki ateş sönmüş, sadece kalp atışlarımla aynı ritimde titreyen zayıf közler kalmıştı. Her biri aynı korkunç düşünceyi fısıldıyordu.

Ya geri dönmezse?

Ya bahsettiği bu aile buluşması kanla sonuçlanırsa... *Onun kanıyla... Onların kanıyla?*

Ya Victor ve Talon başladıkları işi bitirirlerse ve bu sefer, onun karanlığı onu hayatta tutacak kadar güçlü olmazsa? Ya onlardan birine zarar verirse? Bütün bu düşünceler midemi acı bir şekilde burkuyordu. Dehşete kapılmışım.

Onun yapabileceklerinden korkuyordum.

Onların ona yapabileceklerinden korkuyordum.

Bana odamda kalmamı, kapıyı kilitlememi söylemişti ve ben de aynen öyle yapmıştım. Önce odada bir aşağı bir yukarı dolaştıktan sonra, camın ötesindeki karanlığa bakarak uzanmıştım, sanki bir şekilde onun bahçede yürüyerek geri döndüğünü görecektim gibi.

Ama hiçbir şey yoktu. Ondan hiçbir iz yoktu.

Sadece siste hareket eden sonsuz gölgeler vardı.

Sonunda pes edip kendimi yatağa attım. Ama bir süre dönüp durduktan sonra, kendimi yine pencerenin önünde buldum. Parmaklarım soğuk camı okşadı, ay ışığında yansımam belirsizdi. Nabzım boğazımda sıkışmış bir kuş gibi atıyordu.

Ne zaman benim esirimi tutan kişi olmaktan çıkıp koruyucum haline gelmişti? Derinden değer verdiğim biri haline gelmişti?

Aşık olduğum biri.

Doğal olarak, endişeden deliye dönmüştüm ve bu yüzden onu aramaya karar verdim.

Sadece görmek için. Sadece gerçekten gittiğini öğrenmek için.

İlk başta dışarı çıkmayı planlamamıştım, sadece bakmak, malikanenin mezar gibi sessiz olmadığını kendime kanıtlamak için. Ama pencereden döndüğümde, zeminin altında düşük bir inilti duyuldu, sanki evin kendisi bizi izliyormuş gibi hissettiren bir ses.

Sonra duydum.

Kapının yumuşak bir tıklaması.

Donakaldım.

Bu fırtına ya da rüzgâr değildi. Kasıtlıydı... *Yavaştı.*

Kulp döndü, menteşeler inledi ve kapı, koridorun gölgelerinin içeri sızmasına yetecek kadar açıldı. Nefesim kesildi.

"Vas?" diye fısıldadım, sesimde rahatlama ve endişe birbirine karışmıştı. Ama cevap yoktu. Sadece kalın ve doğal olmayan bir sessizlik vardı. Çıplak ayaklarım soğuk zeminde ses çıkarmadan yaklaştım. Hava... *garipti.*

Ağır. Bozuk. Sanki evin kendisi nefesini tutuyormuş gibi. "Vas?" diye tekrar söyledim, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

O zaman gördüm. Kapının eşiğinde duran bir silüet. Uzun boylu, hareketsiz, koridordan sızan loş ışıktaki silüeti zar zor seçilebiliyordu. Kalbim acı bir şekilde takıldı.

"Vas... sen misin?" Ve sonra geldi.

O kahkaha.

İlk başta alçak, sonra tiz, tüylerimi diken diken eden bir sese dönüştü. O sesi tanıyordum. Daha önce duymuştum. Bir keresinde, terk edilmiş bir nalbur dükkanında bana saldıran cadının sesi olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi o kadar emin değildim. Kendi hatıralarımdan daha eski bir anı gibi içimde yankılandı.

zihnimin derinliklerinde gömülü bir şey. Onun elinden daha önce kaçtığım zamanları fısıldayan anılar... *Ya da kaçtığımı sandığım zamanları.*

Cadı.

Kanım dondu.

Geriye sendeledim, başımı sallayarak, bunu hayal ettiğime kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama sonra gördüm, o parıltıyı. Gümüşün hızlı bir parlaması, ay ışığının en zayıf parçasını yakalıyordu.

Bir bıçak.

Dudaklarımdan bir çığlık kopardı, boğucu sessizlikte ses çok yüksek çıkmıştı. Sırtım yatağın kenarına çarptı, elim sanki beni gelecek o şeyden koruyabilecekmiş gibi direğe tutundu.

Figür yaklaştı, bıçak yine ışığı yakaladı. Ve o kahkaha... Tanrılar, o kahkaha, odada bir kez daha yankılandı.

Unutulmaz. Tanıdık. *Acımasız.*

Hayatım boyunca bastırdığımı hissettiğim bir ses, ama bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Hoş geldin, küçük yuva yıkıcı," dedi ses.

Sözler sadece duyulmakla kalmadı, hissedildi, zehir gibi, kalın ve soğuk bir şekilde derimin altına sızdı. Hava değişti, ateşin sıcaklığı ani, doğal olmayan bir soğuklukla söndü.

Ve sonra anladım.

Bu cadı değildi.

Ardından yüksek, tiz, çılgın bir kahkaha geldi ve kanım dondu. Karanlıkta gümüş bir parıltı belirdi, her nefes alışımında bana yaklaşıyordu. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken, aramızda yatak kalacak şekilde duvara doğru ilerledim, parmaklarım körü körüne anahtarı arıyordu.

"Ne istiyorsun?!" diye bağırdım, sesim onun kahkahasını kısa bir an için kesintiye uğrattı. Sonunda onu buldum ve açtım, odayı yumuşak bir ışıkla doldurdu, o zaman kim olduğunu gördüm. Ve bununla birlikte kanıtım da, düşündüğüm gibi, cadı değildi.

Hayır... *Çok daha kötü bir şeydi.*

Saçları yüzünün etrafında koyu renkli, karışık ipler halinde sarkıyordu, sanki mezardan çıkmış gibi nemli ve keçeleşmişti. Bir zamanlar beyaz olan elbisesi artık parçalanmış, kir ve eski kan lekeleriyle kaplıydı, hareket ettiğinde kumaş hışırdamaktaydı. Ama beni donduran sadece görünüşü değildi. Bana bakışlarıydı. Vahşi. Gözlerini kırpmadan. Gözleri, su üzerindeki yağ gibi yeşil ve altın rengi arasında parıltıyordu, sanki bakışlarıyla beni kafese kapatmaya çalışır gibi odanın içinde dolaşıyordu.

Sonra yüzü değişti.

O kadar hızlı oldu ki, zihnim parçalanmış sandım. Bir göz açıp kapayıncaya kadar, birdenbire annem orada duruyordu. Nazik gözleri, titreyen ağzı, çenesindeki soluk yara izi, bir zamanlar ona iyi geceler öpücüğü vermiştim. Babamın ve

şiddetli bir öfke patlamasının sonucu. Boğazım düğümlendi, geriye sendeledim, sesim kısıldı.

"Anne?"

Ama bana gülümsediği gülümseme anneminkine benzemiyordu. Çok geniş, çok bilmiş bir gülümsemeydi.

"Zavallı küçük kız," dedi, sesi mide bulandırıcı derecede tatlı, neredeyse şefkatliydi.

"Her zaman hayaletlerden kaçırıyorsun." Vücudunun kenarları tekrar parıladı, illüzyon camdaki ısı dalgaları gibi dalgalandı ve nefes almadan önce, bir sonraki dehşetim geldi, orada duruyordu...

Babam.

Yüzündeki ifade soğuktu, hayatım boyunca beni rahatsız eden aynı acımasız hayal kırıklığından oyulmuştu.

"*Yararsız!*" diye tükürdü, sesi alçak ve zehirliydi, havayı kırbaç şakırtısı gibi kesiyordu.

"Tıpkı annen gibi." Bu sözler fiziksel bir darbe gibi çarptı. Ciğerlerim kilittendi. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki, sanki kaburgalarımın fırlayacakmış gibi hissettim. Oda eğilmiş gibi görünüyordu, nefes alamadığım her nefesle duvarlar bana daha da yaklaşıyordu. Geriye doğru sendeledim, başımı salladım, *gerçek olmayan... gerçek olamayacak* bir anıdan kurtulmaya çalıştım.

"*Sen... sen... gerçek değilsin,*" diye kekeledim, sesim titriyordu. Ama bunu ne kadar inkar edersem, odayı onun varlığı o kadar dolduruyordu, kokusu, sigara ve ucuz viski kokusu, gömdüğüm geçmişin kokusu gibi burnuma doluyordu.

Alaycı bir şekilde sıırttı, boynundaki damarlar belirginleşti, gölgesi zeminde uzadı ve ayaklarımın etrafını sardı.

"Neden dünyaya bir iyilik yapmırıyorsun?" diye tısladı, bana alaycı bir şekilde bakarak. "O aptal sürtük gibi kendini öldür."

Bu sözler ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Dizlerim titredi ve düşmemek için komodinin kenarına tutundum, terden kayganlaşan parmaklarım titriyordu. Çığlık atmak istedim ama sesim çıkmadı. Tanıdık, ham ve boğucu bir korku içimde bir dalga gibi yükseldi ve beni dibe çekti. Her morluk, her kırık yalvarış, bağırıların durması için dua ettiğim her gece o anda geri geldi.

Ve o anı ve korku fırtınasının içinde, bunu bana başka birinin yaptığını fark ettim. O odaya ilk giren garip, bitkin kadın. Kim olursa olsun, bunu bana o yapıyordu. Bundan besleniyordu. Çarpıtıyordu. Korkumu kendi silahına dönüştürüyordu ve ben içten dışa kanıyordum.

Figür güldü, ses çatırdadı ve tamamen başka bir tona dönüştü. Illüzyon yok oldu, yeni birine dönüştü.

Bir kadın.

Bu sefer tanımadığım biriydi, çünkü odaya ilk girenle aynı kişi değildi. Güzelliği keskin ve korkunçtu, dudakları kırmızıya boyanmıştı

, saçları ise hem asil hem de çılgın bir yüzü çevreleyen bir gölge halesiydi. Hava demir ve eski güllerin kokusuyla yoğunlaştı ve o zaman anladım ki, o her ne ise, hala benim korkumla besleniyordu.

Gülümsedi, acımasız, zevkli bir gülümsemeyle.

"Ah, buradasın," diye mırıldandı, sesi odada duman gibi yayıldı.

"Şimdi onun sende ne bulduğunu anlıyorum." Midem düğümlendi.

"Sen... sen kimsin?" diye fısıldadım, hala geri çekilirken, bana saldıracak mı yoksa saldırmayacak mı emin olamadan, ama yine de saldırmasını bekleyerek. Kadın başını eğdi, gözlerindeki altın rengi ışığı yakaladı, yüzeyin hemen altında gizlenen korkunç bir şeyin yansıması.

"Bilmek istemez misin?" diye mırıldandı, yaklaşarak, elindeki bıçak bir vaat gibi parıltıyordu. Şimdiye kadar unutmuş olduğum bir bıçak.

"Sen..." diye tısladı, elindeki bıçak titriyordu.

"Onu alamazsın." Kalbim durdu, zihnim duyduğum şeyi anlamaya çalışıyordu.

"Ben... anlamıyorum," diye kekeledim, geri çekilirken sandalyenin kenarı dizlerimin arkasına çarptı. Ellerimi uzatıp dengemi sağlamaya çalıştım.

"Sen kimsin..."

"Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim!" diye bağırarak sözümü kesti. Sesi tizdi, kırık cam gibi havayı yırtıyordu.

"Onu benden çaldı! Ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim." Midem taş gibi oldu. *Bir kez mi çaldı? Vas'tan mı bahsediyordu?*

Ama ona karşı çıkacak sözleri bulamadan, o üzerime atıldı.

Bıçak, gümüş bir ışıkla, vahşi ve beceriksiz ama hızlı bir şekilde bana doğru geldi. İçgüdülerim devreye girdi. Kendimi yana attım, bıçak bir saniye önce durduğum yeri kesip geçti. Bıçak ucu koluma değdiğinde, kolumun üst kısmında sıcak bir acı hissettim. Yara sığıdı ama yine de yanıyordu.

Nefes nefese, yarayı tutarken, o vahşi bir hayvan gibi hırlayarak etrafında dönüyordu. Ve o anda gördüm, boğazındaki parıltıyı.

Kızıl bir kolye.

Zinciri, zamanla kararmış gümüşten yapılmıştı ve ortasında üzüm büyüklüğünde tek bir kan kırmızısı taş asılıydı. Sanki içinde canlı bir şey atıyormuş gibi hafifçe titreşiyordu, rengi o kadar koyu ve yoğun ki, kristal içinde hapsolmuş kan dışında başka bir şey olamazdı. Işık içinden parıltıyordu ve bir an için, o parıltının nefes aldığını yemin edebilirdim.

Onda beni çeken bir şey vardı.

Göğsümde düşük bir uğultu, duyulmayacak kadar hafif bir fısıltı. Vücudum iznim olmadan ona doğru sallanıyor gibiydi, kalp atışlarım onun nabızıyla aynı ritme girmişti. Sadece parıltıyordu, bana uzanıyor, sanki beni tanıyormuş gibi çağırıyordu. Adım düşüncelerimin ucunda titriyordu, onun sesi değil, boğazında asılı duran şey tarafından taşınıyordu.

Keskin ve soğuk bir mide bulantısı dalgası geldi, ama gözlerimi ayıramadım. Taş tekrar parladı ve içinde kıvrılan şekiller gördüğümü sandım. Damarlar, sıvı ışıktaki dönen koyu duman gibi. Ne kadar uzun bakarsam, o sessiz çekim o kadar güçlendi, göğsümün derinliklerinde, kalbimden farklı ama aynı şiddetle yaşayan bir şeyi çekiyordu.

Elini dalgın ve sahiplenici bir şekilde kolyeye dokundurdu, bıçağı tekrar kaldırdı ve taş parladı, kan kırmızısı ışık boğazına ve yüzüne yayıldı, sanki onun öfkesinden *ya da benim korkumdan* besleniyormuş gibi.

Geriye sendeledim, başımı sallayarak etrafımda örülmeye çalışan büyüü bozmaya çalıştım. Yine de, yankısı damarlarımda kalmaya devam etti, susturamadığım bir fısıltı gibi.

"Sen buraya ait değilsin!" diye çığlık attı.

"O benim, o benim, o benim!" Çılgın haykırıışları kulaklarımı tırmaladı, içimi parçalayan bir ölüm perisi çığlığı gibiydi. Yine geriye sendeledim ve makyaj masasına çarptım. Bir lamba yere düşerek binlerce parlak parçaya ayrıldı. Bir kez daha üzerime atıldı, hareketleri sarsıntılı ve vahşiydi. Ben de en yakınimdaki şeyi, lavabonun yanında duran ağır porselen sürahiyi kaptım.

"Geri çekil!" diye uyardım, sesim titriyordu.

Vahşi bir sırıtışla dişlerini gösterdi, yüzünde saf delilik vardı.

"Onun yaptığı gibi onu benden alabileceğini mi sanıyorsun? Ona ihtiyacı olanı verebileceğini mi sanıyorsun?!"

"Senin kim olduğunu bile bilmiyorum!" diye bağırdım, korku yerini paniğe bırakınca gözlerim yaşlarla doldu.

"*Yalancı!*" diye tısladı, tükürüğü sıçrayarak.

"O her zaman aynı türden insanları seçer, sen onun aldığı ilk kan bağıışısı değilsin, kırmak, canavarı beslemek, bana hediye etmek için, o kırılgan, acınası insanları! Seni koruyacağını söylüyor, ama beni mahvettiği gibi seni de mahvedecek!" diye bağırdı ve tekrar saldırdı, bu sefer bıçak omzumu sıyırdı ve acıdan çığlık attım. Çaresizce sürahiyi salladım ve kafasının yan tarafına vurdum. Sürahi iğrenç bir çatırtıyla parçalandı ve o acıdan değil, öfkeden çığlık attı, sonra beni yere devirdi.

Bıçak başımın üzerinde parladı, ağırlığını üzerime bastırırken saçları karanlık bir peçe gibi etrafımıza dökülüyordu. Bileğini tuttum, ikimiz de gerildik, bıçak boğazımın birkaç santim üzerinde titriyordu. Elimi uzattım, yüzünü itmeye çalıştım, ama sonunda boynuna kaydı.

"Lütfen!" diye yalvardım, gözyaşları yüzümden akıyordu. "Benden ne istediğini bilmiyorum!"

"Onu geri istiyorum!" diye bağırdı, öfkesi yüzünden sesi çatallanıyordu.

"Onu senden önce kim olduğumu hatırlamasını istiyorum!" Panikle dolu bir güçle, onu benden uzaklaştırmayı başardım. Boğazını sıkışmış, kolyeye takılmış parmaklarımla onu kopardım.

kaçma hareketimle. O, komodinin üzerine düşerken, toka kırıldı ve yatak altındaki yere kaydı. Bıçak da elinden kaydı ve odanın diğer tarafına düştü. Hızla ayağa kalktım, ama o çok hızlıydı... Çok hızlı... Bir kez daha bana saldırdı ve bu sefer saçımı avuçladı.

Yatağa çarptık, başlık duvarla çarpışarak kulakları sağır eden bir ses çıkardı. Ellerim çarşafı tutundu, ondan kaçmak için çaresizce çabaladım. Panik içinde parmaklarım yastığa takıldı. Tüm gücümle ona fırlattım, ama o sanki hiçbir şey yokmuş gibi yastığı parçaladı. Kumaş pençeleri altında parçalandı ve bir bulut gibi tüyler havaya uçtu, etrafımızda sürüklenen kül gibi dönüyordu.

"Dur!" diye bağırdım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki diğer her şeyi bastırıyordu. Beni yakaladı ve beni ters çevirdi, böylece sırt üstü yatmış oldum. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri tamamen insan olmayan bir şeyle yanıyordu. Kan kırmızısı ve yakıcıydı. Pençeli yumruğunu saçlarıma geçirip boynumu yana doğru çevirdi. Gözlerim, sanki boğazıma dalıp onu parçalamaya hazırmış gibi ortaya çıkan dişlerini görünce fal taşı gibi açıldı.

"O benimdi!" diye tekrar bağırdı, sanki sözcükler dilini yakıyormuş gibi tükürdü.

"Kaderim. Lanetim. Yıkımım. Onu başkasına kaptırmaktansa lanetlenmeyi tercih ederim!" Cevap veremedi... *nefes bile alamadan...* başını kaldırdı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, göz bebekleri ürkek bir avcınıninki gibi büyüdü.

Sonra, saldırdığı kadar ani bir şekilde donakaldı. Saçımı tutan eli gevşedi ve bakışları kapıya kaydı. Benim göremediğim bir şeye doğru, ve ilk kez, ifadesindeki delilik korkuya dönüştü.

"Hayır..." diye fısıldadı, başını yavaşça sallayarak. "O burada."

Duvarları sallayacak kadar güçlü bir şekilde kapı arkasından açıldığında kanım dondu. Kapıdan gelen ses insan sesine benzemiyordu.

Derin, ilkel ve o kadar güçlü bir kükremeydi ki, havanın kendisi titriyor gibiydi. Kadının başı sesin geldiği yöne doğru döndü ve göz açıp kapayana kadar, karanlık ve öfkeli bir şey odayı doldurdu.

Vasileios.

O, şekil almış bir gölge gibi hareket ediyordu, dışarıdaki fırtına sanki onun öfkesi tarafından çağrılmış gibi yeniden şiddetlenmişti. Pencereleler sallandı, perdeler çırpındı ve bir an için, gök gürültüsünün nerede bittiğini ve onun şeytani sesinin nerede başladığını ayırt edemedim.

Tek bir bulanık hareketle odayı geçti. Kadın nefes almaya bile zaman bulamadan, eli boğazına dolandı ve onu duvara öyle bir güçle çarptı ki, makyaj masasının üzerindeki ayna çatladı.

Ben sadece titreyerek, önümde yaşananları izleyebildim.

Onun karanlığı canlıydı.

Şiddetli, nabız gibi atan dallar halinde derisi boyunca yayılıyor, yüzünden boynuna ve kollarına siyah şimşek damarları gibi yayılıyordu. Ateşin ışığı göğsünün keskin hatlarını aydınlatıyordu, gözleri tanrılara ve canavarlara özgü bir öfkeyle gümüş rengi parlıyordu.

Korkunç görünüyordu.

Ve güzel.

Ve benim.

Kadın, nefes nefese, onun bileğini tırmalarken, bacaklarıyla tekmeliyordu. O ise kadını duvara daha da sıkıca bastırıyordu.

"V... Vasilei... lütfen!" diye boğuk bir sesle haykırdı, sesi onun sıkı tutuşundan dolayı kısık çıkıyordu.

"Anlamıyorsun... o... senin Vanes'in değil..."

"Yapma!" diye uyardı, onu keserek, sesi zeminden yankılanan bir hırıltı gibiydi.

"Onun adını söyleme." Elimi kolumdaki yaraya bastırdım, avucumun altında kan kaygan ve sıcaktı.

"Vas..." diye başardım, sesim titriyordu.

"Dur, lütfen... Onu öldüreceksin." Sesimi duyunca başını keskin bir hareketle çevirdi ve derimde kan izlerini gördüğü anda, içindeki bir şey kırıldı.

Etrafındaki gölgeler duman gibi yükseldi, çenesi sıkılıp dişleri ortaya çıktığında havada kıvrıldı ve cam lambalar çatladı.

Kavrayışı sıkılaştı.

"Onu nasıl dokunursun?" diye homurdandı, sesi alçaktı, zar zor bastırdığı öfkeyle titriyordu.

"Benim evimde, kaderimin kadını olan kadının kanını dökmeye nasıl cüret edersin?" Kadın boğulurcasına çabaladı, gözleri çılgındı.

"O bir zehir! Ruhunu çalacak, gücünü emip seni bir hiç haline getirecek," diye tükürdü, sesi acıdan boğuk çıkıyordu.

"O da bir lanet! Bir başka yalan!" Onu tekrar duvara çarptı, çarpmanın etkisiyle duvar çatladı.

"Yeter!" Gölgeler, kadının arkasındaki duvarda kıvrılıyor, ikisini de ışık ve karanlığın ürkütücü bir görüntüsüyle çerçeveliyordu. Tam da iddia ettiği gibi bir canavara benziyordu, ama yine de beni korumak isteyen canavardı.

"Vas," diye tekrar fısıldadım, gözyaşlarım artık serbestçe akıyordu.

"Lütfen... O kim?" Uzun ve ağır bir an boyunca cevap vermedi. Sadece orada durdu, göğsü inip kalkıyordu, eli hala kadının boğazını sıkıca tutuyordu. Başı eğikti ve sonunda bana baktığında, ifadesinde kırılmış bir şey vardı. Onda daha önce hiç görmediğim bir tür ıstırap.

Konuştuğunda sesi boğuk, kısık ve titriyordu, aramızdaki havayı sarsan bir gerçeklikle.

Bana söylediğinde hazırlıklı olmadığım bir gerçek...

"O... benim annem."

EREBUS'UN LEKESİ

VICTOR

Vasileios.

Kardeşimiz... *Hayatta.*

Bunun hakkında ne hissedeceğimi tam olarak bilemedim, bu yüzden bunun yerine Nessa için hissettiğim endişeye odaklandım. Onu ne kadar özlediğimizi bilemezsin. O kaçırıldığından beri ne yemek yedik ne de uyuduk. Onu nereye götürmüş olabileceğini sorgulayarak deliye dönmüştük. Kardeşim ve ben Vasileios'un hala hayatta olduğunu keşfettiğimizden beri, geçmişimizle ilgili bazı zor gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldık. Ayrıca, tüm bu yıllar boyunca nerede saklandığını bulmak için elimizden gelen her şeyi yaptık. Yine de, sırlarını açığa çıkarmayı reddeden gölgelerin içinde bir hayaleti kovalamak gibiydi.

On yıllardır onun öldüğünü, gömüldüğünü sanıyorduk. Belki de bir parçam da öyle olmasını istiyordu. Ama şimdi gerçeği gördüm. Kardeşim ölmemişti ve bir şekilde yaralarından kurtulmuştu. Ve Nessa'nın rüyalarını bu şekilde manipüle edebiliyorsa, muhtemelen tamamen başka bir şeye dönüşmüştü.

Bunu bilseydim, çok daha önce onu aramaya başlardım, ama bunun bir önemi olacağını sanmıyorum. Vas her zaman bizden üç adım öndeydi, onu hala saygı duyduğum bir kardeş olarak gördüğüm zamanlarda bile. Her zaman kurnazdı, evet, ama şu anki gibi öngörülemez değildi. Gölgeler ve karanlıkta gizlenmiş bir intikam canavarı da değildi.

Elbette, onun nedenlerini anlamak zor değildi. Cadının işin içinde olduğu ortaya çıktığı anda, onu kimin yönlendirdiğini anladım. Onu bir araç, Nessa'yı kendisine getirmek için bir piyon olarak kullanmıştı. Plan titiz, acımasızca zekiceydi ve işe yaramıştı.

Şimdilik, Nessa elindeydi.

Ve bu düşünce içimdeki her şeyi acı verici bir şekilde burkuyordu.

Ona anlatmadığımız çok şey vardı, ailemizin kirli geçmişinin büyük bir kısmını onlarca yıllık sessizlikle gömmüştük. Kuşkusuz Vas ona kendi versiyonunu anlatmıştı ve ben onun gerçeklerden ne kadar uzak yalanlar uydurduğunu düşünmekten korkuyordum. Tal ve benim onun hayatını sonlandırmaya çalıştığımızı bilen onun şimdi bizim hakkımızda ne düşündüğünü merak ediyordum.

Ama onun bilmediği şey, kardeşimize karşı harekete geçtiğimiz gece, onun artık tanıdığımız kişi olmadığıydı. Artık eskiden tanıdığımız kardeşimiz değildi. Sahip olduğu insanlık, anne babamızın içinde büyüyen, yüzeyin altında çürüyen hastalık tarafından yok edilmişti. Bizim bastırılabilceğine inanmak istediğimiz aynı karanlık.

Aslında, o sırada evden uzakta olmamızın nedenlerinden biri de, babamızın içinde büyüyen karanlığı yatıştırmanın bir yolunu bulmaya çalışmaktı. Annemiz, biz uzaktayken durumun kontrolden çıktığına bizi ikna etmiş ve geri dönmemiz için yalvarmıştı. Ayrıca babamızın lanetinin Vas'ı nasıl etkilemeye başladığını da anlatmıştı. Seyahatimiz sırasında ikimiz de ona ulaşmaya çalışmış ve kırılğan zihnini ikna etmeye çalışmıştık.

Tanrılar, denedik.

Ama hayalet görmeyen bir adamla mantık yürütemezsiniz, hiç olmamış şeyleri hatırlayan, kendine verdiği yaralar için dünyayı suçlayan bir adamla. Her iyilikte ihanet, her gölgede komplo görüyordu.

Ve sonra bir gün, mantığı tamamen kayboldu.

O günü hala çok net hatırlıyorum, Tal ve ben babamızın ofisine girdiğimizde onu ellerinde ve yüzünde kan lekeleriyle ayakta dururken bulduğumuz anı. Sessizlik kulakları sağır ediyordu, hava demir ve umutsuzluk kokuyordu. Babamız düşmüştü, annemiz ortada yoktu ve Vas artık insan olmayan gözlerle bize dönmüştü.

O gün ailemiz parçalandı. Vas, adından başka her şeyiyle öldü. Ve şimdi, on yıllar sonra, bizimle işi bitmemiş gibi görünüyordu. Soyumuzun küllerinden yeniden doğmuştu, daha güçlü, daha tehlikeli ve intikam almaya kararlıydı.

En büyük korkumuz sadece intikam almak istemesi değildi, bunu elde etmek için ne kadar ileri gideceği idi. Ve tatlı, cesur Nessa'mızın çapraz ateşte kalıp kalmayacağı idi.

İkimiz de onu düşünmeden edemiyorduk. Onunla yalnız kaldığı düşüncesi göğsümü öfke ve korkuyla dolduruyordu. Onu bulduğumuzda, *tabii bulabilirsek*, ne durumda olacaktı?

Onu incitmiş, boyun eğdirmek için acımasızca kırmış mıydı? Yoksa basit şeyleri, yiyecek, sıcaklık, su gibi şeyleri hatırlamış mıydı? Ne kadar süredir dünyadan kopuk olduğunu, insanlığın ulaşamayacağı bir yerde ne kadar süre yaşadığını bilmiyordum, ama umarım birini hayatta tutmanın ne demek olduğunu unutacak kadar uzun sürmemiştir.

Onu eziyet eden kabusların onun işi olduğunu biliyorduk, gölgeleri rüyalarına girip onu uzaklara çekiyordu. Yine de, onu o depodan ve o pislik Avellino'dan kurtaran da oydu, o pisliklerin hepsini öldürdü!

Bu tamamen Vas'ın yapacağı bir şeydi. Sırf seni alevlerden kurtaran kişi olmak için dünyayı ateşe verirdi. Acaba kaderimizde yazılı olanı kaçırmak için Avellino ile işbirliği yapmış mıydı, böylece ortaya çıkıp kurtarıcı rolünü oynayabilirdi? Nessa'nın ona güvenmesini sağlamanın kesin bir yolu.

Siktir, ama bu çok sinir bozucuydu!

Vas'ın kötü adam mı yoksa kahraman mı rolünü oynamasının hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Ve bu, her şeyden çok beni korkuttu, çünkü ikisi de ideal değildi.

Bu konuda ideal denebilecek tek bir şey bile yoktu. Kardeşimiz hayattaydı ve şimdi bizim için önemli olan her şeyi elimizden almak, hepsini kendine ait ilan etmek istiyordu. Hançer bir şeydi. Onun için savaşabilirdik. Ama Nessa... bizim *Moirai* Theia'mız... o tamamen başka bir şeydi. Onu almak, en acımasız intikam olurdu.

Bu yüzden şimdi buradaydık.

Bronx'taki Woodlawn Mezarlığı'nın kapılarına vardığımızda yağmur durmaksızın yağıyordu. Bir zamanlar ölümler için bir güzellik sığınağı olarak inşa edilen mezarlık, artık hayaletler şehri gibi duruyordu. Mermer melekleri zamanla kararmış, mozole'leri unutulmuş saraylar gibi yükseliyordu. Demir kapılar yüksekte yükseliyor, süslü oymaları yüzyıllık kederle paslanmıştı. Kapıların ötesinde, New York'un gürültüsü tamamen kaybolmuş, yağmur ve taşların sessizliği tarafından yutulmuştu. Burada sadece sessizlik vardı... *Sessizlik ve anılar.*

Kemerin altından geçtik, botlarımız ıslak toprağa batarken, çatlamış yollar başka bir çağda oyulmuş anıtların arasında kıvrılıyordu. Uzun zamandır silinmiş isimler, fısıltılara dönüşmüş hayatlar. Burası ailemizin toprağıydı, kanımız mezarların yontma izleri kadar derin bir şekilde tarihine kazınmıştı. Canavarların dinlenme yeri.

Mezarlık, yaşayanlar tarafından uzun zamandır unutulmuş, taş ve kederden yapılmış eski bir katedral gibi, mezarlığın ortasında duruyordu. Kulesi çatlamış,

Kapılarının üzerinde oyulmuş arması dışında, mermer griye dönmüştü. Ay ışığı altında evimizin arması hâlâ hafifçe parılıyordu.

Her şeyin başladığı yer. Ve görünüşe göre, her şeyin biteceği yer.

Tal yanımda yürüyordu, çenesi sıkı, omuzları kavga etmeye hazır olduğunu gösteren bir şekilde gergin. Buraya gelirken çoğunlukla sessizdi, şüphesiz kendi düşüncelerine dalmıştı. Yağmur sis haline dönene kadar konuşmadı.

"Gerçekten geleceğini düşünüyor musun?" Sesi alçaktı, inanamama duygusuyla keskinleşmişti, ama altında korku vardı. Küçük Peach'ine yaptıklarından dolayı duyduğu korku... *Benim küçük Firefly'ime.*

"Gelecek," dedim ve ekledim,

"Bunun için çok uzun süre bekledi." Tal kısa, gülünç olmayan bir kahkaha attı.

"Sanki onu yeniden hayranlık duyuyormuşsun gibi konuşuyorsun." Karanlıkta ona bir bakış attım.

"Hayır. Ama onu tanıyorum. İkimiz de tanıyoruz ve Vas'ı tanımak, onun pes etmediğini bilmek demektir. İstedğini elde edene kadar pes etmez."

"Ve istediği şey intikam... ve bunu elde etmek için Kaderimizi kullanmak." Tal öfkeyle bağırdı, adı aramızda söylenmemiş olarak asılı kaldı, çünkü söylenmesine gerek yoktu. Zaten oradaydı, aldığımız her nefeste, bizi bu kemiklerin ve sırların olduğu yere daha da derinlere götüren her adımda.

Asla uyumayan şehirden yayılan yumuşak ışık uzaktan görülebiliyordu, soluk ay ışığı mezar sıralarını okşuyordu. Mezarların arasında su birikintileri vardı, kırık cam parçaları gibi gökyüzünü yansıtıyordu. Her adım çok yüksek sesle yankılanıyordu ve her gölge görüş alanının hemen ötesinde hareket ediyor gibiydi.

Burada kanın çekiciliği daha güçlüydü. Onu hissedebiliyordum, Vas... Bilincimin sınırlarında bir yerde, eskiden kardeşliği simgeleyen o tanıdık titreşim artık daha karanlık bir şeye dönüşmüştü. Eski bir yaranın yeniden açılması gibi, ham ve zonklayarak içimi sarsıyordu.

Yakındaydı.

Çok yakındı.

"Burası kötü anılarla dolu," diye mırıldandı Tal.

"Her zaman öyleydi," diye homurdandım, çünkü haklıydı. Mozolenin önünde durduk. Buradaki hava daha soğuk, daha keskin, demir ve nemli taşın hafif kokusu başka bir şeyle karışıyordu... eski ve aç bir şeyle.

Mezarların denizinde kıvrılan çatlak yolu boyunca ilerlemeye devam ettik. O anda bile, tarihin ağırlığı üzerimizde baskı yaratıyordu; ölümün bir sanat, mirasın ise mermere oyulmuş bir vaat olduğu bir çağdan kalma isimler taşta kazınmıştı. Ve orada, New York'un uzun zaman önce ölen elitlerinin mozole'leri arasında, bizimki duruyordu.

Erebus mezarlığı.

Kanımızın dinlenme yeri, artık gölge ve karanlıktan doğacak canavarlar. Cephe, sisin içinden belirliyordu, ailemizin eski armasıyla oyulmuştu. Karanlık tarafından yarısı yutulmuş güneşin etrafına dolanmış bir yılan,

gece ile ışık arasındaki ebedi mücadele taşa kazınmıştı. Altında, Erebus adı zamanın ötesinde kalacak kadar derine oyulmuştu. Yunanca'da, bu isim yaratılıştan önceki karanlığı, kaos ile şafak arasındaki perdeyi ve hem gündüzü hem de geceyi yaratan tanrıyı ifade ediyordu.

Gerçekten de uygun, çünkü ismimiz her zaman kim olduğumuzun lanetini taşıyordu. Karanlığın çocukları. Gecenin oğulları.

Tal, botunun topuğuyla merdiven basamaklarına vurarak, küfürler mırıldanıyordu. Her hareketinde sabırsızlığı belli oluyordu.

"İçeri girmeliyiz. Onu bekleyelim."

"Hayır," dedim, gölgeleri tarayarak, uzun zamandır kayıp olan akrabama tepki olarak kendi karanlığım da harekete geçiyordu.

O zaman güvenilebileceğim kardeşe döndüm ve ona dedim ki...

"O zaten burada."

ÜÇLÜ KADER

Bunu söyler söylemez, Tal'ın bakışları benimkilere çevrildi.

"Onu hissediyor musun?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Hissediyorum." Bu iki kelime, istemediğim kadar sert çıktı. Çünkü onu sadece hissetmiyordum. Onun nefretini, öfkesini, acısını da hissediyordum. Bu duygular, fırtına kopmadan önce duyulan derin uğultu gibi havada titreşiyordu.

Aramızdaki bağ bir zamanlar kutsal bir şeydi. Şimdi ise boynumda bir zincir gibi hissediyordum.

"*Yakınlarda,*" diye fısıldadım. Tal'ın eli içgüdüsel olarak kılıcının kabzasına gitti, benimki de aynı şeyi yaptı. Tek fark, benim tuttuğum kılıç Vas'ın istediği kılıçtı ve kızımızı geri almak için feda etmeye hazır olduğum kılıçtı.

"*O zaman gelsin.*" Tal, rüzgârın taşıdığı görünmez dalgalar gibi öfkesi içinden fırlayarak homurdandı. Ondan aldıklarıyla ilgili görüntüler zihnime hücum ederken, ben de onun duygularını yansıtıyordum. Babamız, annemiz ve şimdi de kaderimiz.

Bu çok fazlaydı ve anlaşılması imkansızdı. Son birkaç gün içinde ikimizi de zor sorularla yüzleşmeye zorlamıştı ve her seferinde en basit soruyu sormaya geri dönüyorduk...

Neden?

Neden sevdiğin insanları öldürürsün? O zaman da mantıklı değildi, şimdi ise daha da mantıksızdı. Ama gerçek şu ki, o gece kendi tepkilerimizi bile sorguladım. Bulduğumuz şeyi sorguladım. Dinlememiştik, sadece harekete geçmiştik. Sormamıştık, sadece karanlığımıza teslim olmuştuk. Babam son nefesini verdiği anda bizi ele geçirip tüketen karanlığa. Ve şimdi, on yıllar sonra, eylemlerimizle yüzleşmek ve onları sorgulamak zorunda kaldık, bu da beni meraklandırırdı... *Vas da aynı şeyi mi yapıyordu?*

Yoksa esir tutmakla mı meşguldü?

Günlerce, Nessa'yı bulmak için şehrin her köşesini didik didik aradık. Her sokak, her terk edilmiş depo, her hareket sesi takip edildi, ta ki adamlarımız bitkin düşene kadar. Ama yine de hiçbir şey bulamadık.

En ufak bir iz bile yoktu.

Ölü bir adamı aramak zorlu bir işti ve Vasileios her zaman ortadan kaybolma konusunda ustaydı. Kağıt üzerinde izi yoktu, kaydı yoktu, yaşayanların izini sürebileceği hiçbir varlığı yoktu. Tam olarak olduğu şey haline gelmişti... Dünyanın çatlaklarından sıyrılan kutsal olmayan bir şey.

Gölgeler arasındaki bir gölge.

Beni rahatsız eden soru basitti, ama yine de imkansızdı. O gölgeler içinde, onu... *bizim Moirai Theía'mızı* nerede saklıyordu? Onu herhangi bir yere götürmüş olabilirdi. Dünyanın her köşesine dağılmış sayısız terk edilmiş binadan birine. Bir mezara, bir harabeye, kimsenin varlığını hatırlamadığı unutulmuş bir eve. Olasılıklar sonsuzdu ve her biri sabrımızı biraz daha tüketiyordu.

Bu da, şimdilik, onun iradesine boyun eğmek zorunda olduğumuz anlamına geliyordu. Kararları onun vermesine izin vermek. *Ve ben bundan nefret ediyordum!*

Ama onun ne istediğini biliyordum. Hançeri. Masadaki koltuğu. Babamızın sektörünü yönetme hakkını. Bu, en büyük çocuk olarak doğuştan hakkı olan bir unvandı. Ama babamızın parçalanmış bedeninin başında, annemizin küle dönmüş bedeninin yanında dururken onu bulduğumuz anda bu hakkı kaybetmişti.

Gözlerimi kapattığımda hala onu görebiliyordum.

Annemizin külleri, evimizin mermer zeminine dağılmıştı. Ve ateşten etkilenmemiş, küllerin arasında annemin kolyesi yatıyordu. Asla çıkarmadığı kolye. Aile yadigarı, kristal içinde kan kırmızısı bir taş. Açlıktan kıvranırken, etrafımızdaki duvarlar yıkılırken ve hiçbir şeyimiz kalmazken bile, babam onun satmasına asla izin vermedi. O, bir mücevherden daha fazlasıydı. Bir bağı, soyun sembolüydü.

Onu orada, yıkıntılar arasında bulmak... *Bu yeterli bir kanıttı.*

Annemiz ölmüştü ve onu bizden alan kardeşimizi olmuştu. O gün içimde asla iyileşmeyen bir şey parçalandı. Çünkü sadece anne babamızı kaybetmedik... *onu da kaybettik.* Bir kardeşi. Bir bağı. Bir parçamızı

Üçüzler, sadece kan bağıyla değil, daha derin bir şeyle bağlıydık. Eskiden asla kopmayacağına inandığım bir şeyle.

Vas, aramızda en güçlü, en disiplinli, en sadık olanıydı. Her zaman annemize en yakın duran, en sevdiği oğlu, onun mirası olarak gördüğü kişiydi. Babamız hepimizi eşit derecede severdi, ama Vasileios... onu idolize ederdi. Onun gölgesi, çırağı, varisiydi. Ve bu, olanları daha da akıl almaz hale getirdi.

Şimdi bile bunu anlamakta zorlanıyordum. Ama yıllardır o geceye geri dönüp duruyordum. Tal ve benim o odaya girdiğimiz, duman ve kanla dolu o ana geri dönüyordum. Gördüklerimi zar zor anlayabiliyordum. Vas elinde hançerle orada duruyordu, yüzü insanlık dışı bir ifadeyle bükülmüştü. Gözleri kararmış, damarları kökler gibi boynuna tırmanmıştı. Karanlık onu çoktan ele geçirmişti.

Onu ele geçiren her neyse, artık bizim kardeşimizi değildi. Akı gitmişti, sesi tanınmaz hale gelmişti. Bize bakan şey, öfkenin vücut bulmuş haliydi, hepimizin doğuştan taşıdığı lanetin en saf haliydi.

Başka seçeneğimiz yoktu... En azından kendimize böyle söylemiştik. On yıllar boyunca bizi meşgul eden suçluluk duygusuyla dolu bir mantra. Her ne kadar denesek de, Tal'ın onu yere bastırduğu anın hatırasını silmeye yetmedi. Onun göğsüne hançeri saplamadan önce onu yakaladığım anın hatırasını silmeye yetmedi. Bildiğim tüm tanrılara bunun yeterli olmasını diledim.

Sonra onu aile mezarlığımıza gömdük.

Ve bir daha oraya hiç dönmedik.

İhanet, zamanın dokunamadığı boşluklarda çürüyerek yaşamaya devam etti. Yıllar hiçbir şeyi köreltmedi. Aksine, daha da keskinleştirdi. Babamın yerini, masadaki koltuğunu aldım ve Tal itiraz etmeden kabul etti. Ama aramızdaki o sessizlik, Vas'ın eskiden olduğu yerdeki sessizlik, *yankılanmaya devam etti.*

Ve şimdi aynı kardeşi ona sahipti.

Vanessa'yı.

Kaderimizde bizim olması gereken kadın.

Ve kadere ne kadar inanmak istesem de, bu sefer kaderin bize karşı döndüğünü hissetmekten kendimi alamıyordum. Neredeyse hiç uyumamıştık. Geçen her saat, akıl sağlığımızın sınırlarını zorluyordu. Sessizlik, ona ne yapabileceğine dair çok fazla düşünceyle doluydu.

Tek kırılğan umudumuz, ki bu da zor bir ihtimaldi, Tal'dan gelmişti. Bunu yüksek sesle söyleyen ilk kişi oydu, ikimizin de gizlice sarıldığı olasılığı dile getiren oydu. Belki de, bizim olduğu kadar, onun da olabileceği. Bu, onun hala hayatta veya zarar görmemiş olabilmesinin tek yoluydu. Ama bu farkındalık kendi işkencesini de beraberinde getirdi, çünkü Moirai Theía'yı bulmanın ne anlama geldiğini herkesten daha iyi biliyorduk.

Bu, sizi içten dışa yeniden yazardı. O bağı bir kez tattığınızda, o sizi bir kez işaretlediğinde, onu bırakma düşüncesi bile düşünülemez hale gelirdi.

Evet, bu onun güvenliğini sağlayacaktı... ama bu güvenliğin bedeli, tamamen farklı bir tür yıkımdı.

Eğer o gerçekten onun kaderiyse, aşk onu değiştirecekti. Belki de çoktan değiştirmişti. Ve bu onu saldırmaktan alıkoyabilir, ama intikamını yeni bir şeye dönüştürebilirdi. On yıllardır süren öfke değişecekti. Sona ermeyecek... *ama evrim geçirecekti.*

Çünkü aşk bir canavarı silmez. Ona sadece savaşacak yeni bir şey verir. Artık bu savaşın bir adı vardı.

Nessa.

Ve işte biz, New York'un en eski mezarlıklarından birinde, yıpranmış melekler ve çatlamış mermerlerle çevrili, bir hayaletin ortaya çıkmasını bekliyorduk. Ama elbette Vasileios burayı bir nedenden dolayı seçmişti. Burası, bizim aptalca son olduğuna inandığımız şeyi simgeliyordu ve kardeşim için yeni bir başlangıç olmuştu.

Ölüm ve yeniden doğuş döngüsü.

Çağrı bize ulaştığında, kan yoluyla taşınan karanlık büyü'nün fısıltısı, hemen cevap verdik. Cadımız, çağrıyı sabitlememize yardım eden, ritüeli bağlayan ve onun geldiğinde çekimini izleyebilmemiz için gerekli olan kişiydi. Her şey hazırды. Her ayrıntı hesaba katılmıştı.

Ve yine de...

"Neden henüz ortaya çıkmadı?" diye sordu Tal, açıkça savaşa hazırды ve benim gibi bizi bu noktaya getiren olayları sorgulamıyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, ama sonra hissettim. Havada bir tereddüt vardı, normalden daha uzun süren bir duraklama. Gölgeler hareketsizdi ve mezarlık çok sessizdi.

Bir şeyler yolunda değildi.

Ondan hissettiğim çekim bir kez, keskin bir şekilde titredi, sonra kayboldu. Gergin bir ipin aniden kesilmesi gibi. Kaşlarımı çatarak başımı uzak şehir silüetine çevirdim.

"Bir terslik var," dedim ve Tal'ın gözleri kısıldı.

"Ne?" diye sordu, ama ben cevap vermedim. Çünkü soru dudaklarından dökülür dökülmez, hissettim. Bir acı dalgası. Hafif ama inkar edilemez. Ve kan ve bağın yankısı arasında, kardeşimin zihninin derinliklerinden bir isim duyduğumu hissettim.

Nessa.

"Siktir!" Tal da aynı anda hissederek homurdandı. "Kahretsin, o tehlikede." Tal nefesini tuttu, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Öfke ve çaresizlik içimi kemirirken, yumruklarımı eklemlerim ağrıyana kadar sıktım.

"Siktir!" En yakın mezar taşına yumruğumu vururken ses yine göğsümden çıktı. Mermer, gücün etkisiyle çatladı ve içimdeki karanlık serbest kalırken parçalandı. Karar, yerden siyah dallar halinde yayıldı, tısladı ve siste buharlaştı.

O da hissetti, bunu biliyordum.

Artık bağlantı sadece aramızda değildi. Artık o, üçümüzü birbirine bağlayan canlı bir ip gibiydi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Tal sessizce, sesinde acı bir kabullenme vardı. Aramızdaki boşlukta bekleyen gerçeği zaten bilmeme rağmen, zorlukla yutkundum.

"Onun kanını tattı," diye mırıldandım, sesim alçak ve öfkeyle titriyordu, kendimi devam etmeye zorlarken.

"Bağlantıyı kurdu." Tal'ın yüzü karardı, ama sesi isteksiz bir anlayışla yumuşadı.

"O zaman kız zarar görmemiş. Ya da en azından... bunun sebebi o değil."

"Hayır, yapmaz. Şimdi olmaz. Eğer onunla gerçekten bağ kurduysa." Başımı sallayarak kabul ettim.

"Bu, diğer seçenekten daha iyi değil mi?" Tal dikkatlice sordu ve ben çenemi sıkarak başka yere baktım.

"Daha iyi, evet. Ama bu aynı zamanda onun kaderindeki kişi olduğu anlamına da geliyor. Ve eğer o onun kaderindeki kişi ise... onu asla bırakmayacaktır, Tal." Yavaşça başını salladı, gerçek aramızda ağır bir yük olarak duruyordu.

"O üçüzlerden biri, Vic. Her şeye rağmen, bu bağ hepimizi birbirimize bağlıyor. O bizimse, onun da bizimdir. Tanrılar böyle yaratmış." Onun haklı olmasından nefret ediyordum. Hayatlarımızın sonsuz derecede daha karmaşık hale geldiğini bilmekten nefret ediyordum.

Ama öfkemle birlikte gelen rahatlamayı inkar edemedim, çünkü eğer o kız onunsa, o zaman onu koruyacaktı. Herkese karşı. Her şeye karşı. Bu da bağlantının kopmasının nedeni olmalıydı. Neden bizim ulaşabileceğimiz yerden kaybolduğu. Onun acısını, korkusunu hissetmiş ve ona gitmişti. Yani kardeşim ve benim şimdi yapabileceğimiz tek şey, ölümler arasında beklemek ve artık bizi dinlemeyen tanrılara, onun ona zamanında ulaşması için dua etmektir.

O gün miras aldığımız aynı karanlık hala içimizde yaşıyordu. Bu, lanetli soyun mirasıydı ve Nessa ile paylaşmaya asla cesaret edemediğimiz bir şeydi. Uzun zaman önce, damarlarımızda akan kanın gerçekte ne olduğunu onun bilmesine gerek olmadığına karar vermiştik.

Onu cadıdan kurtardığımızda, o sadece bunun bir parçasını görmüştü. Daha sonra öğrendiğimize göre, o yaratık başından beri kardeşimize çalışıyormuş.

Vas ise, on yıllar boyunca karanlığıyla savaşmak yerine onu beslemiş, büyütmüş ve çürütmüş, sonunda onu bilinçli, acımasız bir şeye dönüştürmüştü. Uzun zaman önce onunla birlikte ölmesi gereken lanet, bir şekilde onun gücü haline gelmişti.

"*Siktir, kendimi çaresiz hissediyorum.*" Hayal kırıklığıyla boğuk bir sesle tısladım. Tal'ın eli omzuma indi, sağlam ve sakinleştirici bir şekilde.

"Onu bulacağız, Victor."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye mırıldandım.

"Çünkü bu gece buraya bir amaçla geldi, ister onun hayatı için pazarlık yapmak, ister hançeri almak, ister sadece onu ele geçirdiğini bize bildirmek için olsun. Bizimle konuşmak istedi

Bizimle konuşmak istedi. Onu yönlendiren intikam mıydı, gurur mu, her neyse, bu bizim için hala umut olduğu anlamına geliyor." Tal dedi ve ben ona keskin bir bakış attım.

"Ne zamandan beri bu kadar aileci bir iyimser oldun?" Sesimin sertliğini görmezden gelerek, cevap vermeden önce uzun bir nefes aldı.

"Öldürdüğümü sandığım kardeşim ölmediğini ve belki de ilk kez, on yıllardır kendimize sorduğumuz soruların cevaplarını nihayet alabileceğimizi fark ettiğimden beri."

"Tal..." diye başladım, ama o başını salladı.

"Hayır, Victor. O gün doğru şeyi yapıp yapmadığımızı çok uzun süre düşündük ve senin de bunu düşündüğünü biliyorum." Ellerim yanlarımda sıkıştı.

"O bizim anne babamızı öldürdü, Tal. Sen de oradaydın." "Evet," dedi sessizce.

"Ama aynı zamanda bizim kardeşimize benzemeyen bir adam da gördüm. Birkaç haftalık yokluğunun onu tamamen değiştirebileceğini mi söylüyorsun?" Donakaldım. Bu soru, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı. Çünkü ben de bunu merak etmiştim. Yıllarca. On yıllarca ve kardeşlik bağımız sayesinde o da bunu biliyordu. Yine de, ben yine de sordum:

"Ne demek istiyorsun?"

"O günü sayamayacağım kadar çok düşündüm diyorum. Ve hiçbir şey mantıklı gelmedi." Bir ürperti içimi kapladı, göğsüme buz gibi çöktü.

"Her zaman başka birinin daha işin içinde olduğunu düşünmüşümdür," diye devam etti.

"Birisi ipleri elinde tutuyordu. Ailemizin yok olmasını isteyen biri."

"Neden hiç bir şey söylemedin?" diye sordum, şok olmuş bir şekilde. O boş bir kahkaha attı.

"Ne anlamı olacaktı ki? Annemiz ölmüştü. Babamız ölmüştü. Kardeşimizin öldüğünü sanıyorduk çünkü onu biz öldürmüştük. Daha fazlası olabileceğini itiraf etmek hiçbirini geri getirmeyecekti ve bize ömür boyu işkence gibi bir suçluluk duygusu yaşatacaktı... zaten çektiğimizden daha da fazlasını."

"Yani, cehalet mutluluk muydu?" diye sordum.

"O kadar da değil," dedi somurtkan bir şekilde.

"Ama sonunda adımıza leke süren bu olaydan kurtulmamıza yardımcı oldu." Yavaşça bir adım attı, botları çakıl yolda çıtırdadı.

"Bir düşün, Vic. Onu başka biri kontrol ettiğini bilseydik, anne babamızı öldürdüğünde akli başında olmadığını bilseydik... bununla nasıl yaşayabilirdik? Kör bir öfkeyle kardeşimizi öldürdüğümüzü bilerek? Babamızın lanetinin bizi cellat yapmasına izin verdiğimiz bilerek?" Sözleri içimi parçaladı. Tartışmak için ağzımı açtım ama yapamadım. Çünkü ruhumun derinliklerinde, onun haklı olduğunu biliyordum.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum sonunda, sesim daha sessiz, daha ağırdı, sonra birden,

"Nessa'yı elinde tutmasına izin mi vereceğiz ve bunu onu öldürmeye çalıştığımız için bize verdiği teselli ödülü olarak mı kabul edeceğiz?" Tal'in ifadesi yumuşadı, ama gözleri hâlâ

sinir bozucu mantığıyla yanıp tutuşuyordu.

"Benim söylediğim bu değil, biliyorsun. Benim söylediğim, eğer o bizi seviyorsa, gerçekten seviyorsa, o zaman onun da ona aşık olma ihtimali çok yüksek." Ben başımı sallayarak alaycı bir şekilde güldüm.

"Bu işin mutlu sonla biteceğini sanmıyorum, Talon." "Şu anda hayır," diye onayladı.

"Ama bir düşün. Nessa kolay pes eden biri değildir. Onu gördün. Kimsenin ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermez ve seçimlerinin elinden alınmasından kesinlikle hoşlanmaz. Ona aşık olduysa, bizi sevmekten vazgeçmeyecektir. Ve eğer bizi hala seviyorsa, ne kadar küçük olursa olsun, onu karanlığın pençesinden kurtarmanın bir yolunu bulma şansı var." Boğazım düğümlenerek ona baktım. Mantıklı konuştuğu için onu lanetledim.

Onun hakkında haklıydı.

İnatçı, cesur, sinir bozucu ve ikimizin de hak etmediği bir umutla doluydu. Belki, sadece belki, bu umut hepimizi kurtarabilirdi. Ama o anda, atalarımızın kemikleriyle çevrili mezarlıkta dururken, üçümüz arasında kopan fırtınanın daha yeni başladığı hissini bir türlü atamadım.

"Yani, şu anda en büyük silahımız Nessa'nın kendisi mi?" dedim, kollarımı kavuşturarak, etrafımızdaki soğuk hava ile ilgisi olmayan sıcaklığı bastırmaya çalışarak. Vas onunla bağlantı kurmuştu, bu çok açıktı, aksi takdirde toplantıyı terk etmezdi. Ve eğer onun hayatından endişe duyduğu için kaçtıysa, en azından şimdilik, onu koruduğu için güvendedi.

Şimdi tek yapabileceğimiz, onun ona ulaşmasını ummak, ona karşı beslediği duyguların onu uçurumun kenarından geri çekmesini ummaktı. Tal'in haklı olduğunu umuyordum, hepimizin iyiliği için, çünkü Vasileios ona herhangi bir şekilde zarar vermişse, bu dünyada hiçbir şey beni onu tekrar avlamaktan alıkoyamazdı ve bu sefer hedefi kalbi olmayacaktı... *Kafasını alacaktım.*

Tal o anda sessizleşti, çenesini oynattı. Ceketinden titreyen telefonunu çıkardı, başparmağıyla ekrana dokundu. Gözleri bir anlığına büyüdü ve ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan, başını kaldırıp sırtı, bela kokan bir sırtışla.

"Görünüşe göre çok uzun süre beklememiz gerekmeyecek," dedi alçak sesle. "Cadı bulundu."

Göğsümde rahatlama ve öfke birbirine karışmıştı, keskin ve ani bir şekilde. Sonunda sorgulayabileceğim biri, sonunda ailemize ne yapıldığını bize anlatabilecek biri. Eğer yararlı bir şey biliyorsa, bunu sakladığı için ona bedelini ödetecektim, bilmiyorsa da zamanımı boşa harcadığı için bedelini ödetecektim.

Her iki durumda da, içimde eski bir sözün kıvrıldığını hissettim, beni on yıllardır sürükleyen, gerçeği ortaya çıkarana ve...

Kanını akıtana kadar.

KIZILIN ÇAĞRISI

VANESSA

Bir an için, oda kaos ve sessizliğin çarpışmasından başka bir şey değildi. Vas'ın annesi duvara yaslanmış, gözleri çılgın ve odaklanmamış, nefesi kesik kesik ve keskin bir şekilde geliyordu. Onun görüntüsü delilik ve kırılganlık arasında bir şeydi, elleri hala seğiriyordu, sanki şiddetin yankısı vücudundan ayrılmayı reddediyormuş gibi.

Vas, birkaç dakika önce tanıdığım adam değildi artık. Tüm varlığı değişmiş gibiydi, etrafındaki karanlık daha da yoğunlaşmış, zar zor bastırdığı öfkenin ağırlığı altında titriyordu. Kanayan omzumu tutarak donakaldım ve onun elinin annesinin bileğini kavradığını izledim. Acımasızca değil, ama tartışmaya yer bırakmayacak bir güçle.

"*Yeter,*" diye homurdandı, sesi alçak ve kendini tutmaktan titriyordu. Kafası yana doğru eğildi ve ilk kez benzerliği gördüm. Keskin elmacık kemikleri, gümüş çizgili koyu saçları, donmuş gece yarısı gibi aynı delici mavi gözleri. Annesi. Öldüğünü sandığım kadın.

Göğsüm sıkıştı. Onu kolayca kollarının arasına aldığımda nefes almakta zorlandım. Bir anlığına, bakışları bana kaydı. Gözlerindeki delilik midemi bulandırdı, dudakları gülümseme ile hırlama arasında bir şey gibi seğirdi.

"Burada kal," dedi Vas, sesi artık daha yumuşaktı ama itaatsizliğe yer bırakmıyordu.

"O yaralara bir şey sür. Senin için geri geleceğim." Ve sonra koridorda kayboldu. Ayak sesleri giderek azaldı, ta ki etrafımda sadece düzensiz nefesim ve odanın her yerine yayılmış tüylerin hafif hışırtısı kalana kadar. Etrafımdaki her şey saldırının kanıtıydı.

Yatağın kenarına çöktüm, titrek elimle kesik yerini bastırdığımda kolumdaki ağrı şiddetlendi. Diğer elim titreyerek saçımı okşadım, ama o beni aşağı çekerek saç köklerini incittiği için geri çekildim. Üstüm yırtılmıştı, yakası yırtılmış ve açık kalmıştı. Her şeyin dağınıklığına, cildimde kuruyan soluk kan izlerine baktım ve anladım.

Annesi.

Onun öldüğünü söylediği kadın.

Ama o hiç gitmemişti. Oradaydı, hayattaydı, ipek ve delilikle sarılmış bir kabustu. Düşüncelerim karışmıştı, her biri bir öncekinden daha çılgındı. Neden yalan söylemişti? Beni korumak için mi, yoksa onu korumak için mi yalan söylemişti? Ve o ne hale gelmişti? Onu az önce savaştığım o şeye dönüştüren ne olmuştu?

Ağlamaya başlamak üzere olan hıçkırıkları durdurmak için elimin arkasını ağzıma bastırdım. Tüm vücudum titriyordu, ve bu sadece acıdan değildi. Ona güvenmiştim. Kendimi ona vermiştim. Ve şimdi tüylerle dolu bir odada kan kaybediyordum, bildiklerimin ne kadarı gerçektir diye merak ediyordum.

Dışarıdaki fırtına dinmişti, ama malikanenin içinde başka bir şey hareketlenmeye başlamıştı. Hava daha yoğun, daha ağır hissediliyordu. Duvarlar boyunca uzanan gölgeler hareket ediyor, artık gizli kalmaktan hoşnut olmayan sırları fısıldıyor gibiydi.

Kısa bir süre sonra, ağır ayak seslerinin geri döndüğünü duydum. Kapı yavaşça açıldı ve Vas içeri girdi. Uzun siyah ceketi yoktu, yerine göğsüne ve kollarına ikinci bir deri gibi yapışan koyu renkli bir tişört giymişti. Kumaş geniş omuzlarına gerilmiş, altındaki sert kas hatlarını ortaya çıkarmıştı, yağmurdan mı terden mi nemliydi, anlayamadım. Kendisinin iddia ettiği canavardan çok, tehlikeli bir insan gibi görünüyordu.

Beni gördüğünde durakladı. Yatağın kenarında oturuyordum, üstümdeki yırtık kumaş bir omzumdan sarkıyordu, kolumda kan izleri vardı. Bir anlığına, yüzünde okunamayan bir ifade belirdi. Öfke, pişmanlık ve suçluluk, göğsümü sıkıştıran tek bir ifadede bir araya gelmişti.

Sonra harekete geçti. İki uzun adımda önüme geldi ve bir dizinin üzerine çöktü. Elleri üzerimde duruyordu, sabit ama hafifçe titriyordu, gözleri her çürüğü, her izi takip ediyordu.

"Neden odanda kalmadın?" diye sordu sessizce. Soru, suçlamadan çok yalvarış gibi geliyordu.

"Kaldım," diye fısıldadım.

"Sana gitmemeni söylemiştim," diye sözümü kesti, sanki beni dinlememiş gibi, sözleri sert ve kenarları çatlamış gibiydi. Kendini kontrol etmeye çalışırken çenesi gerildi.

"Tanrım, Nessa... *seni öldürebilirdi.*"

"Nasıl Vas... nasıl senin annen olabilir?" Sesim titriyordu, nabzım o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda duyabiliyordum.

"Bana onun öldüğünü söylemiştin."

Keskin bir nefes verdi, omuzları nefesinin ağırlığıyla yükseldi ve bana uzandı. Parmakları, kolumun yırtık kenarına o kadar dikkatli bir şekilde dokundu ki, beni titretti. Dokunuşu bir tür saygı taşıyordu, sanki ben camdan yapılmışım ve en ufak bir baskı bile beni kırabilirmiş gibi korkuyormuş gibi.

"Lütfen, önce seni güvenli bir yere götürmeme izin ver, böylece yaralarına bakabilirim," dedi, sesi alçaktı, sadece iradesiyle kontrol ediyordu. Tartışmak, sakladığı gerçeği öğrenmek istedim, ama ellerinin titremesi beni durdurdu. Bunun yerine başımı salladım, bu da ona derin bir nefes almasına neden oldu.

"Seni asla yalnız bırakmamalıydım." Evdeki tehdidi açıkça bilerek ve bunun kontrol altında olduğuna inanarak itiraf etti. Şu sözleri eklediğinde bunu kesin olarak anladım:

"Sana yaklaşmaması gerekiyordu," dedi.

"Onu kontrol altında tuttuğumu sanıyordum." *Onu...* Bu kelime beni ürpertti. Elini tekrar kaldırdı ve yüzümden sarkan bir saç telini çekip aldı. Başparmağı şakaklarımın üzerinde durdu, dokunuşu tüy kadar hafifti.

"Söz veriyorum, açıklayacağım," dedi yumuşak bir sesle ve ben, o çekilmeden önce bileğini yakaladım, parmaklarım onun cildini kavradı.

"Bunun olmasını istememiştin, biliyorum." Bakışları benimkilere kilitlendi. O anda, gerginlik bir anda bozuldu. Yüzünde, saklamaya çalışmadan önce, ham ve dürüst bir duygu belirdi. Bana doğru eğildi, kokusu beni sardı, karanlık, sıcak ve yürek parçalayıcı bir şekilde tanıdık.

"Yemin ederim ki, eğer bir şey olsaydı..." Cümlesini tamamlayamadı. Sesi çakıl gibi pürüzlüydü.

"*Nessa.*" Bu sefer adımları mırıldandı, eli tekrar yükseldi, başparmağı dudaklarıma hafifçe dokunabilmek için çenemi kavradı. Aramızdaki hava, söylemediğimiz her şeyle ağırlaşmış, durgunlaşmış gibiydi. Dokunuşu dikkatliydi, kenarlarında titriyordu, sanki bu an bile onun gücüne dayanamayacak kadar kırılganmış gibi.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık. Aramızdaki sessizlik, yoğun ve kırılgan bir şekilde uzadı, sadece onun nefesinin hafif titremesiyle bozuldu. Başparmağı

Çenemi bir kez daha okşadıktan sonra elini çekti, dokunuşunun yokluğu cildimde soğuk bir his bıraktı.

"O senin düşündüğün gibi biri değil," dedi sessizce, bu sefer gözlerime bakmadan. Sesi yumuşamıştı, ama altında bir akıntı vardı, midemi burkan sessiz bir keder.

Kaşlarımı attım.

"O zaman o ne, Vas?"

"Yakında her şeyi açıklayacağım. Ama burada kalmamalıyız," diye mırıldandı ve yüzümden nemli bir saç telini çekip aldı.

"Burası güvenli değil."

"Vas..." Beni bir öpücükle susturdu, yüzümü ellerinin arasına alıp beni kendine çekti, ben onun kokusunu içime çekerken beni esir aldı. Sanki kendini daha fazla tutamayacakmış gibi, sonra gözlerime bakmak için yeterince geri çekildi. Gözlerindeki şefkat, başka bir şeyle, tedirginlik, koruma içgüdüğü, korku ile savaşıyordu.

Ona neler olduğunu açıklaması için neredeyse yalvaracaktım, ama o çoktan harekete geçmiş, elimi tutmuştu. Elini sıkıca tuttu, beni yere bastırdı ve tek kelime etmeden beni kapıya doğru çekti.

"Gel," dedi sessizce.

"Bu gece benim odamda kalacaksın." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Yine de, bana uzak durmamı söylediği doğu kanadına yaklaşma düşüncesi kalbimin hızlanmasına neden oldu. Ama o tarafa dönmek yerine, beni ters yöne doğru yönlendirdi. Uzun adımları kararlıydı, sanki annesiyle aramıza mesafe koymak istiyormuş gibi.

Koridor loştu, sadece taş duvarları süsleyen titreyen aplikler aydınlatıyordu. Ayak seslerimiz cilalı zeminde yumuşak bir yankı yapıyordu, aramızdaki sessizlik söylenmemiş her şeyle doluydu. Kolum, bıçağının sıyırdığı yerde hala acıyordu, ama göğsümdeki acı çok daha derindi.

Ona, annesine ne yaptığını sormak istedim. Hayatta olmayan ama ölü de olmayan kadına. Gözlerinde ılgın bir bakışla bana saldıran, kaderinde yazılı aşk ve ihanet hakkında mırıldanan kadına. Ama soruyu sormadan önce, önümdeki bir şey dikkatimi çekti.

Bir portre.

Salonun köşesinde asılı duruyordu, büyük ve süslü altın çerçevele. Bir kadının yüzü bakıyordu. Güzel, asil ve unutulmaz derecede tanıdık bir yüz. Koyu renkli saçları geriye toplanmıştı, teni porselen gibi solgundu, gözleri o geceki çılgınlık sırasında bana bakan imkansız yeşil ve altın rengi gözleriydi.

Nefesim kesildi.

"Bu...?" Sorum, onu görünce yarım kaldı. Yanımda durdu, gözleri benim bakışımı takip etti. Bir an hiçbir şey söylemedi, sadece resmedilmiş görüntüyü izledi. Sonunda konuştuğunda, sesi alçak ve yorgundu.

"Annem. Eskiden olduğu haliyle."

Resimdeki kadın zarafetin vücut bulmuş haliydi, güzelliği neredeyse ruhaniydi. Ama nefesimi kesen yüzü değil, boynunda asılı duran kırmızı kolyeydi.

Aynı kolye.

Kolye, yağlı boyanın zamanla matlaşmış verniğinin içinden bile parılıyordu, koyu kırmızı taşı kristalde donmuş bir damla kan gibi parlıyordu. Midem burkuldu. O kolyeyi tanıyordum. Kavga sırasında onun boynundan kapmıştım ve şimdi...

Şimdi yatağımın altındaydı.

Dudaklarım açıldı, ona anlatmaya, kavganın kaosunda onun artık kolyenin olmadığını açıklamaya hazırdım. Ancak, sözler dilimden çıkmadı.

Çünkü hissettim.

Bilincimin kenarında garip bir nabız, yumuşak ama ısrarcı. Bir fısıltı gibiydi, kelimeler olarak algılanamayacak kadar zayıf, ama görmezden gelinemeyecek kadar netti. Karanlık ve ritmik bir çekim, içimde anlamadığım bir şeyi çekiyordu. Gözlerimi kırptım, hava yoğunlaşırken zorlukla yutkundum. Kalbim korkudan değil, başka bir şeyden dolayı çarpıyordu. Sanki benimle o kırmızı ışığın anısı arasında vızıldayan görünmez bir iplik gibiydi.

"Nessa?" Sesi sisin içinden geldi, nazik ama endişeli.

"Ne oldu?" Gözlerimi kırptırarak ona baktım ve çok zoraki bir gülümseme zorladım.

"Hiçbir şey, sadece... yorgunum." Yalan söyledim. Uzun bir süre beni inceledi, bakışları keskin, sanki bir şeylerin yolunda olmadığını hissedebiliyormuş gibi. Ama sonra başını salladı, bir kez daha elimi tuttu ve beni koridorun son kısmına doğru götürdü.

Yine de, yürürken bile, bir zamanlar annesinin boynunda asılı olan o lanetli kırmızı taşın, o kolyenin beni çağırdığını hissetmekten kurtulamıyordum.

Ve daha da kötüsü...

Bir parçam buna cevap vermek istiyordu.

BİR ANNENİN DELİLİĞİ

Batı kanadının en ucuna vardığımızda koridor gölgeye büründü. Burada hava daha ağır, daha eski ve yüzyılların ağırlığıyla dolu gibiydi. Yıpranmış meşe ve mum mumunun hafif kokusu duvarlara yapışmış, altında ise daha karanlık, ona özgü bir koku kalmıştı.

Karmaşık, kıvrımlı desenlerle oyulmuş büyük bir meşe kapının önünde durdu. Desenler loş ışıktaki neredeyse hareket ediyor gibi görünüyordu, kanatları, gölgeleri ve alevleri andıran şekillere dönüşüyordu. Tek kelime etmeden kapıyı itti ve ben de onu içeriye takip ettim.

Oda çok genişti. Karanlığın katedrali gibiydi.

Yüksek kemerli pencerelerden ağır kadife perdeler sarkıyordu, koyu kırmızı kıvrımları ay ışığını taş zemine ulaşmadan yutuyordu. Duvarlar boyunca ferforje apliklerde mumlar yanıyordu, alevleri en ufak bir hava hareketinde titriyordu. Duman ve derinin hafif kokusu ciğerlerimi doldururken, Vas'ın lezzetli kokusunu da hevesle içime çekiyordum.

Odayı dört direkli bir yatak domine ediyordu, koyu renkli gölgesi sıvı gölge gibi parıltıyan ipekle kaplıydı. Çerçevesinde tanıdık gelmeyen semboller oyulmuştu, biri eski, güçlü ve koruyucu olabilir. Uzak tarafta,

büyük bir şömine yanıyordu, közler siyah taş ocakta yumuşak, kan kırmızısı bir parıltı yayıyordu.

Kitaplar, tonozlu tavana kadar uzanan yüksek raflarda, tarihi kalıntılar ve parçalarla karışık bir şekilde diziliyordu. Eski haritalar, hançerler ve hatta bir keman standında duruyordu. Bir duvarda, yırtık bir çarşafı yarısı örtülmüş bir tablo, fırtınanın vurduğu denizi gösteriyordu. Tüm oda, ona yapışan aynı türden bir enerjiyle hafifçe titriyordu; bu enerji huzursuz, canlı ve neredeyse bilinçliydi.

"Burası daha güvenli olacak," diye mırıldandı Vas, arkamızdaki kapıyı çok kesin bir sesle kapattı. Eli mandalda kalmış, çenesi sıkıydı, sanki bir şeyi uzak tutmaya ya da dışarıda bırakmaya çalışıyormuş gibi.

Tek kelime etmeden, beni daha küçük bir bitişik kapıdan geçirdi ve ben de onu takip ederek, onun banyosu olabilecek bir odaya girdim. Beklediğim gibi değildi. Oda çok genişti, her yer koyu renkli arduvaz ve siyah mermerle kaplıydı, duvar lambalarının loş, altın rengi ışığıyla yumuşatılmış şık çizgiler vardı. Havada hafif bir sedir ve narenciye kokusu vardı. Taş zemine gömülü bir küvetin üzerinde yağmur duşu vardı ve mat çelik çerçeveli aynalar loş ışığı yansıtıyordu.

Oda erkeksi, kasvetli, tamamen ona özgü bir havaya sahipti. Soğuk zarafetiyle göğsümü ağrıtabilecek kadar güzeldi. Sessiz ve hassas hareketlerle, uzun bir arduvazın üzerinde porselen bir lavabonun bulunduğu tezgahlardan birine doğru ilerledi.

"Otur," dedi nazikçe, o alanı işaret ederek. Sesi artık daha yumuşaktı, emir vermekten çok endişeyle doluydu. Bir saniye tereddüt ettim, sonra o benim belimi tutup tezgaha kaldırarak işi kendi eline aldı. Sonra, ben serin tezgahın üzerine oturduğumda, musluğu açtı. Akan suyun sesi sessizliği doldurdu, sabit ve sakinleştiriciydi, sonra bir bezi ıslattı ve bana geri döndü.

Kırık derime değen nemli kumaşın dokunuşu beni titretti. Dikkatli bir şekilde çalışarak, kolumdan ve omzumdan kanı yavaş ve özenli hareketlerle sildi. Her hareketi nazikti, ifadesi odaklanmış ve neredeyse acı çekiyormuş gibiydi, sanki sildiği her kırmızı iz ruhuna bir leke gibi.

"Sanırım daha önce de buradaydık," diye mırıldandım, sesim yumuşak ama titriyordu. Eli durakladı. Bir an için, karanlık ve okunaksız bakışları benimkilere yöneldi. "Evet," dedi sessizce, nazik hareketine devam ederek.

"Ama bunun bir alışkanlık haline gelmesini istemem." Kolumdaki ağrıya rağmen ağzımın köşesi yukarı kalktı.

"O zaman sanırım beladan uzak durmaya çalışsam iyi olur."

"Olmayacak," diye cevapladı, bezini sıkarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Sen onu çekiyorsun." O yaklaşırken, siyah gömleğinden yayılan sıcaklığı hissedebilecek kadar yaklaştığında, ben de öfkeyle nefes aldım. Vücuduna yapışan,

omuzlarının güçlü hatlarını ortaya çıkaran ve karnımın kelekler uymasını sağlayan gömlekti.

Parmakları çenemi okşadı, yüzümü ışığa doğru çevirerek başka yaralarım olup olmadığını inceledi. Başparmağı yanaklarımın kıvrımını okşadı ve bu dokunuş bu sefer göğsümde bir heyecan yarattı, bu seferki acı ile ilgisi yoktu.

Onunla olan yakınlığım, kokusu, benim yanımda çok sessiz görünen karanlığı, neredeyse dayanılmazdı. Tekrar konuşmadı, ama aramızdaki sessizlik söylenmemiş her şeyi taşıyordu. Onun suçluluk duygusu, benim kafa karışıklığım, gecenin kaosundan bir şekilde kurtulmuş olan garip, kırılğan bağ.

Ve o, cildimdeki son kan izini silerken, inkar edilemez bir şeyi fark ettim: Ondan korkmuyordum. Şimdi bile.

Dokunuşu gereğinden fazla uzadı, başparmağı kolumda son bir çizgi çizdi, sonra derin bir nefes aldı ve geri çekildi. Yüzünde bir şey parladı, belki tereddüt, belki de kısıtlama, sonra bakışları omzumdaki sığ kesikte sabitlendi.

"Bırakılırsa iz kalır," dedi, sesi alçak ve düşünceliydi.

"Ben iyileştirebilirim... Eğer izin verirsen." Donakaldım. Sözlerinin ağırlığı, Victor'un keskin ve canlı hatırası ile birlikte bir anda üzerime çöktü. Damarlarımda ilk kez vampir kanını hissettiğimde, nasıl hem yakıp hem de yatıştırdığını hatırladım.

Önce keskin ve yakıcı bir acı geldi, sonra da sızı. Yaralarla hiçbir ilgisi olmayan, ama onu veren adamla her şeyi olan korkunç, güzel bir sıcaklık.

Dudaklarım aralandı, titrek bir nefes kaçtı, sonra başımı sallamayı başardım.

"*Tamam*," diye fısıldadım.

Gözleri benimkileri aradı, kısa bir an için karanlık ve belirsizdi, sanki emin olmak istiyormuş gibi. Sonra tek bir kez başını salladı ve elini kaldırdı. Tereddüt etmedi. Dişlerini avucunun etine geçirdi, hareketi hızlı ve tecrübeli idi. Kan anında fışkırdı, koyu kırmızı, kalın, ışıktaki hafifçe parıldıyordu. Ama beni etkileyen kanın kendisi değildi. Onun içindeki karanlığın buna tepki verme şekliydi.

Karanlık, canlı bir şey gibi derisinin altında dalgalandı. Gölge dalları yaraya doğru koştu, şiddetle atarak, o kullanmadan önce yarayı kapatmak için çaresizce çabaladı. Dişlerini sıktı, nefesini dişlerinin arasından tıslayarak geri püskürttü.

"*Vas...*" diye başladım, ama ben cümlemi bitiremeden o harekete geçti.

Tek bir akıcı hareketle aramızdaki mesafeyi kapattı ve kanayan avucunu önce koluma, sonra omzuma bastırdı. Karanlık onu ele geçirmeden önce kesik üzerine sürttü. Dokunuşu yakıcıydı, aynı anda buz ve ateş gibi bir sarsıntıydı.

Bu his beni sararken, tezgahın kenarına tutunarak nefes nefese kaldım. Sanki onun gücü, o huzursuz, lanetli kısmı derimin altına girmiş, damarlarımdan akıyordu. Bir an için her şey bulanıklaştı... sıcaklık... nefes... nabzım... o.

Sonra yanma hissi geldi. Bu sefer acıdan değil, arzudan tehlikeli derecede yakın bir şeyden. Gözlerim kapandı, nefesim boğazımda takıldı, kanının bana değdiği yerden sıcaklık dışarıya doğru yayıldı. Yara, avucunun altında kapandı, ağrı yok oldu, yerine kemiklerimin derinliklerine işleyen bir uğultu geldi.

Gözlerimi tekrar açtığımda, o beni izliyordu, bakışları kararmış, nefesi düzensizdi. Kanı hala elinde hafifçe parlıyordu, karanlık derisinin altına geri dönmeye başlamışken, yara zaten kapanmaya başlamıştı.

Neredeyse şok olmuş gibiydi.

"Sana zarar vermedim, değil mi?" Kafamı salladım, sesim neredeyse bir fısıltıydı.

"Hayır... Vermedin. Sana güveniyorum, Vas."

O anda yüzünde bir değişiklik oldu, parmakları tekrar yanağıma okşadı ve bu sefer tereddüt etmedim. Elimi yüzüne kaldırdım, çenesini avuçladım ve dokunuşumun altında hafif bir titreme hissettim.

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Söylemek istediği sözler bir anda yok oldu. Eli ensemin arkasına kaydı ve sonra beni öpmeye başladı, nazikçe ya da dikkatlice değil, içini tuttuğu tüm açlıkla. Sıcaklık, vaat ve karanlık, nefes kesen bir anda çarpıştı.

Sonunda öpüşmeyi bıraktığında, alını alnıma değdi, nefesi hâlâ düzensizdi.

"*Seni seviyorum, Nessa,*" diye fısıldadı, sözleri kaba ve saygılıydı. "Ve karanlık hayatımda seni hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum."

Bir an nefes alamadım. Dünya, alnımın üzerine bastırıldığı alnının sıcaklığı, benim nefesimle karışan düzenli nefes ritmi ve kalbimin vahşi, titrek atışlarıyla daraldı.

"*Ben de seni seviyorum,*" diye fısıldadım dudaklarına, sözlerim titriyordu ama emindim.

"Tanrı yardımcım olsun, Vas, gerçekten." Nefesi kesildi, kısmen inanamama, kısmen de rahatlamadan kaynaklanan yumuşak bir ses çıkardı ve bir an için sanki gölgeler etrafımızda durmuş gibi hissettim. Ama sonra gerçeklik acımasız ve ısrarcı bir şekilde geri döndü.

"Ama konuşmamız gerek," dedim aniden, sesim kırılğan sükuneti bozdu.

Bana bakmak için geri çekildi, yüzünde acı dolu bir ifadeyle yumuşak bir sesle,

"*Biliyorum.*"

Yine de aramızdaki sessizlik devam ederken, konuşmayı başlatmanın bana düşeceğini biliyordum. Bu yüzden kelimeler hızlı ve titrek bir şekilde dökülmeye başladı, sanki onları çok uzun süre içimde tutmuşum gibi birbirlerinin üzerine yuvarlanarak.

"Annen, öldüğünü sanmıştım, ama ölmemişti ve bana saldırdı. Ve kardeşlerin... A ranızda gerçekten ne oldu? Nereye gittin? Onlarla görüştün mü? Ve bu," ikimizin arasında, hala birbirine yakın olan kalbim ve onun kalbi arasında elimi salladım.

"Şimdi ne olacak? Beni sonsuza kadar burada tutamazsın Vas, yapamazsın..." Elleri aniden yükseldi, yüzümü nazik ama kararlı bir şekilde kavradı.

"Sakin ol," diye mırıldandı, başparmakları ağzımın köşelerini okşayarak, sanki ağzımdan dökülen fırtınayı yatıştırmak istercesine. Dokunuşu nazikti, sesi alçak ve sakindi, kalbimin atışını hızlandıracak kadar.

"Soruların olduğunu biliyorum ve onlara cevap vereceğim." Dünya hala çok hızlı dönüyordu, zorlukla yutkundum.

"Ne zaman?" Hafifçe güldü, nefesinin tenime degecek kadar yakına eğildi.

"Yakında, ama banyomun lavabosunun soğuk yüzeyinde otururken değil." Küçük bir gülümsemeyle söyledi ve her şeye rağmen, korkuya, kana, kaosa rağmen, ben de aynı duyguyu yansıtmaktan kendimi alamadım. Ya da içimden kaçan küçük, titrek kahkahayı. Tüm bu saçmalık bir anda beni vurdu, yorgunluk ve ona inanmak istemenin ağır acısıyla karışık.

O zaman gülümsedi, zayıf, çarpık, ama gerçek bir gülümsemeyle, sonra alnını bir kez daha alnıma dayadı.

"Seni sıcak bir yere götürelim," diye fısıldadı. "Sonra konuşuruz. Söz veriyorum."

Ve içimden bir ses, onun dünyasında sözlerin tehlikeli olduğunu biliyordu, ama onun sözleri, yumuşak ve kararlı, sanki kaybettiği her şeyin küllerinden çıkan bir yemin gibiydi, yine de ona inanmamı sağladı.

Bana tartışacak zaman tanımadı. Daha fazla itiraz etmeden, kolları altıma kaydı. Birini sırtıma, diğerini dizlerimin arkasına doladı ve tek bir akıcı hareketle beni kollarının arasına aldı. Sonra sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni tezgahıtan kaldırdı.

"Biliyorsun, en son baktığımda ayaklarım gayet iyiydi." Yarı gülerek, yarı sinirlenerek başladım. Ağzı hafif bir sırıtışla kıvrıldı ve beni göğsüne daha yakın tutmak için tutuşunu ayarladı.

"Emin misin?" diye mırıldandı, sesindeki alaycı sıcaklık kalbimin atışını hızlandırdı. Gözlerimi devirdim, ama çıkan ses istediğimden daha yumuşak, neredeyse nefessizdi.

"Kesinlikle eminim," dedim, ama parmaklarının hafifçe bükülüp beni daha sıkı tuttuğunu, sanki bana tekrar meydan okumamı beklediğini fark ettim.

"O zaman seni biraz daha uzun süre kucaklamama izin ver," diye sessizce cevapladı ve ses tonunda, herhangi bir itirazın daha oluşmadan yok olmasını sağlayan bir şey vardı.

Avuç içimin altında göğsünün düzenli olarak inip kalkışını, sıcaklığını, yağmurun hafif kokusunu ve cildine yapışmış bilinmeyen bir kokuyu hissettim. Gözleri karanlık ve okunaksız bir şekilde önüne bakıyordu, ifadesi kontrol ile çok daha kırılgan bir şey arasında kalmıştı.

Gözlerim anında yine yatağına kaydı, oyulmuş koyu meşe ağacından yapılmış ve gece gökyüzü kadar siyah çarşaflarıyla odayı domine eden yatağına.

erkeksi, güçlü, ama garip bir şekilde de rahatlatıcıydı, sanki oda beni oraya taşıyan adam tarafından şekillendirilmiş gibiydi.

"Vas, gerçekten, yürüyebilirim," diye tekrar denedim, ama bu sefer sesim daha yumuşaktı, vücudum onun sıcak kollarında eriyip gidiyordu.

"Biliyorum," dedi, bakışları benimkilerle buluşmak için aşağıya kayd.

"Ama henüz seni bırakmaya hazır değilim." Söyleyiş şekli kalbimi burktu. Sesinde kibir yoktu, şakacı bir emir yoktu, sadece sessiz bir gerçeklik vardı. Yatağa ulaştı ve beni dikkatli ellerle yatırdı, hareketleri yavaştı, sanki fazla nazik davranırsa anı bozacağından, ama az nazik davranırsa beni kıracağı gibi. Dudaklarımda oluşan şakacı protesto, gülüşüm, elleri vücudumdan ayrıldığı anda söndü.

Yanımda oturduğunda, yatağın ağırlığı altında çöktü. Birkaç dakika önce aramızda dans eden alaycı sıcaklık kayboldu, yerine daha ağır, daha önemli bir şey geldi.

Ateşin ışığı onun profilini aydınlattı ve o anda onun hiç bu kadar insanca ya da tehlikeli görüldüğünü görmediğimi fark ettim.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık, sessizlik yoğun ve titrek bir şekilde, sadece ateşin yumuşak çıtırtılarıyla bozuluyordu. Düşünceleriyle dolu gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve o anın geldiğini biliyordum.

"Vas, lütfen, anlamam lazım. Bana annenin o gece öldüğünü söylemiştin. Nasıl hala burada olabilir?" diye fısıldadım, parmaklarım battaniyeye sıkıca tutunmuştu.

Vücudu yanımda gerildi, hareket ince ama açıkça fark edilebilirdi. Gözlerini kaçırdı, titreyen ışık çenesine keskin gölgeler düşürüyordu. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi alçak ve pürüzlüydü, sanki kelimeler çakıldan yapılmış gibiydi.

"Bir bakıma, o gece öldü, ama senin düşündüğün şekilde değil," dedi sessizce. Kalbim çarparken ona döndüm. Ateşe bakıyordu, ateşi karanlık gözlerinde yansıtıyordu.

"Babam öldüğünde, annemin de öldüğünü sandım. Kardeşlerim beni öldürmeye çalıştıklarından sonra pek bir şey hatırlamıyordum. Tek bildiğim, ailemizin mezarlığına gelenin annem olduğu, beni bulup mezardan çıkardığıydı. Kardeşlerimin, neden benim cesedimin babamınki gibi küle dönüşmediğini sorguladıklarını hep merak etmişimdir. Belki de lanetin hâlâ devam ettiğine inanıyorlardı. Cesedimi sağlam tutmuştu. Her halükarda, beni ölümden kurtaran annemdi." Çenesi gerildi, yutkunurken boğazındaki kaslar çalıştı.

Nefesim kesildi, inanamama duygusu korkuyla savaşıyordu.

"Seni kurtardı mı?" O, boş ve hayalet gibi bir ifadeyle başını salladı.

"Onun sesini hatırlıyorum, yumuşak ama yanlı, sanki içinde bir şey kırılmış gibi. Rüya gördüğümü, sonunda delirdiğimi sandım. Ama sonra bana dokundu ve onun gitmediğini anladım. Gerçekten gitmemişti. Beni onu götürmem, onu dünyadan, anılardan, onlardan saklamam için yalvardı."

O zaman bana baktı ve gözlerinin arkasında bir şeyin parladığını gördüm. Keder, suçluluk, aşk, hepsi bir araya gelip işkenceye benzeyen bir şey oluşturmuştu.

"Victor ve Talon'u affedemedi. Her şey mahvolmadan önce, onlara eve dönmeleri için yalvardığını söyledi. Onlara, babamızın ona yaptıklarını, babamızın ne hale geldiğini görmeleri için yalvardığını söyledi. Ama ona inanmadılar. Onu tek başına onunla yüzleşmeye bıraktılar." Sesi titredi ve bunu neredeyse görebiliyordum. Acı ve ihanetle yıkılmış bir kadın, intikam ve suçluluk duygusuyla hareket eden bir oğul.

"Ben de onun istediğini yaptım. Onu oradan uzaklara götürdüm. Yıllarca saklandık, ta ki dünya bizim adımızı unutana kadar. Herkes o gün ikimizin de öldüğüne inanıyordu. Bir süre için belki de öyleydi. O günden sonra bir daha asla eski haline dönmedi." Yutkundum ve anlayışla sordum:

"Ne demek istiyorsun?"

"İlk başta kırılgan ve korkmuştu. Ona baktım, onu besledim, güvende tuttum. Ama zamanla bir şeyler değişmeye başladı. Huzursuzlaştı. Daha aç hale geldi. Ne kadar çok kan içerse, o kadar az insanlaşıyordu." Bakışları uzaklara daldı.

"Ona hak edenleri getirdim. Hırsızlar, katiller, masumları avlayanlar. Bunun bir fark yarattığını, hala sevdiğim birini beslemek için dünyayı canavarlardan kurtardığımı kendime söyledim. Ama kısa süre sonra erkeklerden beslenmeyi tamamen reddetti. Onları kirli olarak nitelendirdi. Onların kötülüğünü tadabildiğini ve bunun sadece beslendiği kişilerin suçlarını işleme isteğini artırdığını söyledi." Sesi daha sessiz, daha sabit hale geldikçe, omurgamdan bir ürperti geçti.

"Sonra başka bir şey istemeye başladı. Daha saf bir şey. Masum, el değmemiş, lekesiz bir şey istiyordu. Ben reddettim. Her istediğinde reddettim. Sonra ortadan kaybolmaya başladı. Bazı geceler saatlerce, bazı geceler ise günlerce ortadan kayboluyordu. Onu bulduğumda dudakları kırmızı lekelerle kaplı, gözleri çılgınca bakıyordu. Açlığı onu tamamen ele geçirdiğinde, onu odasına kilitlemekten başka seçeneğim yoktu." Bu sözlerle şaşkınlıkla nefesimi tuttum, annesinin bakıcısı olmak zorunda kalmasının hayatının ne kadar zor olduğunu düşünerek elimi ağzıma kapattım. Yıllar geçtikçe zihninin bozulmasını izlemek. O zaman bana baktı ve gözlerindeki yıkım gün gibi açıktı.

"O zaman bile intikamdan bahsediyordu, kapısının aralıklarından fısıldayarak. Kendisinden çalınan şeyi geri alacağını söyledi. İçimde yaşayan karanlığın ona ait olduğunu, ona ait olması gerektiğini söyledi. Ve bir gün onu geri alacağını söyledi." Oda daha da soğumuş, ateş sanki gölgeler dinliyormuş gibi sönmüştü.

Kendimi durduramadan elimi uzattım, elim onun eline dokundu.

"Vas," dedim yumuşak bir sesle, sesim titriyordu.

"Anlıyorum, sonuçta o hala senin annen," dedim ona, o da gözlerini kapattı, eli benim elimi kavradı, sert ve sıcaktı.

"Öyleydi," diye mırıldandı, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

"Ama Őimdi ondan geriye kalan... Beni hatırlıyor mu, onu bile bilmiyorum." Uzun bir sűre ikimiz de konuşmadık, aramızda gergin bir sessizlik vardı, artık söylenemeyecek kadar ağırlaşan bir sessizlik. Ateř sűnműř, ışığı yumuşak ve altın rengi olmuştu, odaya tamamen sahte hissettiren kırılğan bir huzur yayıyordu.

"Ama hatırladığı kısımlar, ihanete uğradığı hissi. Bunun tekrar olacağına inanıyor."

Ona kolyeyi anlatmak istedim. Kelimeler dilimin ucunda titriyor, söylenmek için yalvarıyordu. Ona kolyenin hala orada, yatağımın altında olduğunu, duyamadığım ama her zaman hissedebildiğim bir sesle beni çağırđıđını söylemek istedim. Kolyenin bir nabzı, bir hayatı olduğunu ve bazen benim içimden nefes aldığını hissettiğimi.

Ama ona baktığımda, gerçekten baktığımda, bunu söyleyemedim. Gözlerindeki yorgunluk, yüzeyin altındaki sessiz ıstırap, yüzündeki çizgilere kazınmış suçluluk duygusu, hepsi çok fazlaydı. Buna bir şey ekleyemezdim.

Bunun yerine, yumuşak bir sesle sordum:

"Bu yüzden mi bana saldırdı, beni bir tehdit olarak gördüğü için mi?" Başını kaldırıp gözlerime baktı ve cevap, daha konuşmadan önce belliydi.

"Evet, öyle sanırım," dedi sessizce. Sesinde, göğsüme derin bir hüzűn çöken bir keder vardı.

"Eskisi gibi düşünmüyor artık. Artık onu açlık yönetiyor. Kan için değil, aslında, ama çok daha kötü bir şey için. Saflık için. Masumiyet için. Ne kadar çok beslenirse, o kadar çok arzuluyor. Ve sende..." Sesi kesildi, çenesi gerildi.

"Artık sahip olamayacağı şeyi görmüş olmalı. Kaybettiği şeyi." Boğazım ağrarak zorlukla yuttum.

"İnsanlığı kastediyorsun." Başını hafifçe ama kesin bir şekilde salladı.

"Evet, ve senin temsil ettiğin her şey. Artık görmeye dayanamadığı ışık," diye onayladı. Ellerim kucağımda hafifçe titriyordu, zihnim birkaç gece önce koridorlarda yankılanan o unutulmaz çığlığa geri dönüyordu. Beni iliklerime kadar ürperten çığlığa.

"O zaman o gece... duyduđum çıđlık... oydu, deđil mi?" Vas tereddűt etti, bakıřları ateře düřtü. Bir an cevap vermedi, ama sonunda cevap verdiđinde, sessiz bir kabullenmeyle.

"Evet," dedi, ama daha fazlasını söylemek istemiyor gibiydi ve midem bulandı.

"Ne oldu?" diye sordum, bilmek zorundaydım. Bu işin acı sonunu görmek zorundaydım.

"Bařka birini eve çekmiş olmalı," dedi, her kelimesi ölçűlű ve yorgun bir sesle.

"Onları nasıl bulduğunu ya da neyin onları çektiğini hiç bilmiyorum. Sanki duvarların ötesine uzanıp onları çağırabiliyormuş gibi, tıpkı karanlığın beni çağırdığı gibi. Bu yüzden onu kilitli tutuyorum, ama *bazen... bir çıkış yolu buluyor.*" Sözleri kafama dank edince omurgamdan soğuk bir ürperti geçti.

"O gece, perdeyi çektiğinde," diye devam etti, sesi derinleşerek, anılarla boğuklaşarak.

"Az kalsın şahit olacaktın... annem masum birini öldürmeye çalışıyordu." Anladığımda nefesim kesildi. Perdenin arkasındaki gölge. Zayıf, boğuk çığlık. Karanlıkta beni izleyen bir şeyin olduğu hissi. Hayal gücümün ürünü değildi.

"O zaten birini yakalamıştı," diye devam etti, sesi alçaktı.

"Başladığı işi bitirmeden onu durdurmayı başardım, ama çok az kalmıştı. Çok az." Elim ağzıma gitti, midemde derin bir dehşet hissettim. Sonra bana döndü, yüzünde acı ve suçluluk ifadesiyle.

"Bu yüzden seni doğu kanadından uzak tuttum, Nessa. Onun sana ulaşmasını engellemek için bunun yeterli olacağını düşündüm. Ama benimle birlikte burada güvende olacaksın, artık senin benim korumam altında olduğunu bildiği için seni tekrar ele geçirmeye cesaret edemez." Dedi kararlı bir ses tonuyla.

O anda, gözlerinin ardındaki savaşı görebiliyordum. Annesini seven oğul. Annesinin dönüştüğü halinden nefret eden adam. Hâlâ her ikisi için de kendini suçlayan canavar.

Ve bir yanımda daha fazla ısrar etmek, henüz vermeye hazır olmadığı cevapları talep etmek istese de, diğer yanımda, her şeye rağmen onu seven yanımda, sadece elini tuttu.

Bana baktı, ilk başta şaşırılmış gibiydi, ama geri çekilmedi. Parmakları benimkilerin etrafına dolandı, güçlü, sıcak, hafifçe titriyordu. Gözlerine bakarak fısıldadım,

"O zaman ona yardım etmenin bir yolunu buluruz. *Birlikte.*" Uzun bir süre bana baktı, sonra yavaşça başını salladı ve yumuşak, kırık bir ses çıkardı.

"Anlamıyorsun," dedi, sesi fısıltıdan başka bir şey değildi. "Bazı şeyler kurtarılamaz."

Ve aksini inanmak istesem de, bunu söyleme şekli kalbimi acıttı.

Çünkü hala annesinden mi bahsettiğinden emin değildim. Ya da kendinden mi bahsettiğinden...

Kendisinden.

TAMAMEN

Onun için göğsümde derin ve geçmek bilmeyen bir acı hissettim. Gözlerinin arkasında suçluluk ve kederin savaştığını görünce, ne kadar parçalanmış olduğunu anlayabiliyordum. Artık neden her şeyi itiraf etmek istemediğini, neden bana annesinin öldüğünü söylediğini anlıyordum.

Bir bakıma, öyle yapmıştı. Ama içimden bir ses, hikayenin daha fazlası olduğunu, gölgelerde, hatta ondan bile gizlenmiş parçalar olduğunu söyleyip duruyordu. Nedenini açıklayamasam da, cevapların yatağımın altına kaymış olan kolyede olduğunu biliyordum.

Ancak Vas'a bir bakış, bu düşünceyi susturdu. Gözlerindeki acı her şeyi anlatıyordu. On yıllardır kalbinde intikam taşıyan, ihanetin acısını hissetmektense intikamla beslenen adamı görebiliyordum. Nefret basitti. Tek gereken şey dayanmaktı. Öte yandan aşk, çok daha tehlikeli bir şey gerektiriyordu.

Yine de, hikayesi ne kadar trajik olsa da, bir şeylerin tam olarak uymadığını hissetmeden edemedim. Hiçbiri aşık olduğum erkeklere uymuyordu. Belki de bu beni naif yapıyordu, bana olan aşklarıyla, onların kan ve şiddetten daha fazlası olduğuna olan inancımla gözlerim kör olmuştu.

Elbette, o gece depoda onların acımasızlığını kendi gözlerimle görmüştüm. Benden her şeyi çalan ve beni paramparça bırakan eski erkek arkadaşına yaptıkları soğuk ve hassas iş. Onlarda pişmanlık yoktu, en ufak bir suçluluk duygusu bile yoktu. Sadece benim buna tanık olduğum için pişmanlık duyuyorlardı.

Yine de, o karanlığa rağmen, onların sadakatinin derin olduğunu biliyordum. Dış dünyaya değilse bile, en azından birbirlerine karşı. Bu da, o geceyle ilgili kendi hikayelerini, kendi gerçeklerini anlatacakları anlamına geliyordu. Vas'inkinden çok farklı olacak bir hikaye.

Tam olarak yalan değil, ama tamamen başka bir şey. Belki de yerine oturmayan başka bir yapboz parçası. Hikayenin kenarlarını biliyordum, ama ortasını bilmiyordum. Sadece annelerinin bildiğini düşündüğüm kısmı. Ama o *artık* bunu anlatacak durumda değildi.

Yine de Vas'a söylediğim şeyde ciddiymdim, onu birlikte kurtarmaya çalışacaktık. O, bunu önerdiğim için beni naifmişim gibi bakmıştı, ama gözlerinde bir parıltı gördüm. Bir zamanlar olduğu oğlunun küçük bir kıvılcımı. Yıllarca annesinin hasarlı zihniyle mücadele etmek onu sertleştirmiş, yorgun düşürmüş ve başarısızlıktan bitkin bırakmıştı. Yine de, bir parçam hala umut olduğuna inanıyordu.

Karanlıkta doğan her şeyin orada kalması gerekmediğini umuyordum. Ama şu anda önemli olan tek şey, onun burada olması ve güvende olmasıydı. Sorular daha sonra gelebilir.

Elbette, nereye gittiğini, Victor ve Tal'ı bulup bulmadığını bilmek istedim, ama nedense bundan şüpheliydim. Çok uzun süre gitmemişti ve gözlerindeki bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Hepsi için, bir zamanlar oldukları parçalanmış aile için ve onları hala geçmişe zincirleyen acı için kalbim sızlıyordu.

Zihnim sorularla doluydu. Her seferinde bulmacanın bir parçasını daha bulduğumu düşündüğümde, resim daha da bulanıklaşıyor, bir araya gelmek yerine uzaklaşıyor gibiydi. Victor ve Tal'ı düşündüğümde, onların da muhtemelen neler olduğunu merak ettiklerini bilerek, kalbim onlara gitti. Şu anda bana neler olduğunu merak ediyorlardı.

Cevap Vasileios'tu.

Onlar onu düşman olarak görmüş olabilirlerdi, ama ben onu sevdiğim, işkence görmüş bir ruh olarak görüyordum. Bu yüzden, o kolayca inşa ettiği duvarların arkasına çekilmeden önce, kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Karanlık ve sıcak kokusu ciğerlerimi doldurdu, kaosun ortasında beni sakinleştirdi. Omzuma uzun bir nefes verdi, vücudu yumuşadı, gardı parça parça düşmeye başladı.

Sonunda bana dönünce, iki elimle yanağını kavradım, başparmağımla çenesinin düzgün hatlarını, hayatta kalış öyküsünü anlatan lekesiz cildini okşadım. Artık maskesini takmadığı, onun her santimini, hem insan hem de canavarı görebildiğim için minnettardım. Gölgeleleri anında tepki verdi, dokunuşuma doğru kıvrıldıktan sonra tekrar geri çekildi, etrafımdaki havayı kokladı,

niyetimi test etti. Neredeyse canlı, koruyucu, meraklı hissettim, sanki o da bana güvenmeye başlamış gibiydi.

Derin ve kaba sesiyle adımı fısıldadı.

"Nessa." Bu, beni tamamen ele geçirmek için yeterliydi. O daha fazla bir şey söylemeden onu öptüm, ciğerlerimdeki havayı çalan çaresiz, aç bir öpücük. Bu ateş ve yerçekimi gibiydi, kendimize inkar ettiğimiz her şeyin çarpışmasıydı. Elleri anında beni buldu, beni kendine çekti, ihtiyacımız üstün gelince beni kendisine bağladı.

Öpücük derinleşti ve beraberinde ilkel bir acıyı da getirdi. Bu sefer sabır yoktu, kütüphanede olduğu gibi dikkatli bir kontrol yoktu. Bu kaosdu, saf ve tüketen bir kaos, sanki ikimiz de her an bir şeyin ya da birinin bunu bizden almaya çalışabileceğini biliyormuşuz gibi.

Birbirimizin kıyafetlerini yırtarak, ateşli ellerimizle engelleri ortadan kaldırdık, tenimizin birbirine değmesini hissetmek için çaresizce. Vücudu benimkinin üzerinde yükseliyordu, sağlam ve güçlü, her kasım dokunuşumun altında geriliyordu. Onun saf gücü kalbimi daha hızlı attırıyordu, korkudan değil, arzudan.

Beni, sanki dünyayı benden uzak tutabilecekmiş gibi, sanki sadece vücudu beni bu duvarların ötesinde bekleyen her şeyden koruyabilecekmiş gibi tuttu. Yine de açlığı içinde bile dikkatliydi, kendini yavaşlatmaya, nefes almaya, benim ona göre kırılğan olduğumu hatırlamaya zorluyordu.

Oda nefeslerimizin, hıçkırıklarımızın ve titrek iç çekişlerimizin, dudaklarımızın tekrar tekrar birbirini bulmasının sesleriyle doldu. Bu bir ihtiyaç senfonisiydi ve o geçici, imkansız an için, sanki bizim dışımızda hiçbir şey yokmuş gibi hissettik.

O, vücudumun üzerine daha da eğilmeye başladığında, altımda bulunan serin çarşafı kavrardım, onun kölesiydim, o pençeleriyle iç çamaşırımı parçaladıktan sonra bacaklarım isteyerek açıldı. Parmaklarından kalın, kavisli siyah tırnaklar uzanıyordu, jilet gibi keskin ve ölümcül, korkmam gereken silahlar, ama nedense korkmadım.

Onun doğaüstü özellikleri beni daha da derine çekti, tamamen teslim olmam için beni teşvik etti, hem onun hem de benim arzumun isteyerek esiri oldum. Geniş yatağı ikimizi de rahatça sığdırdı, bacaklarımın arasına uzandı, karnı üstüne yatarak. Sonra dirseklerine dayanarak beni kaldırdı ve büyük elleriyle kalçalarımı kavradı. Sonra, kalçalarımı sıkıca kavradıktan sonra, pelvisimi kaldırıp yukarı doğru eğdi ve beni esir aldı.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde şiddetli beyaz bir ışıkla parladı, dudaklarında yavaş, bilge bir gülümseme belirdi, kurnaz ve yırtıcı.

"Kokun çok lezzetli," diye homurdandı, sesi kaba ve günahkar, ciğerlerimdeki havayı çalacak kadar.

"*Seni yiyip bitirmekten zevk alacağım, küçük tavşan,*" diye mırıldandı, sesi karanlık ve sapkındı, açlıkla sarılmış bir vaat gibiydi. Kalbim deli gibi çarpıyordu,

nefesim kesildi, içimde derin bir sıcaklık ve korku hissettim. Sonra bir saniye içinde, yüzünü eğdi ve dilini yavaşça, yırtıcı bir şekilde boynumdan aşağıya doğru gezdirdi, başım geriye düştü ve içimden derin bir inilti çıktı.

Sanki benim her santimetrekaremi tadını çıkarıyormuş gibiydi. Aslında, o anda derimden çıkıp gidecekmişim gibi hissettim. Kütüphanede parmaklarıyla beni bir enstrüman gibi çalması bir şeydi, ama beni bu şekilde tatması bambaşka bir şeydi. Cinsel organımın her santimini yalaması, emmesi ve ısırması çok samimi bir hareketti. Mutfak tezgahında beni ikiye ayırdıktan sonra kardeşinin de aynı şeyi yaptığını hatırlamadan edemedim.

En günahkar düşünceler aklımı doldurdu, kendime bu üçünü birden aynı anda deneyimleyebilecek miyim diye sordum. Bu düşünce tek başına beni çılgın atarak boşalmaya zorladı.

Çünkü şu anda yaptığı şey, kendimi hem değerli hem de kullanılmış hissetmeme neden oluyordu. Bu, içimdeki pek çok düşünce ve duygunun sınırlarını bulanıklaştırdı ve beni zirveye doğru daha da yukarı taşıdı. Bir an yumuşak ve nazikti, bir sonraki an ise dişlerini kullanarak klitorisimi dişlerinin arasında yuvarladı, sonra şişmiş ucu dudaklarının arasına alıp dilini kullanarak acıyı dindirdi.

O, mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyordu, bana gereken tutarlılığı vermeyi reddediyordu, çünkü beni orgazmın eşiğine getirip, çok geç olmadan geri çekiliyordu. Ya da ben ulaşmak için çaresizce beklediğim noktaya gelmeden önce.

O tatlı rahatlamayı bulmama izin vermesi için yalvarıp yakardığımda çıkardığım sesleri bile zar zor tanıyabiliyordum. Oysa her dakika uzatmasının onu daha da güçlü ve etkili hale getireceğini biliyordum. Ve her yalvardığımda, o benim ıslak bedenime gürültüyle girerken, bu sadece onun kendi zevkini artırıyor. Hırıltı ile mırıldanma arasında bir yerde, memnun bir hayvani ses. Kutsal olmayan, insan olmayan bir şey. Tam olarak insan olmayan, tam olarak hayvan olmayan, ama ikisinin arasında bir yerde olan bir şey.

Sonunda, son bir kez daha yalvardım.

"Lütfen, Vasileios... Lütfen, *lütfe*n gelmeme izin ver... Sana yalvarıyorum!" Ve yalvarıyordum, bunu itiraf etmekten çekinmiyordum. Bu noktada, kendimi ve onun beni dönüştürdüğü kişiyi zar zor tanıyabiliyordum. Ve kendimi umursamayı, utanmayı ya da çaresiz bir ihtiyaç ve arzudan başka herhangi bir duygu hissetmeyi başaramıyordum.

"Tamam, ufaklık, gelmek ister misin? Gelebilirsin... *Benim için gelebilirsin.*" Bu, o iki parmağını aynı anda içime sokarken, klitorisimi ciddiyetle emip dilini ona sürerken benim tarafımdan bir çılgınlıkla sona erdi. Titreşimler emme hissiyle birleşince beni hızla doruğa ulaştırdı, ama asıl doruğa ulaşmamı sağlayan şey, onun dişlerinin uzadığını hissetmemdi.

Bu, o benim cinsel organımın etine aniden ısırmadan önce aldığım tek uyarıydı, o kadar şiddetli bir zevk dalgası geldi ki bayılacağımı sandım. Çılgın attım, acı beni saran coşku dalgalarıyla birleşti. Yoğun hisler

Tekrar tekrar içimi kapladı. İnanılmazdı. O kadar güçlüydü ki, yıldızlar görmeme neden oldu. Nefes almakta zorlanıyordum ve onun üzerimde hareket ettiğini hissettiğimde hala nefesimi alamadığımı biliyordum. Ya da bacaklarımın onun istediği yere yönlendirildiğini hissettiğimde. O bana fısıldayarak yumuşak bir emir verene kadar...

"Benim için nefes al." Ben de öyle yaptım, ama parmakları çok daha büyük bir şeyle değiştirilir değiştirilmez yine çalındı. Bu da, vücudum onun büyüklüğüne henüz alışık olmadığı için, bir sonraki çılgılığımın sadece zevkten değil, aynı zamanda şoktan da kaynaklandığını anlamına geliyordu. Sırtım eğildi ve kolları boşluğun altına kayarak beni kaldırıp kendine sıkıca sarabildiler. Dizlerinin üzerine oturdu ve beni kucağına kaldırarak bedenimi ele geçirdi, sahiplendi. İsteddiği gibi hareket ettiriyordu ve o anda ben onun kölesiydim... *ve her saniyesini seviyordum.*

Beni tutuş şekli, beni onun penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ettirüşü, uzun, yavaş vuruşlarla beni ona saptırması. Her biri benim içimi yalıyor, her sinirimi okşuyor ve benimle düşündüğümünden daha derin bir bağ kuruyordu.

Kulağıma sessizce fısıldadı

"Bana tutun, küçük tavşan... Tırnaklarını, bana olan çaresizliğini hissetmek istiyorum." Kollarımı ona doladım ve tam da bunu yaptım, keskin olmayan tırnaklarımı derisine batırdım. Derisini delip kan akıtacak kadar sert değil, ama onun hissedebileceği kadar, onu bana bağlı tutmak için çaresiz ihtiyacımı hissedebileceği kadar.

Ve bana olan tutunması, sanki birdenbire parmaklarının arasından kayıp gideceğimden korkuyormuşçasına, çaresizliğinin bir yansımasıydı. Sanki fırtınada birbirimizin çapasıydık. Başım omzuna yaslandı, dilim dışarı çıkıp tenini tattı. Bu içgüdüsel bir hareketti, ama o başımı yana doğru itti, böylece boynuma daha iyi ulaşabilecekti. Aynı anda beni kaldırdı, böylece hem boynumu ısırp hem de beni sertçe penisine çekebildi. Tekrar çılgılık attım ve vücudum onun etrafında titreyerek anında boşaldım. Kanını her yudumladığımda bu mutluluk verici his devam etti.

Kollarını bana o kadar sıkı sardı ki, boynumda hırıldadığını hissedince neredeyse paniğe kapıldım. Sanki yakında arzusu ve benden beslenme çılgınlığı yüzünden kendini kaybedecekmiş gibi. Bu yüzden içgüdülerim devreye girdi ve sonunda, onu bana geri getirmek için tek yapmam gereken onun adını fısıldamaktı.

"Vasileios,"

Sanki onun zevkini çok erken zorla almışım gibi, içimde patladığını hissettim. Sadece adını söyleyerek bunu yapabileceğimi bilmek, bu gücün etkisi bağımlılık yapıcıydı ve onunla birlikte bir sonraki boşalmamı bulmamı sağladı.

Başını geriye attı ve kükredi, sesi odada yankılandı, bu eski evin kemiklerini sarsacak kadar şiddetliydi. Gücü, güzelliği, varlığı beni tamamen tüketti, geriye sadece ikimiz kaldık, aynı coşku içinde kaybolduk.

aynı coşku içinde kaybolduk. Nefes nefese birbirimize sarıldık, kalplerimiz hala hızla atarken, dünya yavaşça etrafımızda yeniden bir araya geliyordu.

Vücudum halsiz, lezzetli bir yorgunluk içindeydi, her sinirim hala paylaştığımız şeyin etkisiyle titriyordu. Düşünceler uzak, gereksiz, unutulmuş bir şey haline geldi, çünkü tek hissedebildiğim oydu. Kollarını bana daha sıkı doladı, beni kendine çekti, sesi kaba ve şefkatliydi, tenime fısıldayarak aşk sözleri ve en tatlı itirafları söyledi.

"Benim mükemmel Moirai Theía'm." Buna gülümsedim, ona daha da yakınlaştım, onu düşünerek çalkantılı günü sonlandırdım ve yarının bizi bir çözüme daha yaklaştıracaklarını umdum.

Gözlerim ağırlaşp direncim azaldığında, kendimi buna teslim ettim. Ve sanki sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra ilk kez, uykunun beni ele geçirmesine izin verdim, güvende, korunaklı ve...

Tamamen ona ait.

KÜÇÜK ALEV

Uyku beni ele geçirdi ve sonra... geçmedi.

Sanki bilinçaltımdaki bir şey bana uzun süre huzur vermiyordu. Bu yüzden kendimi onun yatağında uyanık buldum, malikanenin düşük uğultusu etrafımızı sarıyordu. Ateş közlere dönüşmüş, ocakta hafifçe parılıyordu, yumuşak turuncu ışığı duvarlar boyunca uzanan ve kıvrılan gölgeler çiziyordu, sanki canlı şeyler gibi.

Vas yanımda huzursuz bir sessizliğe dalmıştı, nefesi derin ama düzensizdi, eli hala belimdeydi, sanki uykusunda bile bırakamıyormuş gibi. Onun sıcaklığı çarşafardan sızarak beni olduğum yerde tutuyordu, ama zihnim sakinleşmeyi reddediyordu.

Annesi. Açlık. Çılgılık.

Onun hakkında konuşurken gözlerindeki karanlığın titremesi.

Her şey içimde birbirine dolanmış, nefes alamayacak hale gelmiştim. Ama tüm bunların altında, başka bir şey uyanmaya başlamıştı.

Bir çekim.

İlk başta yumuşak, o kadar zayıf ki hayal ettiğimi sandım. Derinin altında elektrik akımının zayıf uğultusu gibi, havada yayılan bir titreşim gibi geldi.

Yatağın içinden, içimden geçerek.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça oturdum. Oda, pencerelere çarpan rüzgârın hafif fısıltısı dışında sessizdi, ama yine de hissedebiliyordum, düşük ve uğultulu bir çağrı, zihnimin kenarından çekiyordu.

Kolye.

Bu düşünce, istemeden, bıçak gibi keskin bir şekilde aklıma geldi. Yüksek sesle söylememiştim, ama sanki söylemişim gibi havayı doldurdu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kendimi sakinleştirmek için elimi göğsüme bastırdım, ama bu his daha da derinleşti. Tam olarak bir ses değildi, ama karanlık ve ritmik bir nabızdı.

Düşüncelerim, kavga sırasında tekmelediğim ve gölgelerin altında saklı kalan kolyenin yatağımın altında olduğu yere kaydı. Zihnimde onu görebiliyordum, kırmızı taş canlı bir kan damlası gibi hafifçe parlıyordu, içindeki ışık sanki kalp atışlarımla aynı ritimde atıyordu.

Bir an için, bir ses duydum sandım, bir ses değil, yüzeyin hemen altında yuvarlanan, yumuşak ve ikna edici bir fısıltı. Nefesim kesildi, parmaklarım çarşafa kıvrıldı.

Sanki beni çağırıyormuş gibi hissettim.

Nabzım hızlandı ve kapıya doğru baktım, kapının arkasında bir gölgenin hareket ettiğini görmeyi bekliyordum. Hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik vardı. Ama o his kaybolmadı. Daha da güçlendi, göğsümde bir anda sıcaklık ve soğukluk gibi yayıldı, ta ki boğazımın arkasında metalik bir tatlılık hissedene kadar.

Vas yanımda kıpırdadı, ağzından düşük bir ses çıktı, neredeyse bir hırıltı gibiydi. Bana olan tutuşunu sıkılaştırdı, parmakları kalçama hafifçe bastırdı, sanki vücudu zihninin henüz farkına varmadığı bir şeyi hissetmiş gibi.

Nefes almaya, hareket etmeye korkarak donakaldım, onun vücudunun sıcaklığı ile odanın eşiğinde bekleyen karanlık ve kadim bir şeyin çekiciliği arasında sıkışıp kalmıştım.

Fısıltı tekrar geldi, bu sefer daha net bir şekilde

"Nessa..."

Nefesimi tuttum, elim ağzıma gitti. Ses kafamın içindeydi, yumuşak ve kadınsı, beni derinden ürperten bir şekilde tanıdık geliyordu. Yavaşça Vas'a döndüm. Uyanmadı, ama kaşları çatıldı, vücudu huzursuzca hareket etti. Derisinin altında karanlığı kıpırdadı, zayıf ama görünür, yüzeyin altında gölgeli damarlar gibi hareket ediyordu. Görünmeyen bir şeye tepki veriyordu, yaklaşmakta olduğunu hissedebildiğim bir şeye.

Hava yoğunlaştı, odadaki sıcaklık kayboldu ve soğuk bir nefes cildimi okşadı. Yutkundum ve fısıldadım

"Bu sadece bir rüya."

Ama bunu söylerken bile, öyle olmadığını biliyordum. Kolye uyanmıştı.

Ve içinde yaşayan her neyse, artık gizli kalmaktan memnun değildi.

Sanki görünmez parmaklar zihnimi kavrayıp, nazikçe, ısrarla çekiyor, beni kendine yaklaştırıyordu. Bunun tehlikeli olduğunu biliyordum. Her içgüdüme bana olduğum yerde kalmamı, Vas'ın kollarının güvenliği ve odanın etrafında koruyucu bir şekilde dolaşan gölgelerinin hafif uğultusu içinde kalmamı haykırıyordu. Ama tehlike bana hiç böyle fısıldamamıştı. Çünkü bu ses yabancı gelmiyordu. Tanıdık, hatta samimi geliyordu, sanki karanlıkta benim hatırlamamı bekleyen bir anı gibi.

Bakışlarım kapıya kaydı ve o anda ne yapmam gerektiğini anladım. Dikkatlice, Vas'ı uyandırmamak için yavaşça hareket ederek onun kollarından kurtuldum. Önce pijama pantolonumu bulup giydim, sonra kendi yırtık ve kanlı tişörtüm yerine onun siyah tişörtünü giydim. Aşağıya baktığımda dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Tişörtün kenarı neredeyse dizlerime değiyordu, bu da onun benden ne kadar uzun olduğunu hatırlatıyordu.

Yatağa tekrar baktım, yaklaşarak, sanki Vas'a olan çekim, beni kolyenin bulunduğu yere geri çekmek isteyen çekimle savaşıyormuş gibi. Fısıltı, yumuşak ve yalvaran bir sesle, bilincimin sınırlarını okşadı.

"Nessa... geri dön."

Sözler zayıftı ama açık ve netti, zihnimin çatlaklarından duman gibi süzülüyordu. Titreyen elimle göğsüme bastırdım, etrafımdaki hava değişiyor, o gece bana saldırdığında hissettiğim aynı doğal olmayan ağırlıkla yoğunlaşıyor gibi hissettim ve nefesim kesildi.

Bu kolye.

Daha fazlasını öğrenmenin anahtarı bu olmalı.

Bu düşünce keskin ve net bir şekilde aklıma geldi. Nasıl bildiğimi bilmiyordum, sadece göğsümdeki his, içimden geçen garip ritim, o kırmızı taştan hissettiğim zayıf çarpıntıyla uyuşuyordu, sanki kalp atışlarımız bir şekilde uyum sağlamış gibi. Vas hareketsizdi, nefes alışı derin ve düzensizdi, kaşlarının arasında zayıf bir kırıksıklık vardı, sanki uykusunda bile zihni görünmez bir şeyle savaşıyormuş gibi. O zaman elimi uzattım, alnındaki dağınık saç tutamını okşadım, hareketim nazikti, sanki

Uykusunda ona ulaşabilirdim.

"Hemen döneceğim," diye fısıldadım, beni duyabileceğinden emin olmasam da, onu uyandırmayacak kadar sessiz olmasını umarak.

Odayı geçerken çıplak ayaklarımın altında zemin serindi, her bir tahta ağırlığının altında hafifçe gıcırıyordu. Kapıya ulaştığımda bir kez daha arkama baktım.

Onu orada, yarısı gölgede, yarısı sönmekte olan ateşin loş ışığında görmek, göğsümü ağrıttıyordu. Onu bir an bile olsa terk etme düşüncesi bana yanlış geliyordu. Yine de içimdeki bir şey artık benim kontrolümde değildi.

Kapıyı yavaşça ve sessizce açtım.

Koridor karanlıkta kalmıştı, sanki canlıymış gibi, içeri adımımı attığımda tenime yapışan bir karanlık. Hava, yağmur ve eski taşların kokusuyla ağırlaşmıştı, sanki evin kendisi anılarını kanatıyormuş gibi hafif metalik bir koku vardı.

yağmur ve eski taş kokusuyla doluydu, sanki evin kendisi anılarını kanatıyormuş gibi hafif metalik bir koku.

Nabızım hızlandı. Her içgüdüüm bana geri dönmemi, kapıyı kapatıp onun yatağının sıcaklığına geri dönmemi söylüyordu. Ama fısıltı beni teşvik ediyordu.

Attığım her adım cilalı ahşapta yumuşak bir yankı uyandırdı, gölgem hala ışık saçan birkaç lambadan dolayı zeminde uzun ve ince bir şekilde uzanıyordu. Odama giden koridora ulaştığımda hava daha da soğumuştı. Pencerelelerin ötesindeki şiddetli hava koşullarının hafif sesi ve camlara hala fısıldayan yağmur dışında malikane sessizdi.

Yine de, tüm bunların altında başka bir şey duyabiliyordum. Bir kalp atışı.

Benim değildi. Vas'ın da değildi. Zayıf, ritmik ve sabitti. Yatak odamın kapısının arkasından geliyordu. Donakaldım, elim kapı kolunun üzerinde asılı kaldı. Ses, derimin altında atan nabızla mükemmel bir uyum içinde ahşabı titretiyordu.

Bir an için korku neredeyse galip geldi. Neredeyse geri dönecektim. Ama sonra, sanki tereddütümü hissetmiş gibi, fısıltı tekrar geldi, yumuşak, ikna edici, kadınsı.

"Korkma..."

Kapıyı açarken nefesim titriyordu.

Oda, bir şey hariç, tam da bıraktığım gibiydi.

Yatağın altından gelen zayıf bir ışık. Kırmızıydı ve canlı bir kalbin atışı gibi nabız gibi atıyordu. Zihnimin derinliklerinde çalan uyarı çanlarına rağmen, o ışığa doğru çekilerek içeri girdim. Soğuk zemine diz çöktüğümde parmaklarım titriyordu, hava yağmur ve demir kokusuyla doluydu. Yatağın altına uzandım, cildim tozlu ahşap ve soğuk metal kenara değdi.

Ve sonra ona dokundum.

Dünya değişti.

Elime keskin bir sıcaklık yayıldı, yakıcı, canlı, ama yine de bırakamadım. Taş parmaklarımın altında zonkluyordu, parıltısı görünmez bir şey, eski bir şey içinde uyanmış gibi daha da parlaklaşıyordu.

Nefesim kesildi. Oda eğildi. Fısıltı yine zihnimi doldurdu, bu sefer daha yüksek sesle, artık yumuşak değil, emredici bir sesle.

"Nessa... Sonunda... evinde."

Nefesim kesildi, geriye doğru sendeledim, kolyeyi elimde sıkıca tutuyordum. Ses artık kafamın içinde değildi. Odaydı!

Etrafımdaki hava titriyordu.

Düşük bir uğultu olarak başladı, sonra odanın her köşesini doldurana kadar yükseldi, malikanenin kemiklerinde titreşiyordu. Kolyenin parıltısı avucumda nabız gibi atıyordu, artık benimmiş gibi gelmeyen kırmızı bir kalp atışı. Fısıltı artık fısıltı değildi. Artık bir sesi vardı.

Eski ve yaşlanmayan.

Duman gibi havada dolanıyordu, yumuşak ve sarhoş edici, sözlerini zihnimin çatlaklarına kıvrıyordu.

"Uzun zamandır... gömülü, unutulmuş, inkar edilmiş... ama beni duyuyorsun, değil mi, küçük alev? Beni hissedebiliyorsun."

Nefesim hızlı ve sığıdı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadım, ama bir parçam cevabı zaten biliyordu. Sesin ağırlığında, görünmez eller gibi cildime bastırışında vardı.

"Gerçek," diye fısıldadı.

"Kan ve yalanların altında gömdükleri gerçek."

Oda titredi, etrafımdaki gölgeler kalınlaştı. Zemin altımda gıcırdadı, sanki evin altında bir şey hareket ediyor, uzun uykusundan uyanıyormuş gibi.

Kolyeyi düşürmek istedim. Kaçmak istedim. Ama yapamadım. Parmaklarım bana itaat etmiyordu. Taşın ısısı damarlarıma sızdı, sıvı ateş gibi kolumdan yukarı doğru hızla yükseldi, kalbime ulaşana kadar ve orada yerleşip, onun ritmiyle atmaya başladı.

Gözlerimin önünde görüntüler belirdi... kan... taş... çılgın atan bir kadın ve mum ışığında parıldayan bir hançer. Ve sonra bir ses, bu sefer erkeksi, alçak ve öfkeli.

"Bana Kaderindeki kişiyi getireceğine söz vermiştin!"

Geriye sendeledim, göğsümü tutarak, dünya dönüyordu. "Dur," diye yalvardım.

"Lütfen, dur!"

Ama ses sadece daha da yükseldi.

"Senin bilmeni hiç istemediler. Anahtar sensin, küçük alev. Bu bağ onların değildi. Onun... kralımızındı."

Işık parladı ve odayı derin, kırmızı bir parıltıyla doldurdu. Nefesim kesildi. Bir an için aynanın yansımasında kendimi değil, erimiş altın gibi gözleri ve karanlık bir tacı olan, sanki beni bekliyormuş gibi bakan bir kadın gördüm.

Sonra, başladığı kadar çabuk, ışık söndü.

Sessizlik.

Sadece kalbimin atışı kalmıştı, düzensiz ve dengesiz, odanın boşluğunda yankılanıyordu. Kolye avucumda soğumuştı, ama nabızı hala zayıf bir şekilde atıyordu, canlı ve bilinçli.

Ve sonra hissettim.

Bir varlık.

Bana fısıldayan şey değildi. Gerçekleri ve lanetleri anlatan kadim şey de değildi. Bu başka bir şeydi... *Başka biriydi.*

Onu hissettiğim anda anladım.

Vas.

Sadece onun varlığı değildi. Onun acısıydı. Onun korkusuydu. Beni keskin ve boğucu bir kış havası gibi sarsarak içimi parçaladı. Aramızdaki bağ bir anda alevlendi, onun kanı ve benim damarlarımla kurulan bağ uyarıcı bir şekilde parladı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Düşünmedim.

Sadece koştum.

Koridorlar önümde sonsuz bir şekilde uzanıyordu, karanlık görüş alanımın kenarlarını yutarken, ayak seslerimin yankısı eski taş zeminlere çarpıyordu. Kalbim hızla atıyordu, her atışı bir öncekinden daha hızlıydı, kolye hala elimde sıkıca tutuyordum, soluk ışığı ölmek üzere olan bir köz gibi yolu aydınlatıyordu.

Onun odasına yaklaştıkça, o korkunç, boğucu dehşet daha da güçleniyordu. Panik boğazımı sıkıyordu, her nefes bir öncekinden daha çılgınca geliyordu. Onu hissedebiliyordum. Onu çevreleyen bir şey hissedebiliyordum.

Ona yönelik bir tehdit.

Kapı zaten açıldı, ama ben öyle bırakmadığımı biliyordum. Nefes nefese içeri süzüldüm, oda hareket ve gölgelerle dönüyordu.

Ama hayatım gözlerimin önünden geçmedi.

Onunkini gördüm.

Çevremdeki dünya titredi. Oda değişti. Bir an için, artık orada durmuyordum, onun içindeydim, anıları kırık cam gibi parıltıyordu. Hançer. Çığlık. Kardeşlerinin yüzleri ihanetle buruşmuştu. Babasının sesi, acımasız ve keskin. Annesinin ağlaması.

Sonra daha karanlık bir şey.

Bir anlaşma.

Karanlıktan uzanan gölgeden yapılmış bir el.

Ruhunu feda etmesi karşılığında güç vaat eden bir ses. Gerçek beni bir darbe gibi vurdu.

Vas sadece laneti miras almamıştı.

Lanet tarafından seçilmişti.

Ve söylenen her yalan, kan ve yüzyıllar altında gömülü her sır, bu ana yol açmıştı. Nefesimi tuttum, göğsümü sıktım, kolye avucumda yanıyordu sanki gördüklerimi biliyormuş gibi.

Bir an için odanın boş olduğunu, hissettiğim o korkunç varlığın sadece hayal gücümün bir oyunu olduğunu düşündüm. Ama sonra bakışlarım yatağa takıldı. Vas orada hareketsiz ve sessiz yatıyordu, koyu renkli saçları alnına düşmüş, çarşaf beline kadar inmişti. Göğsünün hafifçe inip kalkması, hayatta olduğunun tek işaretiydi. Uykusunda huzurlu, neredeyse insan gibi görünüyordu, karanlığının ağırlığı rüyaların sükuneti altında gizlenmişti.

Ama nefesimi kesen o değildi. Onun üzerinde duran iki figürdü.

Victor ve Tal.

Yüzleri loş ateş ışığında solgundu, gözleri uyuyan kardeşlerinin üzerindeydi. Ve Victor'un elinde, sıvı ay ışığı gibi soğuk bir şekilde parıldayan şey...

Hançer vardı.

Bıçağın ucu, uzun zamandır planlanmış bir ölümü gerçekleştirmeden önce bir adamın yapacağı gibi, onu çevirdiğinde zayıf ışığı yakaladı.

Boğazım sıkıştı, sesim nefes nefese kalmakla ağlamak arasında bir yerde takıldı. Ama içeri adım atmadan önce, hançer ona saplanırken Vas'ın gözleri birden açıldı.

Victor'un sesi önce geldi, alçak ve gürleyen, zar zor bastırılmış öfkeyle dolu. "Kaderimiz nerede?" diye homurdandı, gözleri suçlayıcı bir şekilde parladıktan sonra öfkeyle kükredi...

"Vanessa nerede?!"

YALANLAR ÇÖKTÜĞÜNDE

"HAYIR!"

Boğazımdan çıkan ses bir kelime değildi, nefes bile değildi, ama ilkel ve kırık bir şeydi. Bu yeterliydi.

Vas harekete geçti.

Sessizliği parçalayan bir şiddetle uyandı, vücudu tek bir akıcı hareketle dikleşti, bu hareket çok hızlı ve insanlık dışıydı. Gözleri birden açıldı, parlak beyaz bir ışık yaydı ve odadaki hava değişti.

Gölgeler yere yayıldı, duman gibi duvarlara tırmandı, canlı ve öfkeli. Ateş ocakta yükseldi, ışığı Vas'tan dalgalar halinde yayılan karanlık tarafından yutuldu.

Victor bir adım geri attı, çenesini sıkıca kapattı ve elini kaldırarak gözlerini ani parlamadan korudu. Tal yerinde kaldı, elindeki hançer kötücül bir şekilde parlıyordu.

"Vas!" Victor, düşük ve gergin bir sesle bağırdı.

"Dur! Olduğun yerde kal!" diye emretti, ama Vas'ın başı yavaşça ona doğru eğildi ve yatağının yanında duran kardeşlerini görmek

on yıllardır içinde biriken öfkenin yeniden alevlenmesine yetti. Sesi artık sakın değildi, artık kontrol altında değildi. Gök gürültüsü gibiydi, keskin ve acımasızdı.

"*Buraya gelmeye cesaret ediyorsun...*" diye homurdandı, yataktan kalkarak ayağa kalktı, karanlık onu sanki sırtından dev yılanlar çıkıyormuş gibi kaldırdı, artan öfkesinin sesi duvarları salladı.

"*...Evime. Odama... Onu benden çalmak için!*"

Tal bir adım daha ileri attı, kendi öfkesi de kaynıyordu. "Bize başka seçenek bırakmadın!"

"HER ZAMAN BİR SEÇENEK VARDI!" diye bağırdı Vas. Gölgele canlı bir fırtına gibi dışarıya doğru patladı ve raflarından toz ve kitapları düşürecek kadar güçlü bir kuvvetle duvarlara çarptı. Victor, göz açıp kapayana kadar hızlı bir şekilde ilk hamleyi yaptı, ancak Vas, hamlesinin ortasında bileğini yakaladı ve bıçak elinden düşene kadar keskin bir şekilde büküldü. Tal, arkadan saldırmaya çalışarak harekete geçti, ama Vas döndü, onu boğazından yakaladı ve tüm odayı titretacak bir güçle duvara çarptı.

"Durun!" diye bağırdım, sesim kaosun içinde boğuldu, ama hiçbiri beni duymadı.

Hançer yerde yuvarlandı, ateşin kan kırmızısı ışığında parlayarak ayaklarımın dibinde durdu.

Nefesim kesildi.

Ancak hiçbiri bunun farkında değildi, olanların farkında değildi. Kavga devam ediyordu ve ben herhangi birinin yaralanmasından korkuyordum. Güç, kalp atışı gibi havada titreşiyordu, her biri eşit güçteydi.

"Koş!" diye bağırdı Victor, tek kelimeyle çaresizliğini ifade etti.

"Defol buradan!" Tal, Vas'ın pençesinde hâlâ sıkışmış haldeyken yankılandı.

"*Kıpırdama!*" Vas, sesinde emir ve korku karışımı bir tonla bağırdı. Ama ben dinleyemedim. Vücudum hareket etmeyi reddetti, üçü arasında, gölgeler, kan ve hepsini birbirine bağlayan korkunç gerçek arasında kalmıştım.

"Lütfen... lütfen... durun, hepiniz!" Boğazım düğümlendi, gözlerimden yaşlar süzüldü. Çünkü kimse yalvarışlarımı dinlemiyordu. Bunun yerine, karanlık tekrar alevlendi, bir fırtına gibi odayı süpürdü. Lambalar parçalandı, aynalar çatladı ve rüzgar açık pencereden uğuldayarak gecenin karanlığında çığlığımın sesini taşıdı. Ve o kaosun içinde, hançerin uğuldadığını fark ettim.

Güçten değil.

Tanıdığından. *Beni*

tanıyordu.

Bir fısıltı.

İlk başta yumuşaktı, sanki benim olmayan bir düşünce gibiydi. Nabzımın gürültüsünün altında kayboldu, sessizliği duman gibi sardı. Elim hançere doğru seğirdi. Onların durmayacağını biliyordum, onlara daha büyük bir korku vermedikçe

Onların hiçbirini istemediği, ama bu çılgınlığı sona erdirmeye zorlayacak bir şey. Bu yüzden ona uzandım, parmaklarım kabzayı kavradı ve kimse tepki veremeden bıçağın ucunu boynuma dayadım. Kasten kan akıtınca keskin bir acı hissettim, metalik koku kaosu yarıp geçti.

İşe yaradı.

Her hareket dondu. Üç çift göz bana çevrildi, sesleri korku içinde adımı haykırırken birbirine karıştı.

"Nessa?" Yankısı beni durdurmadı. Aksine, bana güç verdi. "Yemin ederim," dedim, ellerim titriyordu ama sesim sabitti.

"Eğer ikinizden biri diğerine zarar verirse, bu bıçağı boynuma saplayacağım!"

"Hey, tatlım, aceleci davranmayalım," dedi Tal hafif bir sesle, ama gözleri paniğini ele veriyordu.

"Bizi dinle, ateşböceği," diye ekledi Victor, ellerini kaldırarak.

"Hançeri indir, bu konuyu konuşabiliriz, değil mi kardeşler?" Vas, sert ve emir veren bir ses tonuyla düşük bir sesle homurdandı.

"Şu lanet hançeri hemen bırak, Nessa!" Onun bakışlarına karşılık verdim ve başımı salladım. "Eğer benim hayatımın tehlikede olması senin hayatını kurtaracak tek şeyse, o zaman hayır,

bu hançeri bırakmayacağım." dedim sertçe, onlara birbirlerinden uzaklaşmaları için yeterli bir neden vererek, şimdi tüm dikkatlerini sadece bana yöneltmelerini sağladım.

Dikkatimi ise, boş elim cebime kaydı ve parmaklarım ona dokundu. Aniden, onun beni bir kez daha çağırdığını anladım.

Kolye.

Yavaşça çıkardım, kardeşlerin bakışları hareketimi takip ederken nefesim kesildi. Kızıl taş avucumda parıltıyordu, ışığı zayıf ama canlıydı, camın altında atan bir kalp gibi. Victor'un yüzü karardı, öfkesi yerini inanamama duygusuna bıraktı.

"Onu nereden buldun?" diye sordu, sesi alçak ve keskin. Talon'un yüzü soldu.

"O annemindi," diye fısıldadı.

"Biz... onu annemizin külleriyle birlikte gömdük." Kolyeye bakakaldım, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Fısıltı tekrar geldi, bu sefer daha güçlüydü, bir yılan gibi zihnimin kenarlarında dolanıyordu.

"*Görüldüğü gibi değil.*" Sözler, farkına bile varmadan dudaklarımdan fısıltı olarak çıktı. Kolye elimden kaydı. Yavaş ve kasıtlı bir şekilde düştü, o kadar küçük bir şey için çok ağır bir sesle yere çarptı. Taş kırmızı renkte parladı, daha parlak, daha hızlı atıyordu, sanki uyanıyormuş gibi.

"Vanessa," dedi Vas, sesinde uyarı vardı. Dikkatlice bir adım attı, elini uzattı.

"Kıpırdama."

Ama duramadım. İçimdeki bir şey çoktan değişmişti. Parmaklarım, hala kanımla ıslak olan hançeri daha sıkı kavradı ve görüşüm bulanıklaştı

. Sanki başka biri beni hareket ettiriyor, benim olmayan bir niyetle elimi yönlendiriyordu.

Fısıltılar daha da yükseldi. Artık kelimeler değil, karanlık ve kadim sesler, havayı titreten şeytani bir dildi. Odanın ışığı, sadece taş parıldayana kadar karardı, yüzeyi sıvı ateş gibi kıvrılıyordu.

"Nessa!" diye bağırdı Victor, ama çok geçti.

Kolum kendi kendine hareket etti, hançer tek bir keskin hareketle aşağı doğru parladı. Bıçak, havayı yaran bir sesle mücevherle buluştu.

Bir çatlak.

Sonra bir çığlık.

Benimki değildi. İnsan değildi. Parçalanmış taştan devasa ve öfkeli bir şey fırladı. Karanlık, duman ve alevin birleşimi gibi patladı, zemini yuttu, duvarlara tırmandı, havayı yırtılana kadar бүkdü. Ve sonra bana çarptı.

Bu güç bedenimi sarsarken, gözlerimin arkasında ışık ve gölge çarpışırken her sinirimi yakıp kavurdu. Nefes almaya çalıştım ama nefes alamadım. Dizlerim yere çarptı ve birdenbire odada değildim artık.

Düşüyordum.

Alevlerin içinden. Anıların içinden. Gerçeğin içinden.

Görüntüler, zihnimde şimşek gibi parlayarak geldi, her biri bir öncekinden daha parlak yanıyordu.

Olaydan hemen önce Vas, güçlenen bir adamdı, sorumluluğun ağırlığı omuzlarına çoktan yerleşmişti. O gece babasının malikanesi mum ışığıyla aydınlanmıştı, havada yıkımdan önce her zaman gelen türden bir sessizlik vardı. Vas kapı eşiğinde durmuş, anne babasını izliyordu, bunların birlikte geçirecekleri son günler olacağından habersizdi.

Annesi makyaj masasında oturuyordu, yansıması aynanın parıltısında soluk ve kusursuz bir şekilde parlıyordu. Yıllar onun güzelliğine neredeyse hiç dokunmamıştı, ancak gurur ve arzu ile keskinleşmiş, sivrilmişti. Kocasının içeri girdiğini görünce başını hafifçe çevirdi, ifadesini artık gözlerine yansımayan, alıştırılmış bir zarafetle yumuşattı.

"Sebastian," dedi, sesi ipek gibi yumuşak ama demir gibi sert,

"Yine uzaklaştın." Kocasının omuzları, karısının sözlerinin görünmez ağırlığı altında çöktü.

"Hazırlanacak çok şey var, yaşlılar yakında toplanacak. Halledilmesi gereken işler var." dedi yorgun bir sesle. Kadın ayağa kalktı ve saten giysili bir hayalet gibi ona doğru süzüldü.

"Ama artık bana hiç zaman ayırmıyorsun," diye mırıldandı, elini onun göğsüne bastırarak.

"Bizim için."

O, nazik ama kararlı bir şekilde kadının bileğini tuttu ve elini indirdi.

"Benimle oyun oynama, Calista. Önerdiğin şeyin tehlikelerini biliyorsun."

"Hiçbir şey önermiyorum," dedi, masumiyet taklidi yaparken, gözleri kesilmiş zümrütler gibi parıltıyordu.

"Ben sadece her eşin istediği şeyi istiyorum. Güvenlik. Güç. Hizmet edenlerin değil, yönetenlerin arasında bir yer." Ondan uzaklaşarak ateşin yanına doğru yürüdü.

"Yine Fondatori'den bahsediyorsun," dedi sessiz bir küçümsemeyle.

"Onların gücünün bizim olamayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"*Ama olabilir,*" diye fısıldadı, ona yaklaşıp, yansıması yanındaki pencerenin camında göründü.

"Sen onlardan daha güçlüsün, Sebastian. Daha akıllısın. Sadece zaten senin olması gereken şeye ulaşmak için cesaretin eksik."

"Cesaret mi?" Sesi inanamama duygusuyla çatladı.

"Cesarettten bahsediyorsun, ama aslında kastettiğin şey açgözlülük." Gülümsemesi hiç bozulmadı.

"Ne dersen de. Ama oğullarımız gölgelerde fısıldanan bir isimden daha fazlasını hak ediyorlar. Onların, bizden aldıkları insanların altında sonsuza kadar yaşamalarını mı istiyorsun? Ailemizi aşağı görenlerin altında? O keskin bir şekilde döndü, öfkesi parladı, ama kadın çoktan mesafeyi kapatmıştı. Elleri, aralarındaki aşk hala gerçekten olduğu gibi, yumuşak ve ikna edici bir şekilde yüzüne uzandı. Sesi alçaldı, kulağına tatlı bir zehir gibi.

"Onlar için yap," diye fısıldadı.

"*Benim için yap.*" Adam donakaldı.

"Şeytanlarla pazarlık yapmayacağım," dedi sonunda, sözlerinde kararlılık ve korku titriyordu. Ama kadın gülümsedi. Her şeyi vaat eden, ama arkasında bıçağı saklayan o yumuşak, bilge gülümseme.

"*Zaten yaptın,*" diye fısıldadı. Görüntü değişti. Zaman parçalandı. Onlarca yıl sonra, başka bir gece. Vas koridorda, seslerinin yankısını duyuyor, tartışmanın gelişmesini dinliyordu. Onun yalvarışını. Babasının reddini. Camın kırılma sesini. Ölümlülerin ağzından çıkmaması gereken bir dilde söylenen tek bir kelimenin sesini.

Sonra, birdenbire, zaman yine değişti ve Vas'ın duyduğu tartışmadan önceki zamana geri döndü. İblisin pazarlık çağrısını duyduğu zamana.

Anneleri Calista, bir zamanlar güzelliği olan ama artık çürüme kokan süslü giysiler içinde bir ara sokakta duruyordu. Parmakları titreyerek, kapüşonlu bir yabancıнын avucuna altın sıkıştırdı.

"Al şunu... Kanlarını al. O asla bilmeyecek," diye fısıldadı. Ve yabancı, insan şekline bürünmüş, yüzü örtülü o şey, altınları aldı. İblisin sesi, görüntüde yankılanarak, pürüzsüz ve derin bir şekilde havayı doldurdu.

"Aradığın güç sana ait değil. O, senin kanından gelen erkeklere ait. Babadan oğula, karanlıktan karanlığa. Sana değil." Öfkesi gökleri yakacak kadar parlak bir şekilde alevlendi. Ve bu öfkeden lanet doğdu, çünkü güç için çaresizce bir anlaşma yaptı. Sadece karanlığın laneti için değil

karanlığın laneti için değil, kendisi için de bir şey. Acısından dövülmüş bir kolye, şeytanın özünden bir damla, kırmızı kristale dönüşmüş. Sevgiden değil, kıskançlıktan yapılmış bir şey.

Bir hediye. Bir lanet.

Ve bununla birlikte, yalanlarını örmeye başladı.

Sahneler birbirine karıştı, durdurmak imkansızdı. Baba gerçeği keşfediyor, ona durması için yalvarıyordu. İblis ortaya çıkıyor, sesi duman gibi duvarlarda yayılıyordu. Öfkesi her şeyi yok etti. Kocasının sahip olduklarını istemişti. Gölgeleeri. Kontrolü. Tapınmayı. Ama bunları elde edemeyince, yeni bir anlaşma yaptı. Aldatmacayla dolu bir anlaşma.

Kolye onun hediyesiydi.

Onun alevler içinde doğduğunu gördüm, şeytanın kendi kanından dövülmüş, yüzeyi canlı bir kalp gibi atıyordu. Gerçeği kendi iradesine göre değiştirebilen, en saf aşkı nefrete dönüştürebilen lanetli bir taş.

Ve o bunu kullandı.

Gece gece, oğlunun kulağına yalanlar fısıldadı, kalbini büküp, anılarını zehirledi, ta ki kocası onun istediği canavara dönüşene kadar.

Babaları ise başka bir yerde aşkı bulmuştu. Kaderindeki eşini. Kurtuluşunu. O gece ayrılmayı, yeniden başlamayı, karısının dönüştüğü zehirden kaçmayı planlamıştı.

Ama karısı bunu öğrendi.

Görüntü bulanıklaştı ve onu malikanenin bahçesinin gölgelerinden izlerken gördüm, solgun yüzü ahırlardan sızan fener ışığının yumuşak parıltısıyla aydınlanmıştı. Yeşil ve altın rengi gözleri, kocasını takip ederken kutsal olmayan bir şeyle yanıyordu. Kocası yalnız değildi.

Yanında yürüyen kadın daha gençti, daha yumuşaktı ve içindeki karanlığa bile ulaşan bir ışık vardı. İblisin, sadece gerçek aşkın evcilleştirebileceği konusunda uyardığı aynı karanlık. Onun kadına gülümsediğini gördüm, sanki kutsal bir şey gibi yüzündeki bir saç telini nazikçe kenara itti.

"Sen, kimsenin yapamadığını yaptın," diye fısıldadı ona.

"Gölgeleeri susturdun. *Tekrar... bütün hissediyorum... aşkım.*"

Kadının eli, lanetinin uyuduğu göğsüne dokundu, sesi hayranlıkla titriyordu.

"Bu, sonunda birlikte olabileceğimiz anlamına mı geliyor?" O tekrar gülümsedi ve o anda karar verildi.

"Bu gece... Bu gece bitecek. Ona söyleyeceğim. Bu sahte evlilik devam edemez. Ruhumdan geriye kalanları onun yok etmesine izin vermeyeceğim."

Ve gölgelerin arasından Calista dinliyordu, yüzü neredeyse sakın bir maskeye dönüşmüştü. Sadece gözleri onu ele veriyordu, geniş, parlak ve öfkeyle ıslanmış gözleri.

Tırnakları avuç içlerine batıp derisini yırtıncaya kadar. Onlar gittikten sonra, onun sözleri yankılanmayı bırakıp uzun süre sonra bile orada durdu, kendine dua eder gibi fısıldayarak.

"O onu evcilleştirdi," dedi yumuşak bir sesle.

"Benim olanı aldı... ama uzun sürmedi."

Anı yine değişti ve onu aynı gece, bir gölge kadar sessizce evin içinde dolaşırken gördüm. Tüm mumlar söndürülmüş, tüm perdeler sıkıca çekilmişti. Bir hayalet gibi koridorlarda yürüyordu, beyaz elbisesi yerde sürükleniyordu, boynundaki kolye sanki öfkesinden besleniyormuşçasına hafifçe titriyordu.

Kocası odalarından çıktığında, o, kocası sokağın sonunda kaybolana kadar bekledi ve sonra onu takip etti.

Bir sonraki sahne keskin ve hızlıydı, sevgilinin kulübesi, sıcak ve altın rengi, havada hala kahkahalar vardı. Kadın ateşin yanında oturuyordu, ölümün odaya çoktan girdiğinden habersizdi. Calista, canlanmış bir gölge gibi kapıdan içeri girdi, ifadesi ürkütücü bir şekilde sakindi.

"Benim olanı almamalıydın," diye fısıldadı.

Kadın nefesini tuttu, ama artık çok geçti. Bıçak hızlı ve zarif bir hareketle kadının boğazını kesti, kan halının üzerine parlak ve hızlı bir şekilde yayıldı. Calista kadının yanına diz çöktü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve parmaklarını kırmızı kan gölüne daldırarak, sanki kutsal suymuş gibi kanın içinde bir daire çizdi. Sonra kadının saçından bir tutam kesti ve yaptığığın kanıtı olarak onu korsesinin içine koydu.

"Artık her şeyi kaybetmenin ne demek olduğunu anlayacak," dedi ve gülümsemesi yıkımın şekli gibiydi.

Eve döndüğünde, kocası onu bekliyordu. Onun gözlerini görmeden önce kanı gördü. Bir adım öne çıktı ve ona ne yaptığını sordu, kederi zaten itidalini bozmuştu. Kaderindeki aşkının kanının kokusunu alabiliyordu. O kokuyu her yerde tanırdı.

"Beni buna sen zorladın," diye tükürdü kadın, sesinde delilik belirliyordu.

"Onu istedin. Bizi terk etmek istedin. Ben sadece kalman için bir neden verdim!" Tartışma kaosa dönüştü. O bağırdı, o güldü. O ona bir kez vurdu, başı yana doğru savruldu, ama gülümsemesi daha da genişledi.

"Şimdi bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun? Senin için zaten kanımı döktüm." Diye tısladı. Ve bununla birlikte, kan akıtacak kadar, ikna edici olacak kadar derin bir şekilde hançeri kendi yanına sapladı.

Sonra çığlık attı.

"Vasileios!" diye bağırdı, sesi evi bir bıçak gibi kesti.

"O beni öldürüyor!" Vas koridordan koştu. Kolyenin büyüğü güçlendi, onu bir illüzyonla sardı, gerçeği kaybolana kadar görüşünü bozdu. Babasının annesinin üzerinde durduğunu gördü, hançer annesinin kanıyla kaplıydı, annesi duvara yaslanmış nefes nefeseydi.

Kızın sırtışını görmedi.

Sonraki anlar bir kabus gibi geçti. Vas, keder ve öfkeyle körleşmiş bir şekilde atıldı, babası duyamadığı bir şey bağıırıyordu. Hançer bir elden diğerine geçti ve sonra... sessizlik.

Sebastian düştü.

Ve kadın ağlamaya başladı. Kederden değil, zaferden.

Sebastian'ın yüzünü avuçladı, alınına bir öpücük kondurdu.

"Doğru şeyi yaptın, oğlum. Beni kurtardın."

Arkasında, kolye titriyordu, ışığı karanlık ve canlıydı.

Kardeşleri geldiğinde, sahne çoktan hazırlanmıştı. Babalarının cesedi hareketsiz yatıyordu. Anneleri, görünmeyecek bir yerde, bir yığın külün arasında sahte bir kolye, öldürdüğü kasvetli bir vampir, onun yerine kullanabileceği biri. Sonra gölgelerden, bu yürek parçalayıcı sahnenin gelişmesini izledi. Vas, babasının cesedinin başında duruyordu, kolyenin yaydığı yalanlarla beslenen öfkeyle aklını kaçırmıştı. Kolye, ekdiği yıkımın beslediği, zafer ve kan renginde parıltıya hafifçe parlıyordu.

Görüntüler şimdi bulanıklaşıyor, gittikçe hızlanıyor, yıllarca süren deliliğe dönüşüyordu. Vas onu saklıyordu. Ona bakıyordu. Onun on yıllardır sürdürdüğü yalanlarına inanıyordu. Onun çürümesini, açlığının artmasını izliyordu. O, başından beri onu manipüle etmiş, intikam duygusuyla beslemiş, babasının lanetinin hepsini zehirlediğine ikna etmişti.

Gerçek içimi ateş gibi yakıyordu. Canavar
olan babası değildi.

Annesiydi.

Güç için ruhunu satmıştı ve güç onu reddettiğinde, bir zamanlar onu seven her şeyi yok etmek için kendi çocuklarını kullanmıştı. Kocasının ölmesini istemişti, böylece Vas'ı silahı olarak kullanarak karanlığı ele geçirebilecekti.

Ve şimdi beni de kullanmıştı.

Bu farkındalık boğazımdan bir çığlık kopardı, ama ses boşlukta kayboldu. Görüler paramparça oldu ve karanlık bir kez daha etrafımı sardı, yoğun ve boğucu. Çatlak kolye hala ayaklarımın dibinde titriyordu, iblisin kahkahası kafatasımda yankılanıyordu.

"Şimdi anlıyorsun, küçük Kader Ateşi... Her yalan bizi eve götürür."

Dünya altımda ikiye ayrıldı, kardeşlerim adımları haykırırken ateş ve gölgeler beni tamamen yuttu. Sesleri gürültüde kayboldu.

Ve sonra sadece sessizlik kaldı. Sadece...

Cehennem.

Ve beni ele geçirmek için hazır olan İblis.

Devam edecek

Kan Kaderi 4.
Kitap
Garnet Dagger Serisi.
Yakında.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, en çok teşekkür etmem gereken tüm insanlara, yani siz hayranlarıma sevgilerimi sunuyorum!

Hayatımda siz harika insanlar olmasaydı, muhtemelen hala hamburger servis ediyor ve boş zamanlarımda kirli bir sır gibi yazıyor olurdum, hikayelerimi dünyayla paylaşma şansım olmazdı.

Her gün hayallerimi yaşamaya devam etmemi sağlıyorsunuz ve bunun için her birinize sonsuza kadar minnettar olacağım!

Desteğiniz hiç bitmiyor. Bana ve hikayeme olan güveniniz hiç sarsılmıyor. Teşekkür etmek yetmez, bu yüzden bir gün hepinizle tanışıp minnettarlığımı şahsen göstermek istiyorum.

Aileme...

Çocuklarıma, harika kızım Ava'ya... Evet, adı havalı, müthiş bir şeytani kuştan geliyor ve oğullarıma, küçük kahraman Jack'e ve küçük vikingimiz Halen'e.

Ruh eşim olarak gördüğüm adama. Bana gerçek aşkı öğreten ve sadece daha iyi bir insan olmak istememi sağlamakla kalmayıp, öyle olduğumu hissettiren adama. Tanıştığımızdan beri bana verdiği destek inanılmazdı ve en güzel duygu, bana evlenme teklif ettiğinde hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğini öğrenmekti.

Sevgili kocama ve benim kişisel Draven'ıma tüm sevgimle... Bay Blake Hudson.

Ekibime...

Böyle harika bir ekibe sahip olduğum için çok şanslıyım.

Sarah, düzenlemelerin bir dahiyane ve sen, ekibimdeki diğerleri gibi, Alternate World'ü her zaman olması gerektiği gibi yapmak için inanılmaz derecede sıkı çalışıyorsun. Ama senin kişiliğinle birlikte olmak büyük bir zevk ve senin çılgınlığının bir parçası olmak bir hediye gibi geliyor.

Jo, ekibe katıldığından beri Alternate World'e yeni bir görsel hayat verdin ve yeni tasarımlar yaratırken birlikte çalışmak için kesinlikle rüya gibisin. Çalışma hızın ve yeni fikirler ve tasarım değişiklikleri sana sunulduğunda ne kadar inanılmaz derecede uyumlu olduğun beni hayrete düşürüyor. Seninle çalışabildiğimiz için çok şanslıyız.

Bu anı, sadece profesyonel yolculuğumun ayrılmaz bir parçası olmakla kalmayıp, aynı zamanda değerli bir arkadaşım da olan Kathy Cini'ye içtenlikle teşekkür etmeden geçiremezdim. Sen benim için bir anne gibisin, kariyerim boyunca bana sürekli sıcaklık, bilgelik ve sarsılmaz destek kaynağı oldun. Yazdığım tek bir hikaye bile okumadığın yok, her zaman düşünceli övgü mesajların ve nazik sözlerin eşlik ediyor. Her zaferimde ve her mücadelemde yanımda oldun, rehberliğe ihtiyacım olduğunda tavsiyelerde bulundun, şüphelerim olduğunda cesaret verdin ve yolum çok zorlaştığında sadece dinledin. Sen benim ailemsin ve sevgin, sadakatin ve dostluğun için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Son olarak, son on yılda tüm iyi ve kötü günlerimde yanımda olan sevgili arkadaşım Liz'e teşekkür etmek istiyorum. Sen sadece en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda bu yıl birlikte ilk ortak kitap serimize başladığımız için artık yazma ortağım da oldun. Seninle, yeteneğinle, kararlılığınla ve başardığın her şeyle sonsuz gurur duyuyorum. Seninle hem dostluğu hem de yaratıcılığı paylaşmak, hayatımın en büyük mutluluklarından biri oldu.

Tüm ekibime, sıkı çalışmaları, özverileri ve hayallerimi gerçeğe dönüştürdükleri için teşekkür ederim. Her zaman fazladan çaba göstererek Alternate World'ü hak ettiği ilgiyi görmesini sağladılar. Temel olarak, bir gün dünyayı ele geçirme gizli hedefime ulaşmama yardımcı oldular... şeytani kahkaha zamanı... Mwahaha! Tabii ki şaka yapıyorum ;)

Sonsuz sevgim ve minnettarlığımla,
Stephanie x

YAZAR HAKKINDA

Stephanie Hudson, küçük yaşlarda kitap okumaya olan tutkusu nedeniyle yazar olmayı hayal ediyordu. Başlangıçta disleksi nedeniyle karşılaştığı engelleri aşmak için çıktığı yolculuk, hayatının hayali haline geldi. İlk olarak şiir yazmaya başlayan Hudson, kısa sürede korku ve romantizm türlerine ilgi duymaya başladı. Afterlife, on iki kitaptan oluşan serisinin ilk kitabıdır ve Keira ile Draven'ın birbirlerinden kilometrelerce uzak bir dünyada giderek karmaşıklaşan hikayesini anlatır. Hikaye burada bitmez, Transfusion, HellBeast ve Lost Siren serileriyle devam eder.

Yazmadığı zamanlarda Stephanie, sevgi dolu ailesi ve arkadaşlarıyla, özellikle de her koşulda yanında olan partneri ve kişisel ilham kaynağı Blake ile ve tabii ki üç harika çocuğuyla vakit geçirmekten hoşlanıyor.

Tüm yeni yayın haberleri ve daha fazlası için web sitemi takip edin

www.authorstephaniehudson.com Hiçbir

şeyi kaçırmamak için

web sitesindeki mailing listesine kaydolun.

Ayrıca, lütfen bana ve diğer Dravenites'e katılmaktan çekinmeyin.

<https://www.facebook.com/groups/authorstephaniehudsonofficialfangroup> Benimle ve

diğer hayranlarla etkileşim kurun. Orada görüşmek için sabırsızlanıyorum!

STEPHANIE HUDSON'IN DİĞER ESERLERİ

Afterlife Saga

Afterlife

İki Kral

Üçlü Tanrıça Çeyrek

Ay

Pentagram Çocuğu - Bölüm 1

Pentagram Çocuğu - Bölüm 2 Hexad

Kültü

Septimus'un Kurban Edilmesi - Bölüm 1

Septimus'un Kurban Edilmesi - Bölüm 2

Sonsuzluk Savaşının Kanı

Sonsuza Kadar Mutlu Son - Bölüm 1

Sonsuza Kadar Mutlu Son - Bölüm 2

Yasak Bölümler

Kralların Zamanı - Öbür Dünya Hikayesi, Bölüm 1

Kraliçelerin Zamanı - Öbür Dünya Hikayesi, Bölüm 2

*

Transfüzyon Destanı

Transfüzyon

Tanrı'nın Zehri

Kralların Kanı

Küllerin Yükselişi

Kederlerin Haritası

Ruhların Ağacı

Cehennem

Krallıkları Kızıl

Gözler Öfkenin

Kökleri

Karanlığın Kalbi

Ateşin Hayaleti

Günahların Kraliçesi

Geçmişin Şövalyeleri

Taşın Görevi

*

Kralların Kralı

Dravens Öbür Dünya

Dravens Electus

*

Öbür Dünyanın Kralları

Vincent'in Ölümsüz Laneti

*

Cehennem Canavarı Kral Serisi

Cehennem Canavarı Kral

Cehennem Canavarının

Savaşı

Cehennem Canavarı'nın Hatası

Cehennem Canavarı'nın

İddiası

Cehennem Canavarı'nın Tutsağı

Cehennem Canavarı'nın

Fedakarlığı Cehennem

Canavarı'nın Nefreti

Cehennem Canavarı'nın

Geçmiş Cehennem

Canavarı'nın Ruhu

Cehennem Canavarı'nın

Savaşı

Cehennem Canavarı'nın

İhaneti Cehennem

Canavarı'nın Kraliçesi

*

Gölge İblis Serisi

İmp ve Canavar

Canavar ve İmp

*

Kayıp Siren Serisi

Ward'ın Sireni

Eden'in Yaptırıcı

Wrath'ın Sireni

Emme'nin Yaptırıcı

Greed'in Sireni

Evelyn'in Yaptırıcı

*

Vampir Vixens - Garnet Dagger Mafyası

Kan Bağları Kan

Hakları

*

Stephanie Hudson ve Blake Hudson

İçimdeki Şeytan

*

Stephanie Hudson ve E.M.Ritchie

Generalin Esiri Kralın

İhaneti

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

